[illegible] நாழிகை - வரை [illegible]
[illegible]

திங்கள் சனி - கிழக்கே (அ) நா - வ -
செவ்வாய் புதன் - வடக்கே (யசா) நா - வ -
வெள்ளி ஞாயிறு - மேற்கே (யஉ) நா - வ -
வியாழன் - தெற்கே (உய) நாழிகை வரைக்கும்

[illegible] என்று பெரியோர்கள் கண்டு அறியவும்

(யதீ)	(கிரீவு)
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]

உ சிவமயம்

[illegible]

உ சிவமயம் RRV

[illegible] சகாயம்

சுப்பிரமணியர் சகாயம்

தெய்வானை சகாயம்

வள்ளியம்மை சகாயம்

[illegible] சகாயம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உ

பரமபதிதுணை.

சர்வஜீவதயாபரனான

சுப்பிரமணியர் ஞானம்-200

இஃது

திருப்பரங்கிரியில் வசிக்கும்

தத்துவஞானமணியாகிய

ஆறுமுகத்தம்பிரான் அவர்களாற்

பார்வையிட்ட பிரதிக்கிணங்க

இப்பரதகண்டத்தில்

பூலோககைலாயமென்னும்

துவாதசாந்த ஸ்தலம்

அத்வைத

சதானந்ததேசிகரவர்களால்

சென்னை

புவனேஸ்வரி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

அநேகயோக்யதர் பத்திரம் பெற்றது

நோயாளி புகழத்தக்க தீராதேன கைவிடப்பட்ட மேகவெள்ளைக்கு மேகக்குலாந்தக மாத்திரை.

ஐயா:—தற்காலத்தில் பலமாதர்களின் கூட்டுறவால் மேக உஷ்ணமதிகரித்து அதன் நிமித்தம் உந்திக்கமலத்தில் அதாவது தொப்புளில் உள்புரத்தில் ரிணமுண்டாகி அதன் மூகாந்தரமாய் சீழ்ரத்தம் உண்டாகி நீர் துவாரத்தின் வழியாய் வருவதின் நிமித்தம் அநேக வைத்தியர்கள் மூல்யமாய் மருந்துகள் தருவித்து சாப்பிட்டும் குணமடையாதபடி தேகத்தில் ஊரி பின்னர் நரம்பு கட்டும் பட்டு கடைசியாக விருத்தாப்பிய திசையிலேயோ அல்லது அந்த தருணத்திலேயோ மேகரோகங்கள், மேகவாய்வு, தனுர் வாதம், சகலமான பிடிப்புகள் திமிர்வாயுவு கைகால் விரல்களில் மேகநீர் தங்கிய நோய்கள் கொருக்கு புண்பலவிதமான மேக ஜாட்டியங்கள் உண்டாகித் தன்வாழ் நாள் பரியந்தம் இதே வியாதியை அடைவதும் தவிர ரொம்பவும் வருத்தத்தை அடைகிறார்கள். (இந்த வியாதிதான் மேகத்துக்கு அரசன்) ஆதலால் மேற்படி நோய் உடைய ஆண் பெண் இருதாரத்தாரும் யாதும் சந்தேகமின்றி வெகு தீவிரமாய் இன்றே கீழ்கண்ட வியாதி ஏற்பட்டிருக்குமாகில் உடனே ஆர்டர்தந்து சாப்பிட்டு சுகத்தை அடைவீராக அப்படி நோய் நீங்காவிடில் வாங்கிய பணத்தை வாபீஸ் செய்ய உத்திரவாதியாவோம்.

ஷை வியாதியின் முக்கிய குணங்களாவன:—

தூர்த்தஸ்திரீகளின் கூட்டுறவால் உண்டாகும் மேகம், மேகத்தாலுண்டாகும் வேகவெள்ளை நீர்சுருக்கு நீர்தாரையினின்று சீழ்ரத்தம் வடிதல், நீரெரிச்சல் நெடுநாளாய் தேகத்திலூரி சிறிது சிறிதாக சிலை நணைந்துக்கொண்டு துன்பப்படுத்தும் ஓர்வித நீர்வெள்ளை முதலிய ஆண் பெண் இருதாரத்தார்கள் எத்தனைவருடம் சென்றதாயினும் இம்மருந்தை எண்ணிக்கையாக 10-தினம் உட்கொண்டால மறுபடியும் அந்நோய் இருக்கக் காணூர். உத்தரவாதமான சத்திய ஔஷதம். டப்பி 1-க்கு ரூபா 2 0 0

போகசோக நிவாரண மாத்திரை.

சிற்றின்ப விஷயத்தில் சம்பந்தபட்டவுடன் இம்மாத்திரையில் ஒன்றைத்தின்று பால் அல்லது நல்ல ஜலம் சாப்பிட்டால் மேற்படி விஷயத்திலுண்டான நீர் சுருக்கு கைகால் அசதி உஷ்ணம் இவைகளை நீக்கி 10 நிமஷத்தில் மறுபடியும் போகத்திற் பிரியமுண்டாகும். 20-மாத்திரை விலை ரூபா 1 0 0

த. துரைசாமி முதலியார்,

நெ 23, பாளையப்பன் தெருவு, மின்ட் போஸ்டு, மதராஸ்

உ

பரமபதி துணை.

சுப்பிரமணியர் ஞானம்—௱

காப்பு விருத்தம்.

பூரணமாய் நிறைந்தபரா பரத்தின்பாதம்
போற்றியே சுழிமுனையிற் புகுந்துகொண்டு
காரணமாந் தேவியுட வமுதங்கொண்டு
கங்குல்ரவி தனையறுத்துக் கருணை பெற்று
காரணமாந் தீட்சைபத்து வகைகள் கண்டு
மருவியேமூப்பாழுங் கடந்தேயேறி
வாரணமா மூலத்திற் கணேசன்றன்னை
வணங்கியே யிந்நூலை வழுத்துவோமே. ௧

நூல் வரலாறு.

வழுத்துகிறே னிந்நூலை மனதிரங்கி
வையகத்தோர் சித்தரெல்லாம் பிழைக்கவென்று
அழுத்தமுட னிந்நூலை மக்காள் மக்காள்
அடிதொடுத்து நுனிவரைக்கு மாராய்ந்தேபார்
பழுத்தமலைச் சாயையிலே பதுங்கியேறிப்
பராபரத்தி னடியினுட வட்டம்பார்த்துக்
கொழுத்தியே பானமதைப் பானஞ்செய்து
குவலயத்தில் வாதமொடு வயித்யம்பாரே. ௨

பாரப்பா அஷ்டகர்ம வசியமாற்றம்
பரிவான அஞ்சனமுந் திலதப்போக்கும்
ஆரப்பா வகாரமொடு வயித்யந்தானும்
அடங்காத தேகசித்தி கெவுன மார்க்கம்
நேரப்பா யோகமொடு ஞானந்தானும்
நிலையான நிருவிகற்ப சமாதிமார்க்கம்
சேரப்பா இதுவெல்லாம் வெளியாய்மைந்தா
செப்புகிறே னிந்தவகை தெளிவுதானே. ௩

தானென்ற வழியறியா னிடமுங்காணுன்
தானுயிரைத் தானென்று போற்றமாட்டான்
வானென்று பொழியுமந்த வமுதம் சாரான்
வாடாத மணிவிளக்கை யறியமாட்டான்
தேனென்ற திரையேழை யறுக்கமாட்டான்
தேகசித்தி மாயசித்தி செய்யமாட்டான்
கோனென்ற குருபாத மடுக்கமாட்டான்
கூறுவான் வாய்ப்பேச்சால் ஞானந்தாமே. ௪

தாமடா வாய்ஞானம் பேசிப்பேசிச்
சாவதற்குக் கல்வியெல்லா மறிந்தேனென்பான்
காமடா காமப்பேய் பிடித்துக்கொண்டு
கருத்தழிந்து போவதல்லாற் கருவைப்பாரான்
ஓமடா வுடலிறந்து போவதல்லால்
உண்மையென்று தானறியா னுறுதிபாரான்
வாமடா வெறிநீரைக் குடித்துப்பாவி
வகைகேட்டு அலையாமல் வகைதான்கேளே. ௫

கேளடா சரியையொடு கிரியையோகம்
கிருபையுடன் ஞானமெல்லாம் வெளியாய்ப்பாடி
வாழடா வாழ்வதற்கு வகையுங்காட்டி
வாடாத தீபமதை யறிந்தே யேற்றித்
தேளடா தேட்கொடுக்காங் குலதெய்வந்தான்
சீவனிலே சிவனிலேயு மதுவேயாகிக்
கோளடா வசுரர்களைக் குலைத்துவிட்டேன்
குவலயத்தில் வாசிமயி லேறித்தானே ௬

தானென்ற மூலமதைச் சாற்றக்கேளு
சந்திரன்றன் மண்டலத்துக் கடுக்கவேறிக்
கோனென்ற பச்சைநிற வழியுமாகிக்
குருவான பஞ்சகர்தா மாயைதோன்ற
வானென்ற வானிலொரு இடியுங்காற்றும்
வந்ததடா தந்தையுட விந்துமாகிக்
கோனென்ற பாசமொடு பார்வைதிஷ்டி
கொடுத்தவனும் மூலக்குண் டலியாம்பாரே. ௭

பாரப்பா குண்டலியும் வேறேயென்பான்
பரிவான சுழிமுனையை யறியமாட்டான்
ஆரப்பா பூரணகுண் டலியாமென்றும்
அண்டமென்றும் பிண்டமென்று மறியமாட்டான்
நேரப்பா பூரணமாய் கலைநாலாகி
நிஷ்டையொடு சமாதிநிஷ் களமுமாகிக்
காரப்பா வமுதாமதை யுண்டுதேறிக்
கருத்துடனே சிவயோகங் கண்டுகொள்ளே. அ

கொள்ளடா சுழிமுனையிலே மனக்கண்ணூட்டிக்
கோளான கருவிகளைக் கூர்ந்தேதள்ளி
அள்ளடா அங்கெனடிப் படையைக்கட்டி
ஆதாரம் ஆறுமே யேகமென்று
நள்ளடா சுழிக்காற்றி லலைந்திடாமல்
நாற்பத்து முக்கோண நடுவேசென்று
விள்ளடா வில்விசையி லுண்டையேற்றி
வெற்றிமயி லேறிவிளை யாடுவாயே. க௦

விளையாட்டப் பூரணத்தை யறியச்சொன்னேன்
வீணன் மாயைகளை மறக்கச்சொன்னேன்
குலையான குலதெய்வ மறியச்சொன்னேன்
குண்டலியாம் வட்டமதன் கூறுஞ்சொன்னேன்
மலையாமல் வெறுவாயை மென்றிடாமல்
மனதுறுதி யாகவும்நீ கெவனம்வைத்துக்
கலையான பூரணத்திற் கலந்துநீயுங்
காவலர்களாவரையு மொன்றுய்ச்சேரே. ய

சேரடா மவுனமென்ற வூமைமூலஞ்
செகத்தோர்க ளறியாம லிறந்துபோனர்
ஆரடா வூமைதனை யறிந்தாற்றேகம்
அழியாது நீடூழி காலமட்டும்
நேரடா நின்றநிலை மவுனந்தன்னை
நீங்காம லிம்மென்ற நிலையிற்சாற்றிப்
பாரடா வனுதினமும் விடாமல்நின்று
பராபரமாங் குலதெய்வந் தன்னைப்பாரே. கக

பாரப்பா இம்மென்ற மவுனத்தாலே
பல்லாயி ரங்களண்டம் படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா நவசித்த ரதுதானுச்சு
அருளான மறைநான்கு மதற்குள்ளாச்சு
நேரப்பா நிஷ்டையொடு சமாதியாச்சு
நீணிலத்தி லுயிர்களெல்லா மதனுலாச்சு
மேரப்பா மேருவென்று மதற்குப்பேராம்
விஞ்ஞைசயென்றும் ஞானமென்று மதற்குப்பேரே. கஉ

போரானவீசனுக்கு இதுதான்சொல்லிப்
பேசாதவெழுத்தினுட வரையுங்காட்டிச்
சீரான ஆறுவரை வீடுங்காட்டித்
தேவிபரா சத்தியுட மகிமைகாட்டிக்
காரான அஷ்டாங்க முடிவுஞ் சொல்லிக்
கலந்தெழுந்த யாகாதி முடிவுங்காட்டி
நேரான குலதெய்வ மிதுதானென்று
நின்றதினுற் சிவன்குருனும் நிலைத்தாற்பாரே. கஙு

பாரப்பா சிவன்குரு மதுதான்கண்டு
பன்னிருகை வேலனென்றே பகர்ந்தார்நாமம்
ஆரப்பா அறிந்துசிவ சத்தியென்னை
அருளான குமாரனென்றே அழைத்துத்தானும்
நேரப்பா திருமுலைப்பா லமுதமூட்டி
நீங்காத நிஷ்டையிலே யிருத்திவைத்தாள்
ஏரப்பா வுழுதால்வெள் ளாமையாகும்
ஏரில்லா னறுத்தடித்த தன்மைதானே. கச

தன்மையுள்ள குலையல்லோ தெய்வமாகிச்
சகலருக்குஞ் சீவனுயி ரதுதான்மைந்தா
உண்மையா தாரமெழுத் தாறுமாகி
யுதயகிரி பருவதத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்து
நன்மையுடன் பாழ்வீடு சுடுகாடாகி
நானென்றும் நீயென்றும் நாவுண்டாகி
அம்மைசிவ காமிசிலம் பொலியுங்கேட்கும்
அத்தலத்திற் றெரிசனைக ளநேகம்பாரே. கரு

பாரப்பா சதகோடி ரவிபோல்வீசும்
பனிரண்டு தலமுமங்கே பாய்ந்துகாணும்
ஆரப்பா அயனோடு மாலுங்காணும்
அழகான சதாசிவன்ருத் திரனுமங்கே
கோரப்பா மயேஸ்வரத்தின் கூருமங்கே
நிலையான கணேசனுட பீஜமங்கே
தேரப்பா நினைப்போடு மறைப்புமங்கே
தேறாத கருவியங்கே தெளிந்துகாணே. கசு

காணடா வழலையென்ற மூப்பூவங்கே
கலந்தெழுந்த வைங்காயக் கருவுமங்கே
தானடா அஞ்சனத்தின் நிலையுமங்கே
தாரணையுஞ் சாரணையுஞ் சமாதுமங்கே
ஊணடா தீட்சைபத்து முடிவுமங்கே
ஒருமித்து வுடலுயிருந் தரிப்பதெங்கே
கோணடா குருபாதங் காண்பதெங்கே
கூறுவேன்பேசாதவெழுத்தாய் போச்சே. கஎ

போச்சடா ஆறுதலம் வேறீதென்று
புகுந்தெழுந்த மூலமதைப் பார்ப்பார்கோடி
ஆச்சடா மால்வீடு பிரமன் வீடு
அப்புறந்தான் ருத்திரன்வீ டென்பான்பாவி
வாச்சடா மகேஸசதா சிவன்றானென்று
வாதாடித் திரிவர்பல வண்டர்கோடி
காச்சடால லாடஞ்சாம் பவிதானென்றுங்
கண்மூக்கு மத்தியென்று மலைவான்றானே கஅ

தானென்று மிதுவென்று மலைந்துசெத்துச்
சாகாம லுறைகின்ற தலமுங்காணான்
வானென்றும் முடிவென்றுங் கால்தானென்றும்
மணிபூரந் தனையறிந்து வணங்கமாட்டான்
தோணென்றுற் றேறாது மனம் வேறாகச்
சுடுபொட்ட விடுகாடு சுவறிப்போகுங்
கோனென்றும் ஆறுபடை வீடாமென்றுங்
கூறியே யசுரர்களைக் கொன்றேனென்பாரே. கக

பாரப்பா அறுபத்து நான்குயோகம்
பார்தனிலே வீணாக வலைந்துபார்த்து
ஆரப்பா ராஜாங்க யோகந்தன்னை
யறியாம லலைந்தவர்க ளனந்தங் கோடி
நேரப்பா நின்றநிலை கண்டுமைந்தா
நினைவிருத்தித் தவசுபண்ணி நிலையைப்பார்த்து
வேரப்பா எழுத்துகளைச் சேர்த்துச்சேர்த்து
விண்ணென்று மண்ணென்று மறந்திடாயே. உ௰

மறந்திடா திருந்திடவே யெழுத்தைச்சொல்வேன்
மனமல்லவோ மனோன்மணியம் மணியைப்போற்றி
இறந்திடா திருந்திடரீங் காரந்தன்னை
யீஸ்வரியாள் பீடமென்று நிலையிற்சாற்றப்
பறந்திடாக் குருவிகளும் பொசுங்கிப்போகும்
பாரடா அஞ்செழுத்தின் பயனைமைந்தா
நிறந்திடாச் சிம்மொன்று நினைவாயொட்டி
நீங்காமல் நம்மென்றே நினைவிற்றுக்கே. உக

தாக்கவே மகாரமல்லோ மவுனமாகுந்
தயங்காம லனுதினமும் நினைவாய்ப்போற்றி
வாக்கினாற் சொல்லாதே வம்மென்றேதான்
வைத்திடுவா யொருநிலையாய் வணங்கிமைந்தா
தாக்கியே யம்மென்றே யுறுதியாகச்
சாற்றுமஞ் செழுத்தைத்தா ரணையேசெய்து
நாக்கினாற் சொல்லவுந்தான் கூடாதப்பா
நாதாக்கள் சாபமுந்தான் சபித்திட்டாரே. உஉ

சபித்திட்ட சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
சந்திரபுஷ் கரணியெனுஞ் சார்பிற்சென்று
கூவித்திடாத் தீபமனு தினமுமேற்றி
அங்கென்றுஞ் சிங்கென்று மறிந்தே போற்றிக்
குவித்திடவே உங்கென்றுங் கூடச்சேர்த்துக்
குண்டலியாம் நந்திவட்டக் குறியிற்சென்று
தவித்திடா மூன்றெழுத்துந் தன்னைக்கண்டேன்
தந்திமுக னுக்கிளைய சாமிநானே. உங

நானாகி நீயாகி யேகமாகி
நல்வினையுந் தீவினையுங் கடந்துமைந்தா
தானாகி மூன்றெழுத்து வாலைவிஞ்சை
தவறாதே தீட்சையிலே மறந்திடாதே
வானாகி வீணாகக் கொடுத்திடாதே
வாய்ப்பான அஷ்டாங்க தீட்சைசொல்வேன்
கோனாகி அங்கிலியு மென்றேவோதிக்
குருபாதந் தனையறிந்து குவிந்துநில்லே. ௨௪

நில்லடா ஓமென்றும் ஸ்ரீயுமென்றும்
நிறுத்தடா பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
அல்லடா வதினுடைய மகிமைசொல்ல
ஆராலு முடியாது மற்றோர்க்கேது
சொல்லடா வாய்ப்பேச்சு முனக்குமேது
சொல்லாதே யிம்மூலந் திறவுகோலாம்
வில்லடா கீழ்மேலா ராய்ந்துபாரு
விந்துவட்டம் பளீரெனவே வீசும்பாரே. ௨௫

பாரப்பா யின்னமொரு மகிமைசொல்வேன்
பாலகனே வாவென்று மலியென்றோதி
ஆரப்பா முன்தீட்சை மார்க்கம்போலே
அடிதொடுத்து நுனிவரைக்கா ராய்ந்துபார்த்துச்
சேரப்பா சிவயோக மிதுவாமென்றுந்
தீர்க்கமுட னந்திசந்தி தெளிந்துபார்த்துக்
கோரப்பா பராபரனை வாவாவென்று
குவிந்தநிலை தனைப்பார்த்துக் கூடுவாயே ௨௬

கூடுவது லகுவல்ல வாய்ப்பேச்சல்ல
கோடியிலே யொருவனடா குறியைக்காண்பான்
ஆடுவது தில்லையிலே காலைத்தூக்கி
யம்பரமா மம்பலத்தி லாட்டைப்பார்த்து
நாடுவது சதாகாலம் நாட்டம்பாரு
நமனேது நமனேது நாசமாகும்
பாடுவது அனுராக மனந்தங்கேட்கப்
பச்சைமயி லேறியுந்தான் பாய்ந்தேன்பாரே. ௨௭

பாரப்பா இங்கென்றே குறியிற்சாதி
  பராசத்தி மூலமிது பாருபாரு
ஆரப்பா இம்மூல மார்தான்சொல்வார்
  அகத்தியமா முனியேகே ளுனக்காகச்சொன்னேன்
நேரப்பா நீமகனே நினைவாய்நின்று
  நிருவிகற்ப சமாதியிலே நீஞ்சியேறு
வீரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
  வெட்டவெளி தனைநாடி விந்தைகாணே. உஅ

காணுவது பராசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
  கலந்திருந்த ததினுடைய கனல்தான்மைந்தா
பூணுவது இதையன்றிப் புலன்வேறில்லை
  பூமியுட நாதமென்று மிதற்குப்பேரு
வாணுலகிற் றிரியாதே பயங்கிடாதே
  வாய்பேசாப் பூரணத்தை வணங்கிப்போற்றித்
தோணுவதெல் லாமுனக்குத் தோணும்பாரு
  துரியாதீ தம்மதனைத் தொடர்ந்துபாரே. உகூ

பாரப்பா வின்னமொரு மவுனங்கேளு
  பராபரத்தி னடியினுட பாதம்போற்றி
ஆரப்பா நசியென்று மசியென்றோதி
  யடங்காத தேவிதனை யர்ச்சித்தேற்றிக்
கூரப்பா குவிந்துமன மொன்றாய்நின்று
  கூடுகையி லம்பலவர் கூத்துந்தோணும்
சேரப்பா விம்மூன்று எழுத்தினாலே
  சிவனுடைய கயிலைவரை தெரியலாச்சே. நய

ஆச்சடா மூன்றெழுத்தி னாலேமைந்தா
  ஆறுவரை யூடுருவி யடுக்கத்தோணும்
மூச்சடா மூச்சடங்கி மேலேநோக்கு
  முச்சந்தி யுதயகிரி யுசசிதோணும்
வாச்சடா வாயுசா ரணையாம்வேகம்
  வாரியுனை யுயரவினித் தூக்கியோடும்
காச்சடா கருவிகளைத் தள்ளியோடுங்
  காரணமும் பூரணமுங் கலந்துபோமே. நக

போமடா இரியென்றுங் கிரியென்றோதிப்
  பொருத்தமுடன் பூரணத்தை கலந்துபாரு
ஆமடா சகலசித்து மதிகமாகும்
  அடங்காத பூதமைந்து மொன்றாய்ச்சேரும்
வாமடா வாமமுந்தான் கசிந்துபாயும்
  வடவரையிற் றுருவனுட சூட்சங்காட்டும்
காமடா காமப்பால் திரண்டுகாணுங்
  காணாத காட்சியெல்லாங் காணும்பாரே. கஉ

பாரப்பா வங்குசிங்கு என்றேவாகிப்
  பராபரமாங் குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
நேரப்பா நிலையறிந்து பிதுங்கொட்டாமல்
  நீமகனேபூசைநிறை வேற்றிக்கொண்டு
ஏரப்பா பூரணத்தின் மனக்கண்ணுட்ட
  இடகலையும் பின்கலையி டழிந்துபோகும்
வேரப்பா சுழிமுனையில் நினைவாய்நின்று
  வேதாந்த பராபரையை வேண்டிநில்லே. கங

நில்லடா சற்புத்ர ஞல்மைந்தா
  நிற்கையிலே நின்றநிலை யுனக்குத்தோணும்
சொல்லடா சுழிக்காற்று நிலைக்கொட்டாது
  சொன்னதெல்லா மெய்யாகும் நினைந்தபோதே
அல்லடா வெனைப்போலே யார்தான்சொன்னார்
  ஆதியந்த மனாதியந்த மிரண்டுமைந்தா
கொல்லடா மாயைதனை யொழித்ததாலே
  குமாரகுரு பரனென்று நமக்குப்பேரே கச

பேரிட்டாள் சிறுபிள்ளை வயதோகொஞ்சம்
  பெற்றபிள்ளை தன்னையுந்தான் பேணிப்பாராள்
சீரிட்டாள் சமையமுன்னமே யென்னைப்பெற்றாள்
  தேசமெல்லா மவுசாரி யாடிக்கொண்டாள்
ஏரிட்டுப் பார்த்தாலுங் கண்தான்கூசும்
  இவளுடைய மாயையல்லோ வுலகமாச்சு
நேரிட்ட ஐவருக்குந் தாயுமாகி
  நிறைந்தாளே யாவருக்கும் பெண்டீர்தானே கரு

தானென்ற நாமமதை மவுனம்வைத்து
  தமர்வாசல் தனிலிருத்தி மைந்தாமைந்தா
கோனென்ற இம்மூல வெழுத்தினாலே
  குருபாதந் தன்னிலையுங் கூட்டிவைக்கும்
வானென்ற வாசியுந்தா னடங்கிப்பாயும்
  வஸ்தானவஸ்துவென்று வணங்கவைக்கும்
கோனென்ற குண்டலியின் குறியைக்காட்டும்
  கூசாமல் மவுனத்திற் கூட்டும்பாரே கசு

பாரப்பா இம்மூலந் தன்னைப்பார்த்துப்
  பராபரத்தில் மூவருந்தான் முத்தியானார்
ஆரப்பா யிதையறியாப் பாவிதன்னை
  யடித்தடித்தே அப்புறமுந் தள்ளவேண்டும்
நேரப்பா நிறைந்தபரா பரத்தினூடே
  நீங்காமல் நிறுத்து நினைவாய்ச்சேர்க்கும்
பேரப்பாயிதனாலே முத்திபெற்றார்
  பெரியோர்க ளனந்தம்வெகு கோடிதானே. கஎ

கோடான கோடிசித்தர் முனிவரெல்லாங்
  குணமறிந்து தசதீட்சை தன்னால்மைந்தா
பாடான பாடுபட்டுப் பிழைத்தோர்கோடி
  பாழிலே மாண்டவர்கள் கோடாகோடி
வீடான வீட்டையுந்தா னறிந்துநீயும்
  மேலாறு தலத்தினுட விலாசங்கண்டு
வாடாத தீபமதை யறிந்துகொண்டு
  வந்தவர்க்கே பேரின்பங் காட்டுவேனே. கஅ

காட்டுகிறேன் தசதீட்சை யறியாப்பாவி
  கழுதையவன் கரையேற மாட்டான்பாரு
நாட்டுகிறே னகத்தியமா முனியேகேளு
  நன்மையுட னுனக்காகச் சொன்னேன்மைந்தா
பூட்டுகிறேன் திரையேழுங் கிழிந்துபோகப்
  பூரணத்தின் யோகமதை யறிந்துநீயும்
சூட்டுமணி பூரஞ்சு வாதிட்டானும்
  சொல்லாத விஞ்சையுடன் சுருதிபாரே. கசு

பாரப்பா பூசைவிதி யறிாமற்றான்
பரமசிவ தீட்சையென்றே அலைவான்பாவி
ஆரப்பா முழுகியனுஷ்டானஞ் செய்து
அஞ்செழுத்தா மூன்றெழுத்தெட்டெழுத்தாமென்று
நேரப்பா தீட்சைவைத்த குருக்களுந்தான்
நீணிலத்தில் மணியுருட்டிப் பூசைசெய்து
வேறப்பா வெறிபிடித்துத் திரிவான்பாவி
வேரற்ற மரமென்று வீசுவேனே. ௪௰

வீசுவேன் பூரணத்தை யறியாப்பேர்க்கு
விண்ணிலிடி தான்வீழ்ந்து நரகில்வீழ்வான்
காசிநதி தனிலேதான் தீர்த்தமாடிக்
கரைகாணு மங்கிரங்க டன்னையோதி
வாசிநிலை யறியாமற் றெய்வமென்று
வணங்கியவ னலைந்திடுவான் வருவதேது
தோசிகளுக் கெத்தனையோ சொன்னாலுந்தான்
தோற்றாது அலைந்திடுவான் கண்டுபாரே. ௪௧

பாரப்பா ஆலயத்தில் நெய்விளக்குப்
பலபூசை செய்துமவ னலைந்திட்டாலும்
ஆரப்பா அன்னதானம் பூமிதானம்
அப்பனே மாதானஞ் செய்திட்டாலும்
நேரப்பா குளங்கிணறு வெட்டினாலும்
நீமகனே கரையேற மாட்டாய்பாவி
தேரப்பா தேட்கொடுக்காங் கொடுக்காந்தேளு
திரையேழை யறுத்துமினிக் கண்டுதேரே. ௪௨

தேரடா தேளிருக்குஞ் சிவசாயைக்குள்
செந்தேளுங் கருந்தேளுந் திடமாய்ப்பாயும்
ஆரடா கருந்தேளை யறிவாருண்டோ
அறிந்தாலு மதினிலையை யறியப்போமோ
ஏரடா நிலையறிந்து மவுனம்பெற்று
என்மகனே புலியூருச் சாயைதன்னில்
நேரடா நேர்நிலையும் நீயேபார்த்து
நின்றுகொண்டு அரவுவிஷநிலையக்காணே ௪௩

காணடா அரவுவிஷங் கடித்தாலுந்தான்
கைநொடிக்கும் நேரமதி லிருந்துபோகுந்
தானடா அரவுதனைப் பிடித்தேமைந்தா
சத்திசிவ லிங்கமதிற் சார்பாய்ச்சேர்த்து
நானடா அதையறிந்து மவுனங்கண்டு
ரவியினுட கற்பத்தில் நாடியேறிக்
கோனடா வானவர்கோன் றனக்கேயானுங்
கொடுத்தனடா தெய்வபதி கூறூர்ந்துபாரே. சச

பாரடா சாகரமு முடிவதாச்சு
பன்னிருகைப் புயமிலங்க வுரைக்கலாச்சு
ஆரடா அஷ்டாங்க முடிவுமாச்சு
ஆதிவஸ்து அனாதிவஸ்து வொன்றாய்ப்போச்சு
கூரடா சடாட்சரமு மிதுவேயாச்சு
குவிந்தெழுந்த வைந்தெழுத்து மிதுவேயாச்சு
நேரடா பராசத்தி வேலுமாச்சு
நிலையான தாரணையை நிறுத்துவேனே. சரு

நிறுத்துவேன் தாரணைதான் மகாரமாச்சு
நின்றிலங்கும் வாசியல்லோ சாரியாச்சு
கருத்தான தேவிமனோன் மணியுமாச்சு
காமதேன் கற்பகமு மதுவேயாச்சு
மருத்துமலைச் சார்புநடு வாட்டத்துள்ளே
மாறாத வாசனைதா னனேகமுண்டு
திருத்தமுடன் துவாபரபா லகருமுண்டு
தெரிசித்தே அடிபணிந்து தெரிந்துகொள்ளே. சசா

சொள்ளடா சத்திகை வசமதாகக்
கூறுகிறேன் கும்பமுனி யுனக்காய்மைந்தா
தள்ளாதே யாறுபடை வீடுகட்டிச்
சடாட்சரமா மாறெழுத்தை யதிலேநாட்டி
விள்ளாதே யாறுபடை வீட்டுக்கெல்லாம்
விபரமுடன் சொல்லுகிறேன் விந்துவட்டந்
துள்ளாதே விந்துவிலோங் காரஞ்சாத்திச்
சுருதியுட னூற்கோணம் மேலேசாற்றே. சஎ

சாற்றுகிறேன் நாற்கோணந் தன்னில்மைந்தா
தற்பரமாய் நகாரமிட்டு சார்பாய்நின்று
ஏற்றுகிறே னதன்பேரிற் பிறைதானிட்டு
என்மகனே மகாரமென்ற மவுனஞ்சாத்தி
போற்றுகிறே னதன்மேன்முக் கோணமிட்டுப்
பூரணமாஞ் சிகாரத்தை நடுவேசாத்தி
காற்றிலையு மதிகமடா வறுகோணத்திற்
கலந்தெழுந்த வகாரமதைக் கனிவாய்பூட்டே. சஅ

பூட்டடா சிரசிட்டு விந்துவிட்டுப்
புத்திரனே அகாரமதைப் புருவமேவி
நாட்டடா இடதுபுறங் கிலீயைவைத்து
நாதனே வலதுபுறம் ஐயுமென்ற
வாட்டடா சௌவுமென்றே சிரசுமேவி
வளமான ஸ்ரீயென்றே காதிலிட்டு
சூட்டடா இறீயுமென்றே பாதந்தன்னைச்
சொகுசான நமஸ்தெனவுங் கூடவையே. சகூ

ஊவ்யென்ற வைம்பத்தோ ரட்சரத்தை
வளமான மூலவரை சிரசுமட்டும்
மெய்யென்ற விலக்கமுந்தான் மேவிக்கட்டி
மேலான குகைவாச லடிக்கவேறி
ஐயென்றுங் கிலியென்றுஞ் சௌவென்றேதி
யடுக்கடுக்க ஓங்காரம் ஸ்ரீயுமென்றும்
பொய்யென்றே யெண்ணுமல் இறீயுமென்றும்
புத்திரனே நமஸ்தெனவே போற்றுவாயே. ருய

போற்றுகிறேன் பஞ்சசத்தி மூலமந்த்ரம்
போடடா சக்கரத்தில் வரைந்துகட்டி
ஏற்றுகிறே னாறுவரை வீடுமைந்தா
என்வாக்காற் சொல்லவுந்தான் முடியாதையா
சாற்றுகிறேன் சிதம்பரமென் றிதற்குப்பேரு
சத்தியமாய்ச் சொல்லுலுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
ஏற்றுகிறே னாறுவரை வீட்டுக்கெல்லாம்
இருவளையம் வாசலிலே யிட்டுக்கட்டே. ருக

காட்டிய ஓங்காரஞ் சுத்திலிட்டுக்
காரணியே பூரணியே கபாலியென்று
சுட்டிகளே வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமற்
சூட்டடா பச்சரிசி யாலேபீடம்
மட்டிகளே வடுகனையுங் கூடவைத்து
மாட்டுமறு கோணச்சக் கரந்தாண்ஸ்ரீ
முட்டியே திரியாம லஞ்செழுத்தை
மூட்டுமோங் காரநடு வரையிற்றானே. ௫௨

தானவனா யாவதற்கு அறியுமிட்டுத்
தப்பாமற் சித்தரியும் ஸ்ரீயுஞ்சேர்த்து
வானவர்கோன் போற்றிசெய்ய விஞ்சைவாலை
மைந்தனே மசியென்றும் நசியென்றோதி
மானதமாம் பூசைசெய்து மைந்தாமைந்தா
மறக்காதே யிருவளையம் வாசலிட்டுக்
கோனருளால் வாலையுட பீஜமிட்டுக்
கும்மென்றே யோதியுந்தான் குறியைப்பாரே. ௫௩

பாரப்பா வடுகனுக்குக் கும்பம்வைத்துப்
பாலகனே நசியென்றே அடியிற்சாத்தி
ஆரப்பா தேவியுட கும்பத்துக்கு
அப்பனே மசியென்றே அடியிற்சாத்தி
நேரப்பா பஞ்சகர்த்தா ளைந்துபேரை
நீமகனே மானதமாய் நினைத்துப்போற்றி
ஏரப்பா பூரணமே தெய்வமென்று
இரவிமதி தனையடுத்துப் பூசைபண்ணே. ௫௪

பண்ணுவது பூசையுந்தான் செய்யும்போது
பாலகனே கும்பமெல்லாம் வஸ்த்ரங்கட்டி
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணைப்பார்த்துக்
கபாலிக்கும் வடுகனுக்கும் வஸ்த்ரங்கட்டி
எண்ணமய ராமல்நீ புஷ்பம்வாங்கி
யீஸ்வரியும் வடுகனையும் ரூபமாக்கித்
தண்ணுட்டா னிருந்துபாத் திரங்களைந்துஞ்
சத்தியமாய்ப் பானமிட்டுச் சரியாய்நில்லே. ௫௫

நில்லடா வொருமனதாய் நிலையில்நின்று
நிருத்தியே திருவாத்தி மலர்தான்சாத்தி
அல்லடா சூலமுஞ்சக் கரங்கள்சாத்தி
யப்பனே நெய்விளக்குத் தீபம்வைத்துச்
சொல்லடா பூரணத்தை நினைத்துநீயுஞ்
சூட்டிமிரு பக்கங்கற் பூரமேத்தி
வில்லடா தேவியுட் குறியைப்பார்த்து
வேண்டியதோர் பலகாரம் வடையும்வையே. ௩௬

வையப்பா சாதமொடு மதுமாம்ஸங்கள்
மைந்தனே பாலொடுசர்க் கரையுந்தேனும்
செய்யப்பா தேங்காயும் பலிதானிட்டுத்
தித்திக்குங் கனிவகைக ளெல்லாம்வைத்துப்
பொய்யப்பா சொல்லாமல் விஞ்சையோதிப்
புத்திரனே சவ்வாதும் புனுகுஞ்சாத்து
மெய்யப்பா வாடைபரி மளங்களெல்லாம்
வேண்டியே தேவிக்கு வைத்துப்போற்றே. ௩௭

போற்றுகின்ற போதிலேதான் மைந்தாநீயும்
பூரணத்திற் பிரமமென்ற ரூபங்கொண்டு
ஏற்றுகின்றபோதெல்லா மவுனவிஞ்சை
யெண்ணியே மனதொன்று யிருத்திக்கொண்டு
மாற்றுகின்ற போதேமுன் னிலையைப்பார்த்து
வாடாத தீபமதைத் தூண்டியேற்றிக்
காற்றினிலு மதிகமடா மூன்றெழுத்தைக்
கண்டுகொள்ளக் காட்சியடா கண்டுகொள்ளே. ௩௮

கொள்ளுதற்கு நவக்கிரக சித்திவேணுங்
கொடியதொரு நவகலசம் வைக்கவேணும்
தள்ளுதற்கு முன்சொன்ன படிதானப்பா
தவறுமற் றூணையை யேற்றவேணும்
சொல்லுதற்குக் கிரகவட் சரங்கள்கீறிச்
சுத்தமுடன் தருப்பையுமா விலையுங்கட்டி
மல்லுத்தம் பண்ணுமல் மக்காள்மக்காள்
மனோன்மணியை யாச்சித்து தேங்காய்சாத்தே. ௩௯

சாத்தென்று சொன்னபடி நினைவாய்ச்சாத்தி
  தவறுமற் பலகாரம் வடையும்வைத்துப்
போத்தென்று சொன்னபடி விஞ்சையோதிப்
  புகழ்ந்திடுவாய் சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
ஏத்தென்று சொன்னபடி சமிதைப்போட்டு
  என்மக்கா ளாவினெய்யா லிலையாற்சாத்தி
வாழ்த்தென்று வாழ்த்திடுவாய் வாலைபூசை
  மறவாம லனுதினமும் பணிந்துகொள்ளே. ௪௰

கொள்ளையிலே நரித்தோலைத் தரித்துமைந்தா
  கூறுவா யுத்தளமாய் விபூதியிட்டுச்
சொல்லையிலே வோர்துரியா தீதம்பார்த்துச்
  சொரூபமணி சூட்சமணி தன்னைப்பார்த்து
எல்லையில்லாப் பேரொளியைப் போலேவீசும்
  இமயகிரி பருவத்தி லிருத்திவைக்கும்
தொல்லையெல்லாந் தீருமினிப் பாசம்போகுந்
  துன்பமற்றுப் பேரின்பந் தொடரும்பாரே. ௪௧

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சையாலே
  பரலோக முழுவதுமே தனதாய்ப்போகும்
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வாலையாலே
  யாகாதி யொன்றுக்கு வயது நூறு
நேரப்பா யாகாதி செய்யவுந்தான்
  நிலைதவறு திருந்துமனம் நிறுத்தவேணும்
பேரப்பா இப்படியே பேருபெற்றேன்
  பேசாத மவுனத்திற் கூடினேனே. ௪௨

கூடினே னஷ்டாங்க முடிவுமாச்சு
  குண்டலியாஞ் சத்தியுட குணமீதாச்சு
ஆடினேனனந்தம் பாடிப்பாடி
  அஷ்டகர்ம வாலையுட வருளும்பெற்றுக்
கூடினேன் சிவயோகக் குறியைப்பாடிக்
  கொண்டேனடா மூன்றெழுத்தைக் குவித்தேயானும்
தேடினேன் மூன்றெழுத்தா மகாரமோடு
  சேர்ந்தெழுத்து நகாரமொடு சிகாமாச்சே. ௪௩

ஆச்சடா யிதனாலே கவனசித்தி
யம்பலவ ரனுதினமு மாட்டைப்பாரு
பேச்சடா வாய்திறந்து பேசிடாதே
பேய்போலே யிருந்துமன தறிவில்நில்லு
ஏச்சடா திரியாதே யிந்தப்பேச்சு
யெட்டிரண்டு மறியாத சவங்கள்தானும்
மூச்சடா பிறந்திடத்தில் முனையைப்பாரு
மூவுலகுந் தனதாச்சு மோதுமோதே. உச

மோதென்ற வென்குருவு மெனக்குச்சொல்ல
மூன்றெழுத்தை யானறிந்து முருகனானேன்
சூதொன்று மில்லையடா விந்தப்பேச்சு
சுக்கிலமுஞ் சுரோணிதமு மொன்றாய்ப்போச்சு
வாதொன்றும் வாய்திறந்து பேசிடாதே
வருகுமடா பேறிடியுந் தலையில்வீழ்கும்
காதொன்றுங் கேளாத பிள்ளைபோலக்
கருத்தில்வைத்துப் பூரணத்தைக் கருவாய்ப்பாரே. உரு

பாரப்பா பரமசிவ னென்னைப்பாத்துப்
பாலகனே யென்குருவே யென்றேபோற்றித்
தேரப்பா மூன்றெழுத்து மூலமந்த்ரஞ்
செப்பென்றே தெண்டனிட்டு மப்பாவென்றார்
வேரப்பா தெரியாதென் றவர்க்குச்சொன்னேன்
வேண்டினா ரென்னையுந்தான் விபரமாக
ஏரப்பா இம்மூன்று மூலங்காட்டி
யென்நாளுஞ் சிரஞ்சீவி யிருமெனறேனே. உசு

இருமென்று பரமசிவன் றனையிருத்தி
யிம்மூல மதிகமென்று சிவன்றான்கேட்கத்
திருமந்த்ர மூன்றெழுத்து அதிகமென்றே
ஜெகமதனைப் படைப்பதற்குச் சிவன்றான்வேண்ட
குருமந்த்ர மவுனமதாய்ப் பரைதான்வந்து
குணமான மூவரையும் படைக்கும்போது
மருமந்த்ரம் வேறில்லை யென்றுசொல்லி
மவுனமதாய்ச் சிகாரமதை நினைத்தாள்பாரே. உஎ

அச்சுதனும் வந்துமினிப் பணிந்தான்பாரே. ௬௯

பாரப்பா பச்சைநிற வடிவுகொண்டு
பராபரையே பராபரனே யென்றுபோற்றி
ஆரப்பா வென்றுயே ஆத்தாளென்று
ஆனந்தக் கூத்தாடி யவனைப்பார்த்து
நேரப்பா வெனையழைத்த மாதேமாதே
நிலத்திருக்க நிலைதனையும் நிறுத்துமென்றார்
மேரப்பா மகாரமென்ற மவுனங்காட்டி
மேலான பதவியிலே யிருமென்றாளே. ௭௰

இருவென்று பூரணமே மைந்தாவென்று
எவ்வுயிரும் ரட்சித்து மிடுக்கந்தீர்த்தும்
திருவென்றும் பெயரிட்டு அழைத்துமாலைத்
திருஷ்டிக்கு மொளிவாகித் தீர்க்கம்பெற்று
உருவென்று தோணும லுயிராய்நின்று
உத்தமனே யோகாதி யோகியாகித்
தருவென்று தருக்களையு மவருக்கீந்து
சங்கோடு சக்கரமுங் கொடுத்திட்டாளே. ௭௧

பாரப்பா வுருத்திரனும் பிறந்துவந்து
பராபரியே யென்றுசொல்லிப் பணிந்துநிற்க
ஆரப்பா சங்கார வுருத்திரவென்றாள்
அவருக்குச் சிகாரமதை யருளிச்செய்தாள்
நேரப்பா யிதைநினைத்துப் போற்றச்சொன்னாள்
நேசமுடன் வாழ்ந்திருக்க நிலையுஞ்சொன்னாள்
மேரப்பா மேரிலிட்ட தீபம்போல
மேதினியில் நீயிருந்து மேவென்றாளே. ௬௮

மேவென்று ருத்திரனை மைந்தாவென்று
மெஞ்ஞான விஞ்சைதனை விடுகாதென்றால்
தாவென்று ளனுதினமும் நினைக்கச்சொன்னாள்
சங்காரஞ் செய்வதற்குப் பாசமீந்தாள்
கூவென்றாள் பூரணத்தை நினைத்தேஆத்தாள்
கோரியே மகாரமென்றே மவுனந்தன்னை
ஆவென்றே நிலைதனையு மவள்தான்பார்த்தாள்

கொடுத்திட்டா ளொளிவாலே மாயைதோன்றிக்
குருவான தேசியென்று பேருமிட்டு
அடுத்திட்டா ளென்மகனே வாவாவென்று
ஆதார மாயிருக்கும் படியாய்நின்று
தடுத்திட்டாள் தாரணையை யவர்க்குக்காட்டித்
தானனே யென்றுமுரைத் தருவிலேறி
விடுத்திட்டாள் பூரணமே விஞ்சைநாதா
வேண்டியே விண்ணிலிரு மென்றாள்பாரே. எஉ

பாரப்பா அச்சுதா னந்தநீலா
பச்சைவர்ணம் பூண்டிருந்த பரனேஅய்யா
ஏரப்பா மகாரமல்லோ வுனக்குப்பீட
மிருந்துமுந்தன் மகரமென்ற மவுனந்தன்னைத்
தேரப்பா சதாகாலம் நினைத்துப்போற்றித்
தேசாதி தேசமெல்லாம் நிறைந்தென்னாளும்
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
வேதாந்த பூரணத்தின் விபரங்காணே. எங

கரணுவது பூரணமே வெளியாய்ப்போகுங்
கருத்துடனே மவுனமதைக் கண்டுகொண்டு
தோணுவதெல் லாமுனக்குச் சூட்சங்காணுஞ்
சொல்லாதே யென்மகனே யென்றுசொல்லிக்
கோணமல் நிலைதவறிப் போய்விடாமற்
கூர்ந்துமன தொன்றாகக் குறியைப்பார்த்து
வாணுலகி லுயிர்தோறும் நீயாய்நின்று
வகுத்துயிரை ரெட்சித்து மிருமென்றாளே. எச

இருமென்று நகாரமென்ற விஞ்சைதன்னை
யெண்ணியே பூரணத்தி லிருத்தியோதித்
திருமந்த்ர மூலமென்ற செபந்தான்செய்து
சேர்ந்தெழுந்த பராபரனை நினைத்துப்போற்றிக்
குருமந்த்ர நகாரமென்ற விஞ்சையாலே
கொடியதொரு மறையோனுங் குதித்தேவந்து
உருவொன்றுந் தெரியாத தேவிபாத
மோடிவந்து மகிழ்வுடனே பணிந்தான்பாரே. எரு

பாரப்பா வென்மகனே விஞ்சைநாதா
பாணிகலை வாணியென்றும் பரையேயென்றும்,
ஆரப்பா மறைநான்குஞ் சிரசதான
அயனுக லோகமெல்லா மருளிச்செய்ய
நேரப்பா வுதித்துவந்த மைந்தாநீயும்
நிறைந்தபராபரா பரத்தினுட நிலையினின்று
வேரப்பா வேதாந்த வேதவேதா
விஞ்சைதனை யுன்றனக்குக் காட்டுவேனே. எசு

காட்டுகிறே னண்டபிண்டம் படைத்துநீயுங்
கலந்தெழுந்த வெண்பத்து நான்குயிர்க்கும்
பூட்டுகிறே னவரவர்க்குப் புசிப்புத்தானும்
புகழ்ந்தெழுந்த தெய்வமோடு பூதந்தானும்
நாட்டுகிறேன் பூமிநடு மத்திதன்னில்
நடுவாக மேருவென்று நலமுண்டாக
வாட்டுகிறேன் சமுத்திரமுஞ் சகலவித்தும்
மானிடரைப் படைத்துநித்தம் வாழ்வாய்பாரே. எஎ

பாரப்பா நகாரமென்ற விஞ்சைதன்னைப்
பார்த்துவுன்றன் நிலையறிந்து பதியில்நின்று
ஆரப்பா சுடுகாடு பாழ்வீட்டுக்குள்
அமர்ந்தொடுங்கிப் பூரணத்தி லறிவில்நின்று
நேரப்பா நிஷ்டையோடு சமாதிபார்த்து
நின்னிலையும் நின்னுயிரும் நீதான்கண்டு
ஏரப்பா மணிவிளக்கைத் தாண்டித்தாண்டி
யெவ்வுயிருந் தான்படைத்து மிருமென்றாளே. எஅ

இருமென்றாள் நகாரமென்ற விஞ்சையாலே
என்மகனே மறைநான்குஞ் சேரலாச்சு
உருவென்றுஞ் செகமெல்லாம் படைக்கலாச்சு
ஓம்முடிந்த பட்டணத்தி லொடுங்கலாச்சு
தருவென்ற தருக்களெல்லாந் தோன்லாச்சு
தமர்வாசற் குள்ளேயுந்தான் தரிக்கலாச்சு
குருவென்ற குருபாதங் காணலாச்சு
கும்மென்று தப்பித்துக் கூடுவாயே. எசு

கூடுவாய் தம்பனமு மிதுவேயாகுங்
கோடிரவி தனைக்காட்டிக் குறியில்நிற்கும்
ஆடுவா யிதையறிந்து மவுனங்கொண்டு
அஷ்டமா சித்தியெட்டு மாட்டிவைக்கும்
நாடுவாய் நாற்பதின்முக் கோணந்தோன்றும்
நந்திகுரு வாசானைப் பேசவைக்கும்
பாடுவாய் பரவெளியைக் கண்டுகண்டு
பாவமதை யகற்றிடுவாய் பாருபாரே. அ௰

பாரென்றே யிந்தமுறை சொன்னபேச்சு
பழுதில்லை பழுதில்லை மூன்றெழுத்தை
ஆரென்று கேட்டாலுஞ் சொல்லிடாதே
அயன்படைப்பு வித்தையெல்லா மிதுதான்மைந்தா
கூரென்றுங் கூடழிந்து போய்விடாது
குமரிகற்ப மென்றுசொல்லி யிதற்குப்பேராம்
நாரென்று பூவாலே வாசமாச்சு
நகாரத்தின் மகிமையெல்லாம் நாட்டினேனே. அக

நாட்டியே பரமசிவன் றன்னைப்பார்த்து
நானுரைத்தேன் பூரணத்தின் நிலமைதன்னைக்
கூட்டியே பரமசிவ னென்னைப்பார்த்துக்
குருவென்றுஞ் சிவனென்றுங் குறித்தார்மைந்தா
ஆட்டியே பூரணத்தி லடங்கிவாழ்ந்தேன்
அரனென்றுஞ் சிவனென்று மருளச்செய்தேன்
கூட்டியே யெணையெடுத்து முகந்துகொண்டு
குமரகுரு பரனென்றே கூறினாரே. அஉ

கூறியதோர் மயேஸ்பரனுஞ் சதாசிவனுங்
குணமாக வந்தவகை கூறுமென்றே
மாறியே பரமசிவ னென்னைக்கேட்க
வழுத்தினேன் பராபரையாள் பதத்தில்நின்று
தேறியே வகாரமென்ற மவுனந்தன்னைச்
சென்றெழுந்து பூரணத்திற் றெளிவாய்வைத்து
ஏறியே லாடத்தி லவள்தான்பார்த்தே
யென்மகனே மயேஸ்பரா வென்றுள்பாரே. அ௩

பாரடா மயேஸ்பரனும் பரையைப்பார்த்துப்
பாதமதில் நமஸ்காரம் பண்ணிநிற்க
ஆரடா செகத்திலுள்ள வுயிர்கட்கெல்லாம்
அண்டபிண்ட சராசரங்க ளளாவிநின்றும்
தேரடா நடையுடையுஞ் சீவசெந்து
தெளிந்திருந்து லோகாதி லோகமெல்லாம்
ஏரடா நீயிருந்து வாழுமென்றே
யெடுத்துரைத்து மயேஸ்பரனை வாவென்றாளே. ௪௪

வாவென்று ளுந்தனுக்கு விஞ்சைதானும்
வகாரமென்ற மவுனத்தை வைத்தாளாத்தாள்
ஆவென்றாள் பூரணத்தை யடுக்கச்சொன்னாள்
அதிலடங்கி வாசியென்றே யிருக்கச்சொன்னாள்
கூவென்றாள் மனதடங்கி யறிந்துகொண்டாள்
கூறுகின்ற மனக்கண்ணா லொளியைப்பார்த்துத்
தாவென்று தமர்வாசர்க் குள்ளேசென்று
சங்கற்ப தாரணையு மானாள்பாரே. ௪௫

பாரப்பா மயேஸ்வரத்தின் கூறுசொன்னேன்
பராபரமாஞ் சதாசிவத்தின் கூறைக்கேளு
ஆரப்பா யகாரமென்ற மவுனந்தன்னை
ஆனந்த மானபரா பரத்திற்சேர்ந்து
நேரப்பா நிலையறிந்து மவுனங்கொண்டு
நிற்கையிலே சதாசிவனு முதிக்கலாச்சு
தேரப்பா சதாசிவனும் பரையின்பாதந்
தெண்டனிட்டுப் பணிந்திடவே யழைத்தாள்காணே. ௪௬

காணடா சதாசிவமே மகனேயென்று
கண்மணியே கருத்தினடு வுதித்தவையா
தானடா லோகாதி லோகமாகத்
தானான யகாரமதை மவுனங்கண்டு
கோனடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்துக்
கூறுவான் பராபரனே யென்றுபோற்றி
தேனடா தேனமுதந் தினமும்பாயச்
சீவநிலை சிவநிலையாய்த் தேறென்றாளே. ௪௭

தேறென்ற தேவிதிருப் பாதம்போற்றித்
தெளிவான யகாரமதைச் சுழினைக்கேற்றி
கூறென்றகூர்விழியால் மணக்கண்ணுட்டிக்
கோடிரவி யொளியுடைய குறியைப்பார்த்து
வேறொன்றும் பேசாமல் வெளியைப்பார்த்து
வெட்டவெளி யாகவுந்தான் விபரமானார்
ஆரொன்று மறியாம லரூபமாகி
யடங்கலுக்குந் தானாகி யிருந்தாள்பாரே, அஅ

பாரடா வாங்கார கோபமாகிப்
பார்தனிலே யனலாகி மாயைதோன்றி
ஆரடா சுழிமுனையி லவர்தானின்று
ஆதியென்றும் அனாதியென்றும் ஏகமானார்
நேரடா விதையறியாத் தவத்தோர்தானும்
நிஷ்டையிலே யணுவளவு நிலைக்கெட்டாது
ஏரடா யிதையறிந்து பூசைசெய்தால்
என்றைக்கு மிறக்காம லிருத்தும்பாரே. அகூ

பாரப்பா இவர்களுட நிலையுஞ்சொல்லப்
பரமசிவன் றான்கேட்டுப் பாவம்நீக்கி
ஆரப்பா குண்டலியாஞ் சத்திமூலம்
அடுத்தெனக்குத் தெரியவுமே அருளுமென்றார்
நேரப்பா மனதிறங்கிச் சிவன்றனக்கு
நினைவான வோங்காரக் கம்பமீதில்
ஏரப்பா யேறிவிளை யாடுந்தேவி
யெட்டிரண்டுங் கூட்டுமினி யீந்தாள்பாரே. கூ0

பாரடா இப்படியே சிவன்றனக்குப்
பனிரண்டு தலத்தினுட கூறுஞ்சொல்லி
ஆரடா அஷ்டாங்க வெய்யங்காட்டி
யருள்பெருகுஞ் சதாநந்தி யருளைக்காட்டி
வேரடா வேரில்லாக் கனியைக்காட்டி
வேதாந்த ரசக்கிணறு மிகவுஞ்சொல்லிச்
சேரடா சிந்தைதனில் கவனம்வைத்துச்
செவிசாய்ப்பா யகத்தியனே செப்பத்தானே. கூக

தானாகித் தானவனு யாவதற்குச்
சத்தியமாய் அகாரமென்ற மவுனம்வேணும்
ஊனாகி யுடலாகி யுயிருமாகி
யோங்கார மானதுவு மதுவேயாகிக்
கோனாகிக் குருவாகிக் குமரியாகிக்
கோடிவரை காலமெல்லா மிருத்திவைக்கும்
ஆனாகி வெளியாகி யலியுமாகி
யார்தனக்கு மெட்டாது இந்தப்பேச்சே ௬௨

பேச்சென்ன இந்தமுறை பேசிப்பேசி
பிராணயந் தெரியாமற் பிசகிப்போனால்
ஆச்சென்ன வதினாலே வருவதேது
அந்தரங்க மானதுறை யறியாப்பேர்க்குக்
காச்சென்று காச்சுமடா யிந்தயோகம்
காலாந்தக் கனலெழுப்பிக் கொதித்துப்போவான்
வீச்சென்று வீசாறே யிந்தப்பேச்சு
வேதாந்த சாரணையை வெளிவிட்டேனே. ௬௩

விட்டகுறை தொட்டகுறை தொடர்ந்துகூடி
வெட்டவெளி பராபரத்தின் வெளியிற்சென்று
அட்டகிரி பருவதமுங் குலுங்கியாட
ஆறுவரை தான்கடந்தே அகண்டமேவித்
துட்டரணக் கருவிகளைத் தொடர்ந்துவெட்டி
துருவனிட சக்கரத்தின் சூட்சங்கண்டு
வட்டமூலை மாதுடைய பாதம்போற்றி
வந்தவர்க்கே பேரின்பங் காணுங்காணே. ௬௪

காணென்று சொல்லிவிட்ட மார்க்கம்போச்சு
கடிகையடா வரைநொடிக்குள் நிலையிற்சென்று
தானென்ற கயிலைமலைச் சார்பிலேறிச்
சந்திரன்றன் பானமதைத் தானேவுண்டு
கோனென்ற திரிகோண முப்பாழ்தாண்டி
கொடியதொரு சிவநிலை தன்னைப்பார்த்தால்
மானென்ற மான்மழுவுந்தரித்தவீசன்
மருவியே யுனதிடத்தில் வருகுவானே. ௬௫

வருகுவா னமுதரச மூட்டியுன்னை
  வந்தவினை நீக்கியினி வாழ்விப்பானே
தருகுவான் நினைத்தபடி யுனக்கேமைந்தா
  சாம்பவியாள் பாதமதை க்ஷணத்திற்காட்டி
யுருகுவா யனுதினமு மெழுகுபோலே
  யுரைத்திடுவாய் மவுனத்தை யுறுதியாக
மருகுவாய் மாயைவினை யதனைத்தள்ளி
  மாறாத வாசனையைத் தட்டித்தள்ளே. கூசா

தள்ளுவது யாரையென்றால் மைந்தாகேளு
  சங்கற்ப மறியாத சமயத்தோரைக்
கள்ளுடனே யபினறக்குக் கலந்தவேரைக்
  கஞ்சாவுங் குடுகுடுக்கை கொண்டபேரை
உள்ளுடைந்து வாய்ப்பேச்சா லுழன்றபேரை
  உத்தமரைத் தூஷித்த வுலகத்தோரை
விள்ளுவது மவுனமதை விட்டபேரை
  வீணரென்று சத்தியமாய்த் தள்ளிப்போடே. கூஎ

போடென்றேன் பொய்கொலைக ளுயிரைக்கொன்று
  புசித்தவரை யப்புறமே தள்ளுதள்ளு
நாடென்றேன் ரவிமதியை மைந்தாநீயும்
  நாதாக்கள் சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
தேடென்றேன் தவந்தேடி யோகம்பாரு
  செம்பவளம் போலேதான் நிறமுங்காட்டும்
பாடென்ன பட்டவற்குப் பலன்றானுண்டும்
  பராபரத்தி னடியினுட பாதந்தானே. கூஅ

தானவனும் நீயிருக்க வேணுமென்றாற்
  சத்தியமாய் லாடக்கண் திறந்துபாரு
கோனவன்றா னீயென்றே அழைப்பாருன்னைக்
  குவலயத்தோ ரடிபணிந்து கூர்ந்துநிற்பார்
வானவர்கோ ளிதையறிந்து பூஜைசெய்து
  வல்லமையாள் பாதமதை வணங்கிப்போற்றி
நானவனு மென்றுநடு வணையைப்பார்த்து
  ரம்மென்று பேசியுந்தா னுடினேனே. கூகூ

நாடியே லோகாதி லோகமெல்லாம்
நாதாக்கள் சாபமதால் நாசமாகித்
தேடியே திரிந்தாலுங் குருவைக்காணுன்
சிந்தைமந்தி ரத்தைதெரி சிக்கமாட்டான்
ஓடியே யலையாதே மக்காள்மக்காள்
ஒருநாளும் மறவாதே மவுனப்பேச்சைப்
பாடியே திரியாதே யிந்தநூலைப்
பார்த்துமனத் கண்ணாலே பணிந்துகொள்ளே. ௧00

கொள்ளடா யனுதினமும் லாடமேவிக்
குறிப்பறிந்து நித்திரையிற் சாய்ந்திட்டாலும்
அல்லடா இடக்கையைத் தலைக்குழைத்து
அருளான லாடத்தி லுறங்கவேணும்
சொல்லடா வோரிபோற் றுயின்றுநீயுஞ்
சொல்லாதே சவம்போலே யிருந்துமைந்தா
வில்லடா விற்பூட்டி யேத்தியேத்தி
விஞ்சையென்ற மூன்றெழுத்தின் வியாம்பாரே. ௧0௧

பாரப்பா யெனைபோலே வெளியாய்த்தானும்
பார்தனிலே முனிவோர்கள் சித்தர்சொல்வார்
ஆரப்பா அஷ்டாங்க மார்தான்சொல்வார்
அருள்தங்கு மவுனமணி யார்தான்காண்பார்
நேரப்பா முன்சொன்ன படியேமைந்தா
நினைவிருத்தி நிலைதனிலே நின்றாயானல்
வேரப்பா வேதனுட வெழுத்துந்தோணும்
விட்டகுறை தொட்டகுறை தெரியலாச்சே. ௧0௨

ஆச்சடா பூரணத்தி னமுதமுண்டு
அப்பனே முப்பாலை யறிந்துபோற்றி
ஏச்சடா சொலவார்கள் செடிபூடென்று
என்மக்க ளதினாலே வருவதேது
வாச்சடா வெண்சாரை பிடிக்கவென்று
வையகத்தில் மலைகாடு அலைந்தேயேறி
ஏச்சடா சாரையைத்தான் பிடித்தோமென்பார்
என்மகனே சாரையிருப் பிடத்தைப்பாரார்
மூச்சடா மூச்சற்ற விடத்தைக்காணார்
முக்கியமாய்ச சாரையுட நிலையைக்கேளே. ௧0௩

கேளடா மயேந்த்ரகிரி விஞ்ஞைதன்னிற்
இருப்பையுள்ள குகைவாசல் நாலாந்துண்டு
ஆளடா வம்மலையிற் சாரைதானும்
அப்பனே ஐந்தாறு அதிலேயுண்டு
நாளடா வெக்கியமா முனியேகாவல்
நரசிங்க மூர்த்தியுட னடப்போமெத்த
வாளடா வடியிலொரு லிங்கந்தோன்றி
வாய்வழியே சாரையுந்தான் வருகும்பாரே. க0ச

பாரப்பா சாரையைத்தான் பயமாய்வாங்கிப்
பதறாதே மத்தியிலே பிடித்துப்பாரு
ஆரப்பா பிடிக்கையிலே பொருதியோடும்
அடங்காத சாரையுந்தா னறியப்போமோ
நேரப்பா மயேந்த்ரகிரி யுச்சிமீதில்
நிறைந்தெழுந்த சந்திரன்போற் றடாகமுண்டு
தேரப்பா தடாகத்திற் சாரைமைந்தா
சிறந்துதித்துச் சென்றெழுந்து வந்தவாறே. க0ரு

வாறான சாரையுந்தா னதிலுதித்தே
வந்ததடா சிவலிங்கம் வழியில்மைந்தா
தாரான சாரையைத்தான் விட்டிடாமற்
சாம்பவியாள் பாதமதிற் றயவாய்க்கூடி
நேரான நசியென்றே சாபந்தீர்த்து
நீமகனே முழுவதையு முண்டுதேறி
பேரான பேரின்ப வீடுசென்று
பிசகாம லதிலடங்கிப் பேணிப்பாரே. க0சு

பாரப்பா சாரையுந்தான் வரும்போதெல்லாம்
பாலகனே நீபிடித்துப் பசியுந்தீர்த்து
ஆரப்பா வணுவளவும் விட்டிடாமல்
அப்பனே அப்யாச மார்க்கஞ்செய்து
நேரப்பா நிலையறிந்து குருவைப்போற்றி
நிஷ்டையொடு சமாதியிலே நினைவாய்நின்று
வேரப்பா வேறியென்று நினைந்திடாமல்
விதிவிலகச் சாரையுந்தா னுண்டுதேரே. க0எ

தோடா திரிகூடப் பருவதத்திற்
  றிருமாலு மயனோடு ருத்ரன்றானும்
ஆடா மயேஸ்வரனுஞ் சதாசிவனும்
  அப்பனே யிராகுவொடு கேதுதானும்
சேரடா மதியோடு ரவியுந்தானும்
  தேவியெனும் பராபரைசிற் பரையாள்மைந்தா
காரடா சித்தரொடு முனிவரெல்லாங்
  கலந்திருப்பா ரின்னம்வெகு பெரியோர்பாரே. க0அ

பாரப்பா அம்மலையில் முளைத்தபூடு
  பராபரையாள் சாபமதாற் பாழாய்ப்போச்சு
ஆரப்பா அதினடுவே விருட்சஜாதி
  யாகாய மளாவியடா வளர்ந்துநிற்கும்
நேரப்பா விருட்சத்திற் பணர்தானைந்து
  நிலையான பூவைந்து காய்தான்மூன்று
சேரப்பா நிதங்காய்க்கும் நிதம்பழுக்குஞ்
  செஞ்சுடர்போ லுதித்திருக்கும் பழந்தான்காணே. க0க

காணடா அம்மரத்தின் பெயரைக்கேளு
  கருவான கருநெல்லு யதற்குப்பேரு
தானடா நிதம்பழுத்து விழும்போ தெல்லாந்
  தற்பரையாள் சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
கோனடா மசியென்றே வோதிமைந்தா
  குருவான தேசிகனை மனதிற்கொண்டு
நானடா அப்படியே யுண்டுதேற
  நமனுடைய நாட்டமெல்லாம் நாசமாச்சே. கக0

ஆச்சடா கருநெல்லி மரத்தைமைந்தா
  ஆரறிவா ருலகத்தி லறியமாட்டார்
மூச்சடா நற்கனியை விட்டிடாமல்
  முழுவதையுங் கொண்டுவிடு முத்தியாக
ஏச்சடா சொல்லவில்லை யிந்தப்பேச்சு
  எட்டிரண்டு மிதையன்றி வேறேயுண்டோ
காச்சடா காட்சிதரு முன்னைப்பாரு
  கற்கண்டு மனந்தேறு யறிவில்லையில்லை. ககக

நில்லடா வாலைசிவ காமியாகி
நிறைந்தபரா பரையாடான் சிவந்தமேனி
அல்லடா சாதியவள் முதலாய்நின்ற
ஆத்தாளை நீயடுத்தே யவளைப்போற்றிச்
செல்லடா சிவநமசி வாயமென்று
செபித்துமவள் நாதம்பீங் கானில்விட்டு
அல்லடா பூரமொடு சூடன்சேர்த்தே
ஆதியுப்பு வுறுதியுப்பு மதிலேசேரே. ௧௧௨

சேரடா வங்குசிங்கு என்றேவாங்கிச்
சிறந்தெழுந்த ரவிதனிலே வைத்துப்பாரு
ஆரடா முப்பூவின் சுண்ணமிட்டு
அழகாந்தம் பூரச்செந் தூரமிட்டு
நேரடா வைத்திடவே மைந்தாகேளு
நிலையான ரவிபோலே காந்திமீறும்
ஏரடா யிதையெடுத்துப் பதனம்பண்ணி
யீஸ்வரியா ளெக்கியத்தி லெடுத்துவையே. ௧௧௩

வையப்பா அறுதிவஸ்து விதுதான்மைந்தா
வாலைக்கு மிதுவல்லோ வைக்கவேணும்
செய்யப்பா சோடசோப சாரமாகச்
சிவன்கயிலை யுந்தனுக்குத் தெறியும்பாரு
மெய்யப்பா வுங்களுக்கா யறிந்துசொன்னேன்
மேலாறு தலந்தனிலே மேவிக்கொள்ளும்
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை வாமபூசை
பொறியைந்து மொன்றாகும் புகழ்ந்துபாரே. ௧௧௪

பாரடா வெண்சாரை யுணணும்போது
பாலகனே கருநெல்லி யருந்தும்போதும்
ஆரடா நாகமதை மைந்தாநீயும்
அப்பனே பணவிடைதா னரையேகொள்ளு
ஏரடா பதின்மூன்று வருடமைந்தா
இடைவிடாதிம்மூன்றை யுண்டாயானல்
வேரடா வினையகலும் பாவம்போகும்
விஞ்சையெனு மூன்றெழுத்தை விரும்பிப்பாரே. ௧௧௫

பாரப்பா மூப்பாலு மிதுவாமைந்தா
பராசத்தி கைவசமா மிதற்குள்ளாச்சு
ஆரப்பா மூப்பாலு முண்ணும்போது
அப்பனே கடுகொடுநல் லெண்ணெயாகா
வேரப்பா அணுவளவு சேர்ந்தபோது
வீணுச்சு வுன்னுடம்பு வெடித்துப்போச்சு
தேரப்பா அணுவளவப் படியேதேனுஞ்
சேர்ந்திட்டா லதைத்தீர்க்க வகைதான்காணே. ௧௧௬

காணடா பாஷாணங் கெவுரிவாங்கிக்
கருத்துவைத்து வராகனிடை நிறுத்துமைந்தா
தானடா அணுவளவே யுண்டாயானுற்
சடமிழந்து போகாது தப்பாதையா
நானடா அப்படியே யுண்டேன்மைந்தா
நசிமசியென் றேசொல்லி நாட்டம்பார்த்துக்
கோனடா கோனிருக்கு மிடமுங்காட்டிக்
குஞ்சரத்தை யஞ்சலென்று கூடினேனே. ௧௧௭

கூடியே மூப்பாலு முண்ணும்போது
குணமான அன்னமுண்ணுங் குறியைக்கேளு
நாடியே பச்சரிசி படியரைக்கால்
நலம்பாசிப் பயிறுபடி யதுபோற்சேர்த்துத்
தேடியே யாவின்பால் படிதானென்று
சிறந்தெழுந்த பாலிலேயரிசிவிட்டு
ஓடியலே யாமறச்சர்க் கரையுஞ்சேர்த்து
ஒருபோதாய் நித்தமுந்தா னுண்டுகொள்ளே. ௧௧௮

கொள்ளவே ஆவின்நெய் பலந்தானென்று
கூட்டுவாய் பூரணத்தின் குறியைநாடிச்
செல்லவே போகாது இந்தப்பேச்சு
சூட்சநிலை சொரூபநிலை தொடர்ந்துகாட்டும்
அல்லவே போகாதென் றேநீதானும்
அலையாதே யலையாதே அய்யாகேளு
மெள்ளவே பூரணத்தை யடுக்கநீயும்
மேதினியோர் தான்பணிவார் மேவிப்பாரே. ௧௧௯

வாரப்பா பரமசிவ னென்னைக்கேட்கப்
பரா பரையாள் கிருபையினா லவரைப்பார்த்து
ஆரப்பா மூப்பாலின் மகிமைதன்னை
அதிசயமா மென்றுசொல்லி யறிந்துகேட்டு
நேரப்பாயிதையன்றி வேறேகற்பம்
நிலையாது தேகத்தில் நிறுத்தொட்டாது
தேரப்பா சூட்சகற்பச் சுழினைவீடு
திறக்குமே யிம்மென்றே சுழினைக்கேற்றே. கஉ௰

ஏற்றுவது வாசிமனோன் மணியாள்தேவி
இருதயமே யிவளிருந்தே யெட்டிரண்டாய்ச்
சாற்றுமொரு விஞ்ஞைபெனு மூன்றெழுத்துத்
தற்பரத்தைத் தாவியதற் கப்பால்மேவு
மாற்றுமொன்று மதிகமடா தேகமாக்கி
மனோன்மணியாள் கற்பநிலை மருவிச்செல்வாள்
போற்றும்நிலை யறியாத சவுங்கல்தன்னைப்
புழுக்குழியிற் றள்ளியுந்தான் போக்குவாயே. கஉக

போக்கோட்டே பேறுதற்கு அஷ்டகர்மம்
பூரணியே கபாலிதிரி சூலியென்று
வாக்கோடே மனம்புத்தி யறிவாஞ்சித்தம்
வாய்வேக சாரணையில் வைத்துப்போற்றித்
தாக்கோடே அஷ்டகர்மங் கருவினாலே
சண்ணுமடா அறுபத்து நாலுசித்தம்
போக்கேடே செய்பாகங் கைபாகங்கள்
புத்திரனே தவறுமற் செய்துகொள்ளே. கஉஉ

கொள்ளடா நிறஞ்சிவப்பாஞ் சிவந்தகன்னி
கொங்கைமின்னாள் தன்னிடத்தில் மைந்தா நீயுஞ்
செல்லடா அவளிடத்தி லருகேசென்று
செப்படா பசியென்றே அவளைப்பார்த்து
அல்லடா லெட்சமுரு வோதுவோது
அப்பனே தலைப்பிண்ட மாநுல்மைந்தா
கொல்லடா சிறையஞ்ச மாதந்தன்னிற்
கொடியதொரு பிண்டமுந்தான் விழுகும்பாரே. கஉ௩

பாரப்பா அவள்முகத்தை நீதான்பார்த்துப்
பாலகனே நசியென்றே யோதிப்போடு
ஆரப்பா அவள்தனக்குப் பிசகேயில்லை
அல்லட்டா லவளிறந்து போவாள்சொன்னேன்
நேரப்பா பிண்டமதை யெடுத்துவந்து
நிமலியுட அக்ஷரத்தை நீதானோதி
ஏரப்பா பாண்டத்திற் பிண்டந்தன்னை
யெடுத்துவைத்துச் சூடனேந்து பலந்தான்மூடே. ௧௨௪

போடப்பா பாண்டத்திற் றுவாரமிட்டுப்
புத்திரனே சட்டிமேற் சட்டிவைத்து
நாட்டப்பா மண்டுசீலை செய்துமைந்தா
நடுவணையைச் சுத்திசெய்து ரம்மென்றோதிக்
கூடப்பா குழியிலிட்டுத் தீயைமூட்டிக்
குருவான கணபதிக்குப் பூசைசெய்து
ஆடப்பா தில்லையைத்தான் மைந்தாபார்த்து
அரகரா கணபதியென் றருளைப்போற்றே. ௧௨௫

போற்றியே பூரணியை மனத்துள்வைத்துப்
புவனேதிரி புரையாட்குப் பூசைசெய்து
ஏற்றியே பாண்டமதை யெடுத்துமைந்தா
என்மக்கா ளாறவைத்தீல் வரிலைப்போற்றிச்
சாற்றியே தைலமதை யெடுத்துக்கொண்டு
சவாதுவிட்டுப் புனுகொடுதா ரணையேசெய்து
வாழ்த்தியே பதனமாய் வைத்துக்கொண்டு
வையகத்தில் வாதமொடு வைத்யம்பாரே. ௧௨௬

பாரப்பா அஷ்டகர்ம மிதற்குள்ளாச்சு
பாலகனே ஐங்காயக் கருவிதாச்சு
நேரப்பா அஞ்சனங்க ளிதற்குள்ளாச்சு
நிலையான மறைப்புவித்தை யிதற்குள்ளாச்சு
தேரப்பா மோடிவித்தை யிதற்குள்ளாச்சு
சிதம்பரத்தின் சக்கரமுஞ் சித்தியாச்சு
வேரப்பா வீணுகத் திரிந்திடாமல்
விதியறிந்து மதியறிந்து பூசைபண்ணே. ௧௨௭

பண்ணுவது பூரணத்தை நீதான்பார்த்துப்
  பாலகனே கடுகையுந்தான் பதனஞ்செய்து
எண்ணுவது பஞ்சசத்தி வாலையென்றே
  யேழையைப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
முன்னுரைத்த தைலமதைக் கவனமாக
  மூடியே பீங்கானி லிட்டுவைத்துக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து மைந்தாநீயுங்
  கருப்மானத் தைலமின்னங் காட்டுவேனே. ௧௨௮

காட்டுகிறேன் தலைப்பிண்ட மூன்றுதிங்கட்
  கன்னியர்க டன்னிடத்திற் சைகையாக
நாட்டுகிறேன் முன்சொன்ன தியானஞ்செய்து
  நாரணியே பூரணியே யென்றுமைந்தா
சூட்டுகிறேன் சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டிச்
  சுருதிபர வெளியெனவே மனதிற்றங்கி
மூட்டுகிறேன் பிண்டமதை யெடுத்துவந்து
  முன்சொன்ன படிபோலப் பாகஞ்செய்யே. ௧௨௯

செய்யப்பா பராபரைக்குப் பூசைசெய்து
  சிந்தையுடன் தைலமதை யெரித்துநீயும்
அய்யப்பா கிலியுமென்று சவ்வென்றோதி
  யானந்தம் பொங்கியிட வருளேகொண்டு
பொய்யப்பா போகாது தைலந்தன்னைப்
  புத்திரனே பீங்கானி லடைத்துக்கொண்டு
மெய்யப்பா கடுகையுந்தான் பதனம்பண்ணி
  மேதினியிற் சித்துவிளை யாடுவாயே. ௧௩0

ஆடுவது மஷ்டகர்ம வித்தைக்கெல்லாம்
  அப்பனே இப்பிண்ட மதிகமாகும்
நாடுவது வைத்தியத்திற் கிதுவேயாகும்
  நலமான வாதமெல்லாங் கொள்ளையாகும்
மூடுவது சுழிமுனையைப் பார்த்தேயோது
  சொல்லாதே தைலமதைச் சொன்னேன்சொன்னேன்
நாடுவது குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
  நலமான அஷ்டகர்மம் நாடிச்செய்யே. ௧௩௧

செய்யப்பா இன்னமொரு கருவுஞ்சொல்வேன்
திரண்டெழுந்த தலைப்பிண்ட மதிகமப்பா
மெய்யப்பா திங்களுந்தான் பத்துமாகி
மேலான நிறைபிண்டஞ் சமூலம்வாங்கி
வையப்பா முன்சொன்ன படிபோலத்தில்
மைந்தனே சூடமொரு பலந்தான்பத்து
பொய்யப்பா போகாமற் சாபந்தீர்த்துப்
புத்திரனே தைலமதை யிறக்கிக்கொள்ளே. ௧௩௨

கொள்ளடா தைலம்பீங் கானிலிட்டுக்
கூட்டிவாய் சவாதுடனே புனுகுஞ்சேர்த்து
அள்ளடா கடுகுதனைப் பதனம்பண்ணி
யாத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைபண்ணி
உள்ளடா தனையறிந்து சூட்சங்கண்டு
ஒளியான முச்சுடரை யொன்றாய்ப்போற்றித்
துள்ளடா தூள் துரியா தீதந்தன்னைச்
சொல்லாத மந்திரத்தா லறிந்துபாரே. ௧௩௩

பாரப்பா சேகரியை யடுத்தடுத்துப்
பாருலகில் அஷ்டகர்மஞ் செய்வதற்கு
ஆரப்பா சேகரியா ளார்க்குமூத்தாள்
ஆயனொடு ருத்திரனும் பிரமன்றானும்
நேரப்பா வடிபணிந்து வணங்கிநிற்பார்
நிலையான சக்கரத்தை நிறுத்தவென்றால்
தேரப்பா அறுகோண மிட்டுமைந்தா
தெளிவான முக்கோண மதற்குட்சாத்தே. ௧௩௪

சாத்தடா சூலமிட்டு விந்துவிட்டுச்
சத்தியமாய் ஓங்கார மேலேயிட்டு
ஏத்தடா சூலவரைங் கெல்லாமைந்தா
இட்டிடுவாய் ஓங்கார மின்பமாக
வாழ்த்தடா முக்கோணத் துள்ளேதானும்
வைத்திடுவாய் ஸ்ரீயென்று வணங்கிநீயும்
போற்றடா கிலியுமென்று கூடவைத்துப்
பூரணமாய் ஓம்நமசி வாயந்தானே. ௧௩௫

தானென்ற வில்லெழுத்தை யறுகோணத்திற்
  றவறாம லிட்டிடுவாய் சத்யமாகச்
கோணென்ற வரைவரைக்கு மோவ்வொன்றாகக்
  குவித்திடுவாய் நிலைதனிலே விந்துமைந்தா
தேனென்ற ஐயுமோடு கிலியுமென்றே
  செபித்திடுவாய் கோணத்தி னிடையில்வைத்து
நானென்று சொல்லுகிறே னைம்பத்தொன்று
  லக்கமிட்டுச் சக்கரத்தில் நாட்டுவாயே. கஙசு

நாட்டியே வரைபுகுந்த வெழுத்துக் கெல்லாம்
  நடுவில்வைத்து ஓங்காரஞ் சுற்றிக்கட்டிப்
பூட்டிய சொர்னமதாற் றகடுசெய்து
  புத்திரனே சக்கரத்தை வரைந்துகட்டிக்
கூட்டியே சந்தனத்தாற் பலகைசெய்து
  கூறுவாய் பலகையிலே தமருமிட்டுச்
சூட்டியே பலகையிலே தகடுவைத்துச்
  சொல்லுகிறே னங்காயக் கருவும்பூசே. கஙஎ

பூசியே செவ்வரளிப் புஷ்பம்வாங்கிப்
  பூரணியே யென்றுமன துறுதியாகத்
தேசியே சேகரியே தாயேயென்று
  தினந்தோறு மந்திரத்தைச் செபித்துமைந்தா
பேசியே திரியாமல் வாமம்வைத்துப்
  போன மாமிசமும் வடைதேன்பாலு
வாசியே மனதடங்க அன்னம்வைத்து
  மாங்கனியோ வற்கடலை பயிறும்வையே. கஙஅ

வையப்பா தேங்காயும் பலிதானிட்டு
  வஸ்தான பராபரத்தை வணங்கிப்போற்றி
மெய்யப்பா சவாதோடு புனுகுஞ்சாற்றி
  மேலான சந்தனமுங் கரைத்துப்பூசி
பொய்யப்பா சொல்லவில்லை தூபதீபம்
  போற்றிடுவாய் கைமுறையாய்ப் புருவமேவி
அய்யப்பா கிலியுமென்று ஸ்ரீயுங்கூட்டி
  யடங்காத வோங்காரஞ் சேருசேரே. கஙகூ

சோடா மசியென்றும் நசியென்றேதான்
சேர்த்தொன்றாய்க் கூட்டியுந்தாந் தியானஞ்செய்து
ஆரடா லட்சமுரு வடுக்கவோதில்
அப்பனே அவள்வந்து யெதிரேநிற்பாள்
நேரடா வுனைப்பாரு பயந்திடாதே
நின்றிடுவாய் பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
வேரடா மனம்வேறாய் நினைத்தாயானால்
வெடித்திடுமே சிரசிரண்டாய் வெடிக்குந்தானே. ௧௬௦

தானென்ற கேசரியாள் சித்தியானாற்
சகலசித்தும் விளையாடித் தன்னைக்காட்டும்
தேனென்ற அஷ்டகர்ம மெல்லாமாடுஞ்
செகமாயை சிவமாயை யெல்லாஞ்செய்வாய்
ஊனென்ற ரவிமதியு முன்னைக்கண்டா
லோடுமடா ரவிமதியு மொழிந்துபோகும்
கோனென்ற குருவருளா லறிந்துநீயுங்
குணமான விந்தவித்தை செய்துபாரே. ௧௬௧

பாரப்பா பூதமொடு கணங்களோடு
பார்தனிலே காடிபுலி பணிந்துநிற்கும்
ஆரப்பா வரசரெல்லாம் பணிவார்கண்டார்
ஆயிழைமா ருனைக்கண்டால் மயங்கிவீழ்வார்
சேரப்பா வுன்வாக்காற் சொன்னதெல்லாஞ்
செந்தியாய்ப் பற்றுமடா தெளிவாய்மைந்தா
கூரப்பா வகத்தியமா முனியேயையா
கூறுகிறே னுனக்காகக் குறியைக்கேளே. ௧௬௨

கேளடா அந்தமுறை சொல்வாரப்பா
கிருபையுட னின்னமொரு சக்கரந்தான்
ஆளடா மனோன்மணியைப் பூசைபண்ண
அப்பனே வைங்கோண மிட்டுமைந்தா
வாளடா விருவளையப் வாசல்நான்கு
மைந்தனே சூலமிட்டோங் காரங்கட்டித்
தேளடா பிரமனுருத் திரனும்மாலுஞ்
செப்புகிறேன் சதாசிவத்தின் கூறுதானே. ௧௬௩

தாமென்ற மயேஸ்வரனு மிவர்கடன்னைச்
சாற்றடா வரையினடுக் குள்ளேமைந்தா
தேமென்ற பஞ்சசத்தி யெழுத்தைநாட்டித்
தெளிவான வசுக்களையு மருகேவைத்துக்
கோனென்ற கணேசனும்வல் லபையுமாகக்
குறியடா கீழ்வாசல் தன்னில்வைத்து
நானென்று சொல்லாமல் வைத்துப்போற்றி
நாதாந்தப் பூரணத்தை மனதிற்றங்கே. ௧௪௪

தங்கியே வடவாசல் வழிகன்றன்னைத்
தவறாமல் வைத்திடுதற் பரத்தைப்போற்றி
அங்கியே யெழுப்பியடா தென்வாசற்கீ
ழடங்களுக்கு மெனையிருத்தி யருளைப்போற்றி
மயங்கியே போகாமல் மேல்வாசற்கீழ்
மாருத துவாரபா லகரைவைத்துப்
பங்கியே பராபரையா ளிருப்பளென்று
பாரடா வாலைபஞ்சாட் சரமும்போடே. ௧௪௫

போடென்று சொன்னபடி பிதுங்கொட்டாமற்
போற்றடா செவ்வரளிப் புட்பத்தாலே
நாடென்று சொர்னமதாற் றகடுசெய்து
நமான சக்கரத்தை வரைந்துகட்டிக்
கூடென்றேன் பச்சரிசி யாலேமைந்தா
குருவான பீடமென்று குறியாக்காட்டித்
தேடென்று தேடுமேனேன் மணியாள்வாலை
சித்தியா யிருப்பதற்கு வகைதான்கேளே. ௧௪௬

கேளப்பா இலக்கமதோ வைம்பத்தொன்று
கிருயையுடன் வரையிலேதான் மாறிப்போடு
ஆளப்பா வைங்காயந் தகட்டிற்பூசி
அம்மைபரா சத்திமனேன் மணியேயென்று
வாழப்பா அட்சரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
மைந்தனே பீடத்திற் றெற்பைசாற்றி
பாழப்பா போகாமல் மஞ்சணீராற்
பாலகனே சவாதையுந்தான் கரைத்துக்கொள்ளே. ௧௪௭

கொள்ளடா சந்தனமும் புனுகுஞ்சேர்த்துக்
குருவான பீடமதிற் குணமாய்சாத்தி
அல்லடா நசியென்று சாபந்தீர்த்தே
ஆதாரந் தனைப்பார்த்தவ் வருளைப்போற்றிச்
சொல்லடா கும்பநிறை கும்பம்வைத்துச்
சொகுசான தேங்காயு மேலேசாத்திச்
செல்லடா சிவானந்தி குருவாமொன்று
சேரடா பூரணத்திற் றெளிந்துபாரே. கசஅ

பாரடா தூபமொடு தீபம்வைத்துப்
பாலகனே பாணமுந்தான் கூடவைத்து
ஆரடா கனிவர்க்கம் வடைகள்வைத்து
அப்பனே தேங்காயைப் பலிதானிட்டு
நேரடா விளநீருந் திறந்துவைத்து
நேசமுட னெலுமிச்சங் கனியுஞ்சாத்தித்
தேரடா சக்கரத்திற் புட்பஞ்சாத்தித்
தெளிவான பாத்திரங்கள் முன்னேவையே. கசக

வையப்பா பாத்திரங்கள் பனிரண்டாகும்
வஸ்துவிட்டுப் பாத்திரத்திற் றேனும்வைத்துச்
செய்யப்பா சக்கரையும் பாலுமிட்டுத்
தெளிவான ரசங்களையுங் கூடச்சேர்த்துப்
பொய்யப்பா போகாமல் மைந்தர்மைந்தா
பூரணிக்கும் பரமானம் புகழ்ந்துவைத்து
மெய்யப்பா தற்பணங்க ளனேகஞ்செய்து
மேலான லாடமதில் விரும்பிநில்லே. கரு0

நில்லடா பொரிக்கறியோ டன்னம்வைத்து
நிலையடா மாமிசமுங் கூடவைத்து
அல்லடா அண்டமுந்தான் பாதிவைத்தே
யப்பனே யவல்பயறு கடலைவைத்துச்
செல்லடா சிவகாமி தேவியென்று
செலுத்தடா மனோன்மணியே தாயேயென்று
சொல்லடா அம்மென்றுங் கிலியென்றோதிச்
சொற்பெரிய ஐயுமென்று தொழுதுபாரே. கருக

பாரப்பா சிங்குவங்கு என்றேசேர்த்துப்
பாலகனே மசியெனவே பதியில்நின்று
சேரப்பா லட்சமுருத் தெளிந்தேயோதித்
தேவியுட நிலையறிந்து தீர்க்கம்பெற்று
வேரப்பா வெறும்பிலுக்கா யலேந்திடாமல்
விந்துவெட்டந் தனையறிந்து விரும்பியோதி
ஏரப்பா சதாகாலம் நின்றுமைந்தா
இருதயத்தை நீநினைத்தே யெண்ணிப்போற்றே. ௧௫௨

போற்றிடவே மனோன்மணியை மைந்தாமைந்தா
புவனமெல்லாந் தானடுங்க வருகுவாளாம்
ஏற்றிடவே நினைத்து பதறிடாத
இவள்மோசம் பொல்லாது சொன்னேனப்பா
சாற்றிடவே அவள்வருகும் வேளைதன்னிற்
றூறணையா யிம்மென்று தரித்தேயோதி
வாழ்த்திடவே குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
வணங்குவாய் சொன்னபடி கேட்பாள்பாரே. ௧௫௩

பாரப்பா விவள்கிருபை பெற்றுமைந்தா
பராபரையா ளென்றுசொல்லிப் பணிந்துபோற்றி
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வித்தைக்கெல்லாம்
ஆத்தாளுங் கொடுமையடா பொல்லாள்பொல்லாள்
ஏரப்பா இவளுடைய மாயைதானும்
எமனையும் விறட்டித்தான் பிடித்தேகொள்ளு
தேரப்பா. பூதகணம் பிரமாருத்ரன்
தெளிவான மால்தானும் வணங்குவானே. ௧௫௪

வணங்குவார் தேவர்களும் அழைத்தபோது
வந்திடுவார் சொன்னபடி பணிவேனென்பார்
இணங்காத பேர்களையு மிணங்கச்செய்வாள்
எவ்வுயிரு முனைக்கண்டாற் பணியுங்கண்டாய
தனங்கோடியீய்ந்தாலுஞ் சொல்லிடாதே
தலைதெறித்துப் போயிடுவாய் சத்யம்சத்யம்
குணங்கெட்டே யலேந்தாலுஞ் சித்தியில்லை
குருவான பராபரியே யென்றுபோற்றே. ௧௫௫

போற்றடா தேர்லாசை நினைத்தபோது
புழுங்குழியி லேவிழுந்து பொசுங்கிப்போவாய்
ஆததாட்குச் சரிப்போமோ இந்தப்பேச்சு
அழிகுழியை நினைத்தாலு மழிந்துபோவாய்
கூத்தாடித் திரியாதே குருவைப்போற்று
கூபமொன்று நினையாதே குறியைப்பாரு
பார்த்தாலும் பசியுண்டோ பாவிகோலம்
பாதகர்க்குக் கிடைக்குமோ பாருபாரே. கருசு

பாரப்பா ஜெகசால மாடுந்தாயைப்
பாரிலறி வாரோபழி காரிதன்னை
ஆரப்பா அந்தாலு மனதடங்கி
ஆசையற்று ரோசமற்று அருளைப்போற்றி
நேரப்பா நின்றநிலை தன்னைப்பார்த்து
நிலையான பூரணத்தை நினைவாய்க்கொண்டு
தேரப்பா தேட்கொடுக்காங் கொடுக்காந்தேளைத்
தேனென்று நீயறிந்து திறமாய்நில்லே. கருஎ

நில்லடா ஒருமனதாய் நினைவிற்சாற்றி
நிற்கையிலே நின்வசமே அவளுமாவாள்
அல்லடா அஷ்டாங்க முடிவுஞ்சொல்வாள்
ஆறுவரையீதென்றே யருளிச்சொல்வாள்
சொல்லடா வாதநிலை வைத்யஞ்சொல்வாள்
சொல்லாத மவுனமெல்லாந் துடியாச்சொல்வாள்
வில்லடா வினைதீர்ப்பாள் வியாதிதீர்ப்பாள்
வேண்டியதெல்லாங்கொடுத்து விடுகுவாளே. கருஅ

விடுகுவாள் விஞ்ஞையென்ற மவுனத்தாலே
வேதாவின் விதியுமுதற் பிழைதானாகும்
கடுகளவு நேரமடா மனக்கண்ணாட்டிக்
கருத்தொன்றாய்க் கபாலியென்று நினைத்தீரானாற்
றொடுகுறிபோல் நினைத்தபடி யெல்லாங் காட்டுந்
தொந்தொமெனச் சிலம்பொலியுங் காதிற்கேட்கும்
படுவினையு மற்றுமினிப் பறந்துபோகும்
பார்தனிலே சகலசித்து மாடலாமே. கருகூ

ஆடலாமறிவாலே அறிவைக்கண்டு
அடங்காத பாணமுந்தா னமுதங்கொண்டு
சூடலாமனோன்மணியே வாவாவென்று
துலங்கலாந் தேகசித்தி யானல்மைந்தா
நாடலாந் தேசமெங்கு மலைந்திட்டாலும்
நலமான காடுமலை யேறினாலும்
வீடெலாந் தெய்வமென்று பணிந்திட்டாலும்
விஞ்சைதனை யறியாதார் வீணர்தானே. ௧௬௦

தானென்று வாய்மதங்கள் பேசிப்பேசித்
தமர்வாசற் குள்ளிருக்காச் சவங்கடன்னை
ஏனென்று கேளாதே யெதிர்நில்லாதே
ஈஸ்வரியாள் பாதமதை மறந்திடாதே
வானென்ற வையகத்தைப் பழித்திடாதே
வாய்மதங்கள் பேசியடா அழிந்திடாதே
கோனென்ற குருவருளை மறந்திடாதே
குவலயத்தி லலையாதே கூர்ந்துபாரே. ௧௬௧

பாரப்பா ஜெகஜால ஞானியோர்கள்
பசிபொறுக்க மாட்டாமற் புரட்டுப்பேசி
ஆரப்பா வேடங்கள் தரித்துக்கொண்டு
அவன்காலிற் குறடிட்டே யலைவாள்பாவி
நேரப்பா நேர்நிலையு மறியாத்தோசி
நிலையான பராசத்தி பூசைக்கென்று
தேரப்பா சத்தியமாய்ப் புரட்டுப்பேசித
வெளிவான சித்தன்போற் றிரிவான்காணே. ௧௬௨

காணடா வாசிநிலை காட்டச்சொல்லு
கங்குல்மதி ரவியுடைய கருணைக்கேளு
தானடா கற்பநிலை காட்டச்சொல்லு
சாரணையுந் தாரணையுஞ் சாற்றச்சொல்லு
கோனடா குருநிலையைத் தெரியக்கேளு
குலதெய்வ மெஃதென்று குறித்துக்கேளு
நாணடா நானிருக்கு மிடந்தான்கேளு
நவிலாட்டாற் பல்லுதிற வடித்துத்தள்ளே. ௧௬௩

தள்ளடா மாயைதனை மறந்துதள்ளு
  தவத்தோரைக் கண்டாக்காற் றாழ்ந்துகொள்ளு
சொல்லடா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாதே
  சோதனையும் பார்த்துவிடு இந்தப்பூசை
அல்லடா மனோன்மணியுஞ் சித்தியாவாள்
  அருளான அருள்வந்தே யுன்னைத்தாக்கும்
கள்ளடா கள்ளுண்டு திரிந்திடாதே
  கருத்துலைந்துபோகாதே கருவைப்பாரே. கசுச

பாரப்பா அஞ்சனத்தின் குறியைக்கேளு
  பாலகனே செம்போத்தின் விழியைவாங்கு
ஆரப்பா தேவாங்குப் பித்துஞ்சேரு
  அப்பனே கரும்பூனைப் பித்துஞ்சேரு
நேரப்பா நிலக்காக்கைப் பித்துஞ்சேரு
  நிலையான பச்சோந்திப் பித்துஞ்சேரு
சேரப்பா அளிஞ்சிவிரைக் காந்தஞ்சேரு
  செம்பருத்திப் பூவினுட் சாருவாங்கே. கசுரு

வாங்கடா மத்தஞ்சார் பச்சைப்பாம்பு
  வகையான முறைமசக்கிச் சாறுங்கூட்டித்
தாங்கடா மின்னட்டான் பூச்சிசேரு
  தவறாதே கேசரியின் பித்துஞ்சேரு
ஓங்கடா அவுரிச்சா றதனாலாட்டி
  யுத்தமனே சரியிடையா யெல்லாஞ்சேர்த்துப்
பாங்கடா பன்னிரண்டு சாமமட்டும்
  பாலகனே அறைந்திடுவாய் பதியைப்பார்த்தே. கசுசு

பார்த்தடா வுருண்டைசெய்து வுலறவைத்துப்
  பராபரத்தின் சாபமெல்லா நிவர்த்திசெய்து
போத்தடா ஐங்காயத் தைலஞ்சேரு
  புத்திரனே மூக்கடுகு கூடச்சேரு
ஏத்தடா நிறைபிண்டத் தைலஞ்சேரு
  என்மகனே மூன்றுதிங்கட் டைலஞ்சேரு
வார்த்தடா வுருண்டையிலே தைலம்விட்டு
  வளமாக முன்போல யறைத்துக்கொள்ளே. கசுஎ

கொள்ளடா அறைத்ததையும் வழித்துமைந்தா
கூறுகிறேன் சவாதோடு புனுகுஞ்சேர்த்து
அல்லடா சிமிழில்வைத்துப் பதனம்பண்ணி
யாத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைசெய்து
சொல்லடா அஞ்சனு தேவியென்றே
ஜெபம்பண்ணி லட்சமுருத் திடமாய்நின்று
சொல்லடா நசிமசியென் றத்தோடோதித்
துடுக்கான கிலியுமென்றே சொல்லுவாரே. கசஅ

சொல்லென்றென் றேவிதனை நினைத்துப்போற்றி
துரியத்தைப் பார்த்துமினித் தொடர்ந்துகூடி
நில்லென்றேன் றேவிதனை நினைத்துப்போற்றி
நீமகனே அணுவளவு மையைவாங்கிக்
கொள்ளென்றேன் பூதமொடு கணங்களெல்லாங்
கூத்தாடிக் குதித்துவே றிடத்திலோடும்
அல்லென்ற வினைபோகும் கொடியபாவம்
அகலுமே அஞ்சனத்தி னருமைபாரே. கசகூ

பாரப்பா அஞ்சனத்தைக் கையிலிட்டுப்
பாதாளமூடுருவப் பார்த்தாயானல்
ஆரப்பா பாதாள முருவிக்காணும்
அடங்காத சேடனுட முடியுங்காணும்
கோரப்பா பூதமொடு கணங்கடோணும்
நிலையான தேவரொடு முனியுங்காணும்
பேரப்பா வெனைபபோல சொல்வாருண்டோ
பேசாத பூரணத்தைப் பேணிக்கொள்ளே கள0

கொள்ளடா பூரணத்தை நினைவாய்ப்பார்த்து
கொடியதொரு அஞ்சனத்தைக் கொடுத்திடாதே
அள்ளடா யெனைப்போல சொல்வாரில்லை
அடங்காத அஞ்சனத்தி னருமைதன்னைத்
துள்ளடா வாயாலே சொல்லப்போமோ
தோஷம்வரும் பாவம்வருந் துன்பமாகும்
விள்ளடா வெறுவாயை மென்றிடாதே
தாவேந்த தற்பரத்தை விரும்பிப்பாரே. களக

பாரப்பா கவனம்வைத்துப் பார்த்திநின்று
  பஞ்சசத்தி பூசைதனைப் பழக்கஞ்செய்து
ஆரப்பா ஆனந்த வருளைப்பாடி
  யம்பலவர் தன்னையுந்தா னடுத்துக்காத்து
நேரப்பா அறுபத்து நான்குசித்தும்
  நினைத்ததெல்லாங் கைவசமாய் நிற்கும்பாரு
வேரப்பா மனமடங்கி யறிவினின்று
  விஞ்சையென்ற மூன்றெழுத்தை விரும்பிக்காணே. ௧௭௨

காணடா விஞ்சைநிலை யறியாப்பாவி
  கடைத்தேற மாட்டான்பார் கவலையாகி
நாணடா விஞ்சைநிலை யறிந்ததாலே
  நாதாக்க ளனைவோரும் வணங்கினார்கள்
வீணடா திரியாமல் விஞ்சைபாரு
  வெளியிலொரு வெளிகாணும் வெளியாம்மைந்தா
கோணடா குகைவாசற் குள்ளேமூவர்
  குறிபார்த்து நிலைபார்த்துக் குறியென்றாரே. ௧௭௩

குழிவழியாங் குறிக்குள்ளே நாதந்தோன்றிக்
  கொண்டதடா சராசரங்க ளனைத்துமைந்தா
அரியொளியா மரிக்குள்ளா ருயிருந்தோன்றி
  ஆகாச மந்திரமு மதுவேயாகித்
தெரியொளியா மொளியாலே யொளிவுகண்டாய்
  க்ஷேமமடா அழியாது தெளிந்துபாரு
பரியொளியாம் பரியினுட காலைதூக்கிப்
  பவனிவரப் பாவமெல்லாம் பறக்கும்பாரே. ௧௭௪

பாரப்பா சாகரத்தி னடுவேவிந்து
  படர்ந்ததடா விம்மென்ற வெழுத்தாய்த்தோன்றி
ஆரப்பா விந்துநிலை யறியாப்போக்கு
  ஆத்தாளு மப்பனுந்தா னவர்க்கங்கேது
நேரப்பா நாதமுடன் விந்துசேர்த்து
  நிலைத்ததடா தேகமது நிலையதாச்சு
கோரப்பா குவிந்திடவே மனக்கண்ணாகுங்
  கொடியவினை தானகற்றுங் குறியில்நில்லே. ௧௭௫

நில்லடா விம்மென்ற மவுனத்தாலே
  நினைப்பதுவும் மறப்பதுவு மதனாலாச்சு
சொல்லடா வென்றையா ரெனக்குச்சொன்னாள்
  துன்பமெல்லாம் நீக்கியினித் துருவமேவி
கல்லடா கர்மமெல்லாம் விட்டுப்போகும்
  கண்மணியே புலத்தியனே சொன்னேன்கேளு
வல்லடா வாய்பேசா மவுனத்தாலே
  வஸ்தான வஸ்துவுமே வாய்க்குந்தானே. கஎசு

தானென்ற வுலகமெல்லாம் வசியமாகச்
  சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் மைந்தாமைந்தா
ஊனென்ற தேவாங்கு மூளைவாங்கி
  யுத்தமனே பின்காலின் சதையுங்கூட்டித்
தேனென்ற திகைப்பூண்டுப் பூச்சிசேரு
  செப்புகிறேன் சுழல்வண்டு கூடச்சேர்த்துக்
கோனென்ற பேய்க்கருப்பஞ் சாறுவிட்டுக்
  கொடியதொரு பேய்த்தும்பைச் சாறுங்கூட்டே. கஎஎ

கூட்டியே நிலப்பனையின் கிழங்குஞ்சேரு
  கொடியபுல்லா மணக்கறையுங் கூடச்சேரு
நாட்டியே மின்மினியான் பூச்சிசேரு
  நலமான பேய்ப்பீர்க்கின் சாற்றாலாட்டி
மாட்டியே யொருசாம மறைத்துமைந்தா
  மார்க்கமுடன் சமனாக நிறுத்திக்கொண்டு
மூட்டியே யுலரவைத்துச் சாபந்தீர்த்து
  மூட்டடா மங்கையர்கள் நாதம்வாங்கே. கஎஅ

வாங்கியே மறுபடியும் மைந்தாநீயும்
  வளமாக வொருஜாம மறைத்துருட்டித்
தாங்கியே யுலரவைத்துப் பதனம்பண்ணித்
  தப்பாம லிலங்காயத் தைலவிட்டு
ஓங்கியே முக்கடுகு கூடச்சேர்த்து
  உத்தமனே நிறைந்தபிண்டத் தைலங்கூட்டி
மாங்கினியா மென்றுசொல்லி மனதிற்கொண்டு
  மைந்தனே தைலம்விட் டரைத்துக்கொள்ளே. கஎகூ

கொள்ளடா சாமமொன்று அரவைசெய்து
கூறுகிறே னுனக்கண் சட்டிவாங்கி
அல்லடா மருந்தையுந்தா னுள்ளேபூசி
யப்பனே யுலவவைத்தே யெடுத்துக்கொண்டு
செல்லடா வலம்புரிச்சங் கண்ணெய்விட்டுத்
தேவியுடநாதமதின் திரிவாங்கிக்
சொல்லடா விளக்கேற்றிச் சட்டிதன்னிற்
சோடசோப சாரமுடன் கவிழ்த்துப்போடே. ௧௮௦

போடென்று சொன்னபடி யின்னம்நீயும்
பூரணியா மோகினியைத் தியானம்பண்ணிக்
கூடென்று முக்கோண மிட்டுமைந்தா
குருவறிய விந்துவிட்டுச் சூலமிட்டு
நாடென்று வோங்காரங் கிலியுஞ்சேர்த்து
நடுவேதான் ஸ்ரீயென்றே நாட்டிவைத்துப்
பாடென்று பட்டமன துறுதியாகப்
பலகார மவல்பயறு வைத்துப்போற்றே. ௧௮௧

போத்தடா பொரிக்கறியும் பானமுந்தான்
புத்திரனே பாலன்னம் புகழ்ந்துவைத்தே
ஏத்தடா செஞ்சாவற் பலிதானிட்டே
யெண்மக்கள் சவாதோடு புனுகுஞ்சாற்றி
வாழ்த்தடா தேங்காயும் பெலிதானிட்டு
வருந்தடா வோங்கிலியும் ஸ்ரீயுமென்று
சாத்தடா லட்சமுரு வோதுவோது
சத்தியமாய் நிலையில்நின்று சார்வாய்ப்பாரே. ௧௮௨

பாரப்பா சட்டிதனை யெடுத்துக்கொண்டு
பராபரையே மோகினியே யென்றுபோற்றி
ஆரப்பா மையையுந்தா னிறக்கும்போது
அப்பனே மைதானும் படர்ந்திருக்கும்
நேரப்பா மைதனையும் வழித்துநீயும்
நிச்சயமாய் சவாதோடு புனுகுஞ்சேர்த்துத்
தேரப்பா சோடசோப சாரமாகத்
தேவியென்று சிமிழதிலே யடைத்துக்கொள்ளே. ௧௮௩

கொள்ளடா சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டிக்
குருவான தேசியென்று திலதம்போட்டு
அல்லடா வெளியேறிப் பார்க்கும்போது
அரசரொடு செகமுழுதுந் தனதாய்ப்போகும்
மல்லடாபூதகணமெதிரேநிற்கும்
வாய்பொத்திச் சொன்னபடி வணங்கிக்கேட்கும்
நில்லடா மங்கையர்கள் தொடர்வார்கண்டாய்
நின்சமூகங் கிடையாது நினைவாய்ப்பாரே. கஅச

பாரப்பா திரிலோகத் தார்களெல்லாம்
பார்த்தவுடன் பணிந்திடுவா ருன்னைத்தானும்
ஆரப்பா யிதைப்போலே வசியமுண்டோ
அஷ்டகர்ம வித்தைக்கு மதிகமாகும்
நேரப்பா பன்னிரண்டு வருஷங்காத்து
நீமகனே திரிந்தாலுங் கொடுத்திடாதே
வேரப்பா வீண்பேச்சுப் பேசிடாதே
விந்துவட்டந் தனையறிந்து வெளியைப்பாரே. கஅரு

பாரப்பா லோகத்தா ரறிந்தமையைப்
பார்தனிலே கண்டாலுங் கொல்வாருன்னை
ஆரப்பா இருக்குதென்று சொல்லிடாதே
யடியோடே யுன்குலமு மழிந்துபோகும்
நேரப்பா யென்றுயா ரிவையுஞ்சொல்லி
நிலையான மைதனக்குச் சாபம்போட்டாள்
கோரப்பா வெனக்காகச் சொன்னளாத்தாள்
கூறுகிறேன் கும்பமுனி யுனக்குத்தானே. கஅசு

தானென்ற மையிருக்குதென்றுசொல்லித்
தவத்தோரைப் பழித்தாக்காற் சாபமாகும்
கோனென்ற கற்புடைய மாதர்தன்னைக்
குவலயத்தில் மையாலே மயக்கினக்கால்
நானென்று சொல்லுகிறேன் மக்காள்மக்காள்
நாசமடா சயம்வந்து நாடிக்கொல்லும்
தேனென்ற மோகினியைச் சிரசிற்கொண்டு
சித்தம்வைத்துக் குலதெய்வந் தன்னைப்போற்றே. கஅஎ

போற்றென்று ளென்னுடைய ஆத்தாள்தானும்
புருவநடுத் தமர்நடுவே யிருக்கச்சொன்னாள்
ஏற்றென்றாள் நிலையறிந்தே யெனக்குச்சொன்னாள்
எட்டாத நற்கனியைப் பரித்தேயீந்தாள்
வாழ்த்தென்றாள் சிங்குவங்கு வாசல்தாண்ட
வல்லாரை பிடுங்கியுந்தா னடக்கிக்கொண்டேன்
சாற்றென்று சொன்னமொழி யறிந்துகொண்டேன்
ஷடாட்சரனென் றேநமக்குப் பேருபேரே. கஅஅ

பேராகி யெனைப்போலே பேருபெற்றுப்
பெண்மாயை யத்தனையு மறுத்துத்தள்ளி
நேராகி நிலையறிந்து புவனைபாதம்
நின்றனடா கோடிவரை நிலையைப்பார்த்து
வேராகி வெளியாகி ரூபமாகி
வெட்டவெளிக் குள்ளிருந்து வெளிச்சமாகி
கூராகி வசுரர்களை மடியவெட்டிக்
குழியெட்டிப் பார்த்தேயான் கூடினேனே. கஅகூ

கூடினேன் பராபரத்தின் முடியிலேதான்
கொண்டனடா பஞ்சசத்தி கூரினாலே
ஆடினேன் தில்லையிலே காலைத்தூக்கி
யம்மம்மா வாசியென்றே யருளைப்போற்றி
நாடினேன் வாசியென்றே யருளைப்போற்றி
நாட்டியே யாறெழுத்தால் முருகாவென்றாள்
கூடினேன் சபைநடுவே சென்றேன்யானுங்
குருவான பரங்கிரியா னென்றாள்பாரே. ககூ0

பாரடா வாசியென்ற அம்மாவாசி
பார்தனிலே யார்க்குமினித் தெரியாதையா
ஆரடா வாசியென்ற அம்மாவாசி
யாதார மாறினிலும் நடுவேதோன்றி
நேரடா சிவலிங்க ரூபமாகி
நிறைந்தபரா பரைதானு முடையுமாகி
ஏரடா விவர்களுட வாசிதோன்றி
யிருந்ததடா குலதெய்வ மென்றுந்தானே. ககூக

தானென்ற குலதெய்வந் தன்னைமைந்தா
தவத்தோர்க ளறியாமற் கெட்டுப்போனார்
வானென்ற வானவர்கோ னறியாவிஞ்சை
வாயாலுஞ் சொல்லார்க ளிந்தவிஞ்சை
மானென்ற மகாரமல்லோ இம்மென்றூச்சு
மாருத சிரஞ்சீவி கோடிக்கலாச்சு
கோனென்ற அஷ்டகர்ம மாடலாச்சு
குண்கவாசல் தன்னிலையுங் கூட்டும்பாரே. ககூஉ

பாரப்பா பேசாத வெழுத்தினாலே
பரலோக முழுவதுந்தான் றனதாய்ப்போச்சு
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம வாலைமைந்தா
யார்தனக்குஞ் சொன்னபடி யாடமாட்டாள்
நேரப்பா பஞ்சகத்தி தீட்சைகண்டு
நிலையான மகாரமென்ற மவுனம்பார்த்தால்
தேரப்பா வறுபத்து நான்குசித்துந்
தேவாதி தேவனென்று மாடலாமே. ககூங

ஆடலாஞ் சித்தரொடு முனிவரெல்லாம்
அவனிதனி லறியாம லிருக்கவென்றூற்
பாடலாம் நங்கைதனைத் தைலம்வாங்கிப்
பார்மகனே வென்குன்றித் தைலஞ்சேர்த்து
நாடெலா மறிந்திடவே மைந்தாகேளு
நாய்ப்பாகல் வித்தினுட தைலஞ்சேர்த்துக்
கூடலாம் பேய்ப்பீர்க்கின் வித்துஞ்சேர்த்துக்
குலகுருவ தானபுல்லா மணக்குஞ்சேரே. ககூச

சேரடா மத்தஞ்சார்த் தைலம்வாங்கித்
திடமாக வெளியால மெண்ணெய்சேரு
ஆரடா கேசரியின் பீஜம்வாங்கி
வேடிய தினதைலமெல்லா மடைத்தேமைந்தா
நேரடா மண்டலந்தான் தாக்கிவைத்தே
நிசமாக நசியென்றே நீதானேதி
வேரடா வாய்ப்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விஞ்சைதனை யோதியடா எடுத்துக்கொள்ளே. ககூரு

கொள்ளடா நிறைபிண்டத் தைலந்தன்னைற்
குருவான மருந்தினிலும் விட்டேயாட்டு
அல்லடா திகைப்பூண்டுப் பூச்சிசேர்த்தே
யருளான பராசத்தி யம்மாவென்றே
சொல்லடா சொல்லியேநீ நாலுஜாமம்
சுகுமார மாயரைத்தே யுலரவைத்து
வல்லடா வுலர்ந்ததையு மெடுத்துக்கொண்டு
வங்குசிங்கு மென்றுசொல்லி வருந்தியோதே. ௧௯௬

ஓதடா மவுனத்தின் நிலேயைப்பார்த்தே
யுத்தமனே மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
சூதடா சூதாகத் திரிந்திடாமற்
சொல்லாதே யைங்காயத் தைலம்விட்டு
வாதடா வாயாடிப் போய்விடாமல்
மைந்தனே மருந்தையுந்தான் சாமம்நான்கு
கோதடா அரைத்ததையு முருண்டைசெய்து
குருவான பராபரத்தைக் கூடிக்கொள்ளே. ௧௯௭

கொள்ளடா மருந்தையுந்தா னுலரவைத்துக்
குருவான பராபரையே யென்றுபோற்றி
அல்லடா மூன்றுதிங்கட் டைலமுந்தான்
அருளான முக்கடுகுங் கூடச்சேர்த்துச்
செல்லடா ஜாமமினி நாலுமட்டுந்
திறமாக மருந்தையுந்தா னரைத்துச்சேர்த்துச்
சொல்லடா வுலரவைத்தே யெடுத்துக்கொண்டு
சோதனைக்கிங் கின்னமொரு வகைதான்பாரே. ௧௯௮

பாரப்பா மங்கையர்கள் நாதம்வாங்கிப்
பருவமுடன் மருந்தையுந்தா னதனுலாட்டி
ஆரப்பா சாமமுந்தா னேழுமட்டும்
ஆத்தாளைப் பூசைசெய்து அரைத்துவாங்கி
நேரப்பா ஜவாதுபுனு கோடுசேர்த்து
நிலேயான பராசத்தி தியானஞ்செய்து
தேரப்பா ஸ்ரீயென்று கிலியென்றோதித்
திடமான சிமிழ்தனிலே மையைவையே. ௧௯௯

வையப்பா நாதாக்கள் சாபந்தீர்த்து
வகையாக நசிமசிவ மென்றேயோதிச்
செய்யப்பா லட்சமுரு வோதிமைந்தா
தெளிவான சிமிழையுந்தான் பார்க்கும்போது
ஐயப்பா சிமிழ்தானுந் தெரியாதப்பா
ஐயுங்கிலி யுஞ்சிவய நமாவென்றோதி
மெய்யப்பா பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
மேலான சிமிழ்தனையு மெடுத்துக்கொள்ளே. உ00

கொள்ளடா சிமிழ்தனையு மடக்கஞ்செய்து
குருவான தேசியென்று மனக்கண்ணூட்டி
அல்லடா மையெடுத்துத் தீபஞ்செய்து
அருளான குலதெய்வந் தன்னைப்போற்றி
வில்லடா புருவமதிற் றீட்டினுக்கால்
விண்ணோரு மண்ணோரு முன்னேக்காணுர்
சொல்லடா விதுபோலே மறைப்புமைந்தா
சொல்லார்கள் ரிஷிகளொடு சித்தர்தானே. உ0க

தானவனுல் நீநிலைத்துப் போற்றவேணுஞ்
சாயுச்சிய பதவியிலே சாரவேணும்
ஊனென்ற பூரணத்தில் நின்றுமைந்தா
உத்தமனே முதுகுவழி யூடேசென்று
மானென்ற மைதனையும் பதனம்பண்ணி
மாநிலத்தோ ரறியாம லடக்கஞ்செய்து
கோனென்ற கோனருளை மனதில்வைத்துக்
குவலயத்திற் சித்துவிளை யாடுவாயே. உ0உ

ஆடுவாய் அருளான மையினாலே
அவனியிலே தெரியாம லிருந்துகொண்டு
நாடுவாய் பஞ்சசத்தி தன்னைப்போற்றி
நாதாந்தப் பேரொளியி னடுவேசென்று
தேடுவாய் செகஜாலப் புரட்டுவிட்டுத்
தினந்தோறு மவுனத்தாற் றீர்க்கம்பெற்றுக்
கூடுவாய் குண்டலியின் குறியைப்பார்த்துக்
குறித்திடுவா யக்கினியைக் கூர்ந்துமூட்டே. உ0௩

மூட்டடா கனலெழும்பிக் கொண்டிருந்தால்
மோசமில்லை தேகமுந்தா னழியா தப்பா
நாட்டடா வக்கினியுங் கருகிற்றானல்
நாசமடா ரவிதானுந் தேய்ந்துபோகும்
பூட்டடா மதிதானும் வளர்ந்துநிற்கும்
புத்திரனே பேரின்பங் கிடைக்கொட்டாது
வாட்டடா விம்மென்ற வெழுத்தினாலே
வருந்தடா வஸ்துவென்று வணங்கிக்கொள்ளே. உ0சு

கொள்ளப்பா மூக்கனியைக் கூர்ந்துபார்த்துக்
குருவான நடுவரையைக் குறித்துப்போற்றி
விள்ளப்பா விஞ்சையாற்பூ ரணத்திலேகி
விடுகாதே விஞ்சைமறந் திடாமல்நிற்கக்
கள்ளப்பா கள்ளுமக்கே வடியும்பாரு
கரைகாணு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
தள்ளப்பா ஆசையொடு ரோசமாயை
தவிர்த்திடுவார் தனையறிந்த தவத்தோர்தானே. உ0ரு

தானென்ற பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாந்
தவறாதே யாதார வீட்டில்மைந்தா
கோனென்ற வோங்காரக் கணேசன்வீடு
குறித்திடுவா யிதழ்தானும் நாலதாகத்
தேனென்ற பிரமனுட வீட்டில்மைந்தா
செப்புகிறே னிதழ்தானு மாறதாகும்
வானென்ற மால்வீட்டி விதழ்தான்பத்து
மைந்தனே யுருத்திரனிற் பனிரண்டாகும்
கோனென்ற மயேஸ்வரனிற் பதினாறாகுங்
குறித்திடுவாய் சதாசிவத்தைக் கூறுவேனே. உ0சு

கூறுகிறேன் சதாசிவத்தி விதழ்தான் ரண்டு
கொடியதொரு பரவெளியி விதழ்தானொன்று
தேறுகிறே னைம்பத்தோ ரிதழுமாச்சு
செப்பார்கள் பெரியோர்க ளார்க்குமைந்தா
ஆறிதழாய்ப் பிறக்குகின்ற கலைநான்கிற்கே
யரியமணி பூரகமா தாரமாச்சு
வேறுமினி நினையாம லாதாரத்தின்
விஞ்சையடா வைம்பத்தொன் றறிந்துகொள்ளே. உ0எ

கொள்ளடா வைம்பத்தோ ரிதழைமைந்தா
கூட்டடா முன்சொன்ன வாதாரத்தில்
அல்லடா பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
ஆகார சக்கரமு மறியவேணும்
விள்ளடா வைம்பத்தோ ரிதழைக்கண்டு
விடாமல்மவு னத்தையும்நீ மாறியோது
தள்ளடா சுடுகாடு பாழ்வீடாகித்
தவத்தோர்கள் நிலையறிந்து சாதிப்பாரே. உ0அ

பாரப்பா வைம்பத்தோ ரிதழ்தானென்றா
பராபரையைத் தானறியுங் கூரைக்சேரு
ஆரப்பா வன்பிருந்த விடந்தான்மைந்தா
வடங்காத விடமாச்சு சுடுகாடாச்சு
நேரப்பா குலையல்லோ தெம்வமாச்சு
நிறைந்தரவி யவ்விடமே யுதிக்கலாச்சு
தேரப்பா ஆறுதல மிதற்குள்ளாச்சு
தேறடா வன்பிருந்த விடந்தான்காணே. உ0கூ

காணடா வன்பிருந்து குவிந்தவீட்டிற்
கலந்ததடா வொருபொருளே மிச்சமாச்சு
தானடா அன்பருக்கு மன்பராகிச்
சதாசிவனைக் கடந்து சாயுச்சியமாச்சு
நானடா வாயிரத்தெட் டிதழுமாச்சு
நந்திகொலுச் சிங்கார நடனமாச்சு
கோள்டா குருவிருந்த விடமிதாச்சு
கொளுத்தடா விம்மென்றே குறியிற்றுமே. உ00

தாமடா பராசத்தி சகலசித்துந்
தானவளும் பரவெளியைத் தன்னைப்பார்த்து
ஆமடா வடிதொழுது வணங்கிப்போற்றி
யறிவான வாமத்தை யவடான்கொண்டு
நாமடா நாமென்ற சொல்லுமட்டும்
நாட்டியே யைம்பதிதழ் சுற்றிக்கட்டி
வாமடா வள்ளியென்ற ரூபங்கொண்டு
வளர்ந்தாளே யேகமென்ற ரூபம்பாரே. உகக

பாரப்பா வேகமென்ற விதழ்தானென்று
பரிவாகத்தோன்றியவள் பரையுமாகி
ஆரப்பா பரவெளியி னருளைப்போற்றி
யவடனக்கே யவர்தானு முயிருமாகி

நேரப்பா நிஷ்டையொடு சமாதியாகி
  நின்றாளே அஷ்டகர்ம வாலையென்றாய்
தேரப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சைகண்டு
  தெளிவான மவுனமதிற் றிடமாய்நில்லே. ௨௧௨

நில்லடா முன்சொன்ன வஷ்டாங்கந்தான்
  நிறுத்தடா நிலையறிந்து யாகஞ்செய்து
சொல்லடா சதாகால மயராமற்றான்
  றொழுதனடா பஞ்சத்தி பாதங்கண்டு
அல்லடா நினைத்ததெல்லாங் கொடுப்பாள்தேவி
  யஷ்டாங்க யோகத்தி னருமையாலே
சொல்லடா மகாரமதை விட்டிடாமற்
  றொழுதனடா விம்மென்றே துரிதம்பாரே. ௨௧௩

பாரப்பா மவுனமென்ற விஞ்சைக்கெல்லாம்
  பாராசத்தி பூசைநிறை வேற்றவேணும்
ஆரப்பா பூரணந்தா னிறைந்தபோது
  ஆத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைசெய்து
நேரப்பா நின்றநிலை விட்டிடாமல்
  நேரமொரு பேச்சுகளை நினைந்திடாமல்
தேரப்பா விப்படியே யருளைப்போற்றி
  தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௨௧௪

செப்பலா மொப்பியவள் வாவாவென்பாள்
  சிவனோடு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
அப்பியே யிம்மென்ற மவுனம்வைத்தே
  யாசானே யென்குருவே யென்றுபோற்றி
ஒப்பியே பூரணத்தில் வாசிகாணும்
  ஓகோகோ வுந்தனிடம் பேசுவாராம்
தப்பியே போகவென்றாற் போகொட்டாது
  சாதகமாய்க் கவிழ்ந்துதம் பிக்கும்பாரே. ௨௧௫

பாரப்பா வுனைப்போலே மைந்தா நீயும்
  பாரடா பூரணத்தில் மனக்கண்ணூட்டி
ஆரப்பா பூரணத்தி லறிவுதோணும்
  ஐயையா வுந்தனிட மறிவேபேசும்
நேரப்பா வுனைத்தள்ளி யேகமாக
  நினைப்போடு அறிவெல்லாம் நீக்கித்தள்ளி
ஏரப்பா வெவ்வுயிர்க்கும் நீயாய்நிற்பாய்
  எங்கெங்கும் தானவனாய் நிறைந்துபோவாய்
தேரப்பா விதுவல்லோ ஞானமாச்சு
  தேகசித்தி மவுனசித்தி தெளிந்துபோச்சே. ௨௧௬

போச்சடா விம்மென்ற மவுனம்விட்டாற்
  பொறியைந்துங் கலங்கிவிடும் பொய்யாய்ப்போகும்
ஆச்சடா தனைமறந்த விடந்தான்ஞானம்
  ஆகாய யந்திரமு மதுதான்மைந்தா
மூச்சடா அடங்கிநின்ற குலதெய்வந்தான்
  மூச்சந்தி வீதியிலே முழங்கிப்பாடும்
வாச்சடா வாய்பேசித் திரிந்திடாமல்
  வாங்கடா மவுனமதை வணங்கிக்கூவே. ௨௧௭

கூவென்ற அட்சரத்தின் குறையைக்காணான்
  கோடான கோடிசித்து மறியமாட்டான்
ஆவென்று மாடியுந்தான் கொள்ளமாட்டான்
  அஷ்டாங்க யெக்கியமு மறியமாட்டான்
தாவென்று வானமதி லேறமாட்டான்
  தன்மையுடன் மனம்நிறுத்தி வாழமாட்டான்
மாவென்று மயிலேறிக் கொண்டேயானும்
  மாருத சிவயோக மறிந்தேன்காணே. ௨௧௮

கர்ணடா யோகாதி யஷ்டகர்மங்
  கருவுமலல வுருவுமல்லக் கலந்துசொல்வேன்
தானடா சிங்கைப்பூ ரணத்தில்நாட்டிச்
  சாற்றடா பராபரியே யம்மாவென்று
கோணடா கிலியென்றே புருவமேவிக்
  கொளுத்தடா ஸ்ரீயினுட பெயரைநாட்டி
வானடா வானவர்கோன் மயங்கிப்போவான்
  வள்ளலுந்தான் பதறியுனை வணங்குவானே. ௨௧௯

வணங்காதே வெதிரிக்குக் குறியைக்கேளு
  மைந்தனே யரைநொடியில் வாய்கண்ணூசி
இணங்காத பராபரத்தின் கிருபையாலே
  யென்னசொல்வே னிரத்தமிட்டே யிறந்துபோவான்
குணங்கண்டே யொருசாமத் துள்ளேமைந்தா
  குறியாகி மனதிரங்கிக் கொண்டாயானால்
மனங்கொண்டு நசியெனப்பூ ரணத்திலோதி
  மைந்தனே பார்த்துவிடத் தீரும்பாரே. ௨௨0

நேரப்பா நிஷ்டையொடு சமாதியாகி
நின்றாளே அஷ்டகர்ம வாலையென்றாய்
தேரப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சைகண்டு
தெளிவான மவுனமதிற் றிடமாய்நில்லே. உகஉ

நில்லடா முன்சொன்ன வஷ்டாங்கந்தான்
நிறுத்தடா நிலையறிந்து யாகஞ்செய்து
சொல்லடா சதாகால மயராமற்றான்
றொழுதனடா பஞ்சத்தி பாதங்கண்டு
அல்லடா நினைத்ததெல்லாங் கொடுப்பாடேவி
யஷ்டாங்க யோகத்தி னருமையாலே
சொல்லடா மகாரமதை விட்டிடாமற்
றொழுதனடா விம்மென்றே துரிதம்பாரே. உகங

பாரப்பா மவுனமென்ற விஞ்சைக்கெல்லாம்
பாராசத்தி பூசைநிறை வேற்றவேணும்
ஆரய்பா பூரணந்தா னிறைந்தபோது
ஆத்தாட்கும் வடுகனுக்கும் பூசைசெய்து
நேரப்பா நின்றநிலை விட்டிடாமல்
நேரமொரு பேச்சுகளை நினைந்திடாமல்
தேரப்பா விப்படியே யருளைப்போற்றி
தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. உகச

செப்பலா மொப்பியவள் வாவாவென்பாள்
சிவனோடு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
அப்பியே யிம்மென்ற மவுனம்வைத்தே
யாசானே யென்குருவே யென்றுபோற்றி
ஒப்பியே பூரணத்தில் வாசிகாணும்
ஓகோகோ வுந்தனிடம் பேசுவாராம்
தப்பியே போகவென்றாற் போகொட்டாது
சாதகமாய்க் கவிழ்ந்துதம் பிக்கும்பாரே. உகரு

பாரப்பா வுனைப்போலே மைந்தா நீயும்
பாரடா பூரணத்தில் மனக்கண்ணூட்டி
ஆரப்பா பூரணத்தி லறிவுதோணும்
ஐயையா வுந்தனிட மறிவேபேசும்
நேரப்பா வுனைத்தள்ளி யேகமாக
நினைப்போடு அறிவெல்லாம் நீக்கித்தள்ளி
ஏரப்பா வெவ்வுயிர்க்கும் நீயாய்நிற்பாய்
எங்கெங்கும் தானவனாய் நிறைந்துபோவாய்
தேரப்பா விதுவல்லோ ஞானமாச்சு
தேகசித்தி மவுனசித்தி தெளிந்துபோச்சே. உகசா

போச்சடா விம்மென்ற மவுனம்விட்டாற்
பொறியைந்துங் கலங்கிவிடும் பொய்யாய்ப்போகும்
ஆச்சடா தனைமறந்த விடந்தான்ஞானம்
ஆகாய யந்திரமு மதுதான்மைந்தா
மூச்சடா அடங்கிநின்ற குலதெய்வந்தான்
முச்சந்தி வீதியிலே முழங்கிப்பாடும்
வாச்சடா வாய்பேசித் திரிந்திடாமல்
வாங்கடா மவுனமதை வணங்கிக்கூவே. உகஎ

கூவென்ற அட்சரத்தின் குறையைக்காணன்
கோடான கோடிசித்து மறியமாட்டான்
ஆவென்று மாடியுந்தான் கொள்ளமாட்டான்
அஷ்டாங்க யெக்கியமு மறியமாட்டான்
தாவென்று வானமதி லேறமாட்டான்
தன்மையுடன் மனம்நிறுத்தி வாழமாட்டான்
மாவென்று மயிலேறிக் கொண்டேயானும்
மாறுத சிவயோக மறிந்தேன்காணே. உகஅ

கர்ணடா யோகாதி யஷ்டகர்மங்
கருவுமல்ல வுருவுமல்லக் கலந்துசொல்வேன்
தானடா சிங்கைப்பூ ரணத்தில்நாட்டிச்
சாற்றடா பராபரியே யம்மாவென்று
கோணடா கிலியென்றே புருவமேவிக்
கொளுத்தடா ஸ்ரீயினுட பெயரைநாட்டி
வானடா வானவர்கோன் மயங்கிப்போவான்
வள்ளலுந்தான் பதறியுனை வணங்குவானே. உகக

வணங்காதே வெதிரிக்குக் குறியைக்கேளு
மைந்தனே யரைநொடியில் வாய்கண்ணுசி
இணங்காத பராபரத்தின் கிருபையாலே
யென்னசொல்வே னிரத்தமிட்டே யிறந்துபோவான்
குணங்கண்டே யொருசாமத் துள்ளேமைந்தா
குறியாகி மனதிரங்கிக் கொண்டாயானல்
மனங்கொண்டு நசியெனப்பூ ரணத்திலோதி
மைந்தனே பார்த்துவிடத் தீரும்பாரே. உஉ0

பாரப்பா வொருசாமத் துள்ளேமைந்தா
 பாரப்பா லவன்சிரசு வெடித்துப்போகும்
ஆரப்பா வொருசாமந் தாண்டிற்றானல்
 அவன்குலமு மவனுயிரு மழிந்துபோகும்
வேரப்பா விதுபோலே யார்தான்சொல்வார்
 விட்டகுறைப் படியாலே விரித்தேசொன்னேன்
தேரப்பா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
 செப்புகிறேன் மாரணத்தின் செய்கைதானே. உஉக

தானென்ற பூரணத்துள் மசியென்றேதிச்
 சாற்றடா கிழியென்றே சுழிக்கேகிக்
கோனென்ற குருவருளே மனதிற்கொண்டு
 குறியடா வெதிரியுட பெயரைக்கோரி
தேனென்ற மொழிச்சிசிவ காமித்தாயார்
 சென்றிடுவாள் லகிரிகொள்ளச் செய்வாடேவி
மானென்று பட்டதுபோல் மயங்கித்தானும்
 மதிமயங்கி யலைந்திடுவான் மைந்தாபாரே. உஉஉ

பாரப்பா அன்னமது புசிக்கமாட்டான்
 பாவையரை யொருநாளும் விரும்பமாட்டான்
ஆரப்பா வுனைக்கண்டாற் றெடர்வான்பாவி
 யடித்தாலு மகலானே வையோவையோ
நேரப்பா மனிதர்களைக் கண்டால்மைந்தா
 நிமிடத்திற் கடித்திடுவான் கழுதைபோலே
ஊரப்பா பூதகணம் பசாசுகோடி
 யுண்மையுட னவனிடத்தில் வாழுங்காணே. உஉ௩

காணடா விதைத்தீர்க்க வயனுமாலுங்
 கலங்கிதழுந்த வுருத்திரனு லாகாதையா
நானடா வுன்னாலு முடியாதையா
 நம்மாலு முடியாது நாடிக்கேளு
தானடா தவத்தோர்கள் வந்திட்டாலுஞ்
 சாவண்டா திரிந்தலைந்து சவந்தான்மைந்தா
கோனடா குருவருளாற் கூறினேனன்
 குறிபார்த்து நிலபார்த்துக் கூடுகூடே. உஉச

கூடென்று நிலையறிந்து தீபங்கண்டு
குருவான தேவிபரா பரமேயென்று
ஆடென்று கேசரியாள் வேலேதாவி
யாகாய கம்பமதிற் ரேத்தியேறி
நாடென்று லோகமெல்லாம் வசியமாக
நாட்டடா குலதெய்வந் தன்னைப்பாரு
வீடென்று மழியாதே யிந்தவிஞ்சை
வெட்டவெளி யாயிருக்கும் விதியும்பாரே. ௨௨௫

பாரப்பா விதியென்றால் ரவியுமாச்சு
பாலகனே மதியென்றார் சந்திரனாச்சு
ஆரப்பா விதியறிந்து மதியைச்சேர்த்து
அப்பனே சரமறிந்து சரத்திநின்று
நேரப்பா சரம்பஞ்சாட் சரமுமாச்சு
நிலையான ஷடாட்சரமு மிதுவேமைந்தா
தேரப்பா வட்சரத்தா லாவதென்ன
தீர்க்கமுடன் குவிந்திடவே சரந்தான்காணே. ௨௨௬

காணடா சரங்குவிந்தால் முப்பாலாச்சு
கண்டுகொள்ள மனமல்லோ சரந்தானாகித்
தானடா குலைதனிலே மனந்தானின்று
சத்தியமா யுயிராகித் தானேதானாய்
ஊனடா உடலுக்கு ளுயிராய்நின்று
ஒளிவான பராபரமு மிருக்கலாச்சு
கோனடா நாதமென்றும் விந்துவென்றுங்
குலதெய்வ மென்றுசொல்லிக் கூறலாச்சே. ௨௨௭

ஆச்சடா மனந்தானுங் குவிந்தபோது
ஆடலா மறுபத்து நான்குசித்தும்
மூச்சடா மூச்சற்றால் மனமொன்றாகும்
முடிவான மனதடங்க வென்னால்பாரு
வாச்சடா வுனைப்போலே சித்தனில்லை
மனமடங்க விம்மென்ற மவுனங்காட்டிப்
பேச்சடா பேசாதே பேசினாக்காற்
பிடரிவழி மார்க்கமதைப் பேசொணாதே. ௨௨௮

பேசாத மவுனமல்லோ விவளவாச்சு
பேரின்ப மானதுவு மறுவாய்ப்போச்சு
கூசாதே மனதன்பி னாலேமைந்தா
கொண்டனடா வமுதமென்ற பானந்தன்னை
ஏசாதே வெளிவிட்டேன் மக்காள்மக்காள்
ஈராறு தலத்தினுட கூருஞ்சொல்லி
ஆசானைப் போலவுந்தா னருளைப்பெற்றேன்
ஆறுமுக னென்றுசொல்லி நமக்குப்பேரே.. உஉக

பேரென்ன தேவரொடு முனிவர்தானும்
பெரிதான பூதகணம் பசாசுகூளி
கூரென்ன பூரணத்தைக் குறித்துமைந்தா
குலதெய்வ மதிலேதான் கூடிச்சென்று
நேரென்ன சிங்கென்றே புருவமேற்றி
நிறுத்தடா வங்கென்றே மாறியூதி
ஆரென்ன வுனக்கீடு மாவதுண்டோ
அடங்காத தேவதைகள் வருகும்பாரே. உக0

பாரப்பா வுன்பாதம் பணிந்துபோற்றும்
பார்தனிலே தெய்வமெல்லா மேவல்செய்யும்
ஆரப்பா குருவருளா லறிவைப்போற்றி
யாகாயப் பெருவெளியி லடங்கிவாழ்ந்து
தோரப்பா அய்யுங்கிலியுஞ் சேர்த்தொன்றாய்
செபித்திடுவாய் பூரணத்தின் நிலையைப்பார்த்து
நேரப்பா வெதிரியுட பெயரைநாட்டி
நிரந்தரமாம் பராபரியே யென்றுபோற்றே: உகக

போற்றடா வெதிரிக்கு மைந்தாகேளு
புகைச்சலோ டிளைப்புத்தான் கலந்துகாணும்
ஆற்றடா தேகமெல்லா மெரிந்தோகொல்லும்
அன்னமுந்தா னரோசியமா யவர்க்கேயாகும்
வாழ்த்தடா நித்திரையும் வருகாதப்பா
வாய்குளறி வெறுவியவன் மதியுங்கெட்டுக்
காற்றடா தேகமெல்லாங் கறுப்பதாகிக்
கண்தனிலே மாசியுந்தான் கலந்துபோமே. உகஉ

போமடா விப்படியே வருடமூன்று
 பொய்யுடலாய்த் தான்கிடந்து மாண்டுபோவான்
ஆமடா விதைத்ீர்க்க வரிதுசொன்னேன்
 யாராலுமாகாது அவன்றான்சாவான்
நாமடா மவுனத்தை யறிந்ததாலே
 நலமான வசுரர்களை நாசமாச்சு
ஓமடா வோமென்ற பிரணவத்தை
 யோதடா பூரணத்தி லொடுங்கிப்பாரே. ௨௩௩

பாரடா ஓமென்று மசியுமென்று
 பராபரையாள் நாதமதைப் பணிந்துபோற்றி
ஆரடா சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டி
 யழுத்தடா குலதெய்வந் தன்னில்மாறி
வாரடா மானதமாம் பூசைசெய்து
 வாங்கடா கலைமாறி மைந்தாமைந்தா
தேரடா செகமெல்லாம் வசியமாகுந்
 தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௨௩௪

செப்புவா ராசரொடு செகத்தோர்தாமுந்
 தெண்டனிட்டுப் பணிந்திடுவார் சிவன்தானென்று
ஒப்புவார் மாதர்கடா னுன்னைக்கண்டா
 லுத்தமனே மையல்கொண்டே யுருகிவாடி
அப்புவா ளவள்மயங்கி யரசேயென்பாள்
 ஆசைகொண்டு ரோசம்விட்டே யலறிவீழ்வாள்
தப்புகிறே மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
 சத்தியமாய் வசியத்தைத் தாக்குதாக்கே. ௨௩௫

தாக்கடா விந்தமுறை சொல்லார்சொல்லார்
 தவத்தோர்க்கே சித்தியல்லால் மற்றோர்க்கேது
வாக்கடா வாய்திறந்து சொல்லிப்போட்டேன்
 வாலைபஞ்ச சத்தியுட வருளினாலே
நாக்கடா நாவினாற் சொல்லப்போமோ
 ராஜாங்க யோகமதை யறியாப்பேர்க்கு
மூக்கடா சுழிமுனையா மூதுகண்பாரு
 மோக்ஷத்துக் கேதுவினி மொழியக்கேளே. ௨௩௬

கேளடா பெரியோர்க்கு வசியம்வேணுங்
 கிருபையுள்ள பஞ்சசத்தி யருளும்வேணும்
ஆளடா வஷ்டாங்க யோகம்வேணும்
 ஆமென்ற யனுதினமும் நினைக்கவேணும்
நாளடா மூன்றெழுத்து விஞ்சைவேணும்
 நாதாக்கள் சாபமதை விலக்கவேணும்
வாழடா வுந்திநிலை யறியவேணும்
 வாங்கடா வசியமென்றால் மவுனந்தானே. ௨௩௭

தானென்ற மறைப்புவித்தை சொல்லக்கேளு
 சந்திரனைப் பானமென்று தானேகொண்டு
கோனென்ற நசியென்றும் லாலியென்றுங்
 குலதெய்வந் தன்னிலேதான் குறித்துநாட்டித்
தேனென்ற மொழிச்சியுட பாதம்போற்றிச்
 சிந்தைதனி லேநினைத்து செபந்தான்பண்ணு
வானென்று கலைமாறி வானந்தன்னை
 வாங்கடா சுழிமுனையில் மனக்கண்ணூட்டே. ௨௩௮

நாட்டியே பார்த்திடவே செகத்தோர்தானும்
 நாடியுனைப் பார்த்தாலுங் காணாரையா
பூட்டியே யுனைத்தானு மரிதேகாணப்
 புகழ்ந்தெழுந்த விம்மென்ற மவுனத்தாலே
காட்டியே திரியாதே லோகத்தோர்க்குக்
 கபடமென்ற மறைப்பினுட மையைமைந்தா
வீட்டிலே தீபம்வைத்து மையைக்காணு
 வெட்டவெளி யாகவுந்தான் வீசிடாதே. ௨௩௯

வீசாதே மவுனமென்ற விஞ்சைவேணும்
 வேதாந்தப் படாட்சரத்தை யறியவேணும்
கூசாதே படாட்சர மோங்காரமாச்சு
 கூறுதற்கு நாவுண்டோ குணமுள்ளோனே
ஏசாதே வெளிதிறந்து சொன்னேனென்று
 என்மக்காள் தாம்பூலந் தரிக்கும்போது
கூசாதே யிலைதனிலே சிகாரம்நாட்டிக்
 குருவான தேசியென்றே மனதிற்றங்கே. ௨௪௦

தங்கடா தாம்பூலமிப்படிக்குத்
தவறுமல் மண்டலந்தா னுண்டாயானல்
அங்கடா வெதிரியுண்டோ வுனக்குக்கூட
அவனிதனி லுள்ளோரும் பணிவார்கண்டால்
பங்கடா வாணியென்ற தேவிதானும்
பாடுவாள் நாவினல் மறைகளெல்லாம்
எங்கடா சித்தர்களிப் படியோசொன்னர்
என்னைப்போலே சொல்லவுந்தா னில்லைத்தானே. உசக

தானென்ற படாட்சரமாம் ருத்ரன்பீஜஞ்
சாதித்த பேர்களுக்கு எல்லாஞ்சித்தி
தேனென்ற மனதினிலே யறிந்துகொண்டாற்
செகத்திலுள்ள வெதிரிகடா னினைக்கச்சாவா
வானென்ற வானவர்கோன் பணிவாருன்னை
வையகத்தோ ருனைக்கண்டால் வணங்குவார்கள்
ஏனென்ற சுடுகாடே யறிந்தாற்சித்தி
யில்லாட்டாற் கூறுதற்கே யெளிதாம்பாரே. உசஉ

பாரப்பா படாட்சரத்தின் மகிமைசொன்னேன்
பாராட்டால் மவுனசித்தி பலியாதையா
ஆரப்பா தேவிபஞ்ச சத்திதீட்சை
யறியாட்டாற் பாவமுன்னைத் தொடர்ந்துகூடும்
நேரப்பா மகாரமல்லோ விம்மென்றுச்சு
நிர்விகற்ப சமாதியென்று நினைக்கலாச்சு
தேரப்பா விதைவிட்டால் ஞானம்போச்சு
தேகசித்தி யாகாது தெளிந்துகாணே. உசங

காணடா பராபரத்தி னடியிற்சென்று
கங்குல்ரவி தனைமாறிக் கருத்திலுன்னி
தானடா இரியென்றே மனதிற்கொண்டு
சத்தியபி ராமிதனை நினைத்துப்போற்றி
ஏனடா விருதயமே பீடமாக்கி
யெதிரியுட பேரையுந்தான் கூடசேர்த்துக்
கோனடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்துக்
கும்பித்து பேசித்துக் குணமாய்நில்லே. உசச

நில்லடா வெதிரிக்குச் செங்குஷ்டந்தான்
நிலையான தேகமெல்லாம் நீராயோடும்
அல்லடா வைந்தா றுவருடந்தன்னி
லடைந்திடுவா னரகமென்ற குழியிற்றானும்
கொல்லடா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
கொடுமைமெத்தக் கூடழிந்து பேசுதஞ்சொன்னேன்
சொல்லடா பாவம்வரும் தோஷந்தோஷம்
தொலைதூரம் ஞானமென்றூர் ருடர்ந்துபாரே. ௨௪௫

பாரப்பா விம்மென்ற மவுனந்தன்னைப்
பார்த்துநிலை தனையுந்தா னறிந்துகொண்டு
ஆரப்பா வெந்தெந்தத் தொழிலுக்கெல்லாம்
அணுநேரம் வனத்திலேநீ வைக்கும்போது
நேரப்பா செந்தீயும் பற்றிவேகும்
நிலையான கயிலாயம் நீறாய்ப்போகும்
வேரப்பா யாரொருவர் தடுக்கமாட்டார்
விட்டாக்கால் விண்ணிலிடி விழுகும்பாரே. ௨௪௬

பாரடா நந்தியென்றும் பீசமென்றும்
பரமசிவன் சிரசினின்ற ஜலந்தானென்றும்
ஆரடா மூலமென்றுங் கணேசனென்றும்
ஆச்சாரி யானதொரு குருவாமென்றும்
நேரடா செகத்தோர்கள் பணிவார்கண்டால்
நிலையான அறுகின்வேர் பலந்தான்சத்து
தேரடா கொண்டுவந்தே யுலரவைத்துத்
தேவிபஞ்சசத்தியுட தியானம்பண்ணே. ௨௪௭

பண்ணுவது கொடுப்பைவேர் பலந்தானைந்து
பாலகனே நாயுருவி பலந்தானைந்து
உண்ணுவது மாதளைவேர் பலந்தானைந்து
ஓகோகோ நங்கைவேர் பலந்தானைந்து
எண்ணுமடா வல்லாரை பலந்தானைந்து
என்மகனே யிவளவையும் பொடியதாக்கிக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிவாய் மசியென்றூதிக்
காரணமாய் வடிகொண்டே யெடுத்துக்கொள்ளே. ௨௪௮

கொள்ளடா திரிகடுகு வகையொன்றுக்குக்
கூறுகிறேன் பலனுந்தானுங் காலதாக
அல்லடா அரத்தையுந்தான் பலமேகாலாம்
அப்பனே வாள்மிளகு பலந்தான்காலாம்
சொல்லடா வாலுழுவை விராகன்நான்கு
சூட்டிடுவாய் ம்ஞேசிலையு மதுபோலப்பா
மல்லடா கட்டாம லேலந்தன்னை
மைந்தனே விராகனிடை நாலுசேரே. உ௪௯

சேரடா அளிஞ்சிவித்தும் புங்கம்வித்தும்
சிறந்ததொரு கஞ்சாவின் வித்துஞ்சேர்த்து
ஆரடா காஞ்சிரையின் வித்துஞ்சேர்த்து
அப்பனே ஆமணக்கின் வித்துஞ்சேர்த்து
நேரடா நிலப்பனையின் கிழங்கின்வித்தும்
நிச்சயமா மருக்கிரு வித்துஞ்சேரு
தேரடா வொவ்வொன்றும் விராகன்மூன்று
தெளிவாக நிறுத்ததையும் வாங்கிக்கொள்ளே. உ௫0

கொள்ளடா முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாங்
கூறுகிறேன் வித்தெல்லாம் பொடியாய்ச்செய்து
அல்லடா முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாம்
அப்பனே யொன்றாகக் கலந்துகொண்டு
வல்லடா * சருக்கரையும் பலமிரண்டு
வளமுப்பூ வின்சுண்ணம் விராகனென்று
சொல்லடா கலந்துமினி யுண்டாயானாற்
கொடியதொரு யெமன்வினையுங் குதிக்கும்பாரே. உ௫௧

பாரப்பா பதினெட்டுக் குஷ்டந்தீரும்
பாலகனே நரைதிரையும் மாறிப்போகும்
ஆரப்பா பதினெட்டு மேகந்தீரும்
அப்பனே வாயுவெல்லாங் குலைந்துபோகும்
நேரப்பா யீளையொடு காசந்தீரும்
நிலையான கண்ணோயும் நீறிப்போகும்
தேரப்பா சன்னியொடு சுரங்கள்தீரும்
செகத்திலுள்ள விஷங்களெல்லாந் தீரும்பாரே. உ௫உ

* சருக்கரை என்பது சீநிச்சருக்கரை.

பாரடா வியாதியென்ற சொல்லுமேது
பார்தனிலே மலடென்ற பேச்சுமேது
ஆரடா விந்துவொன்றாய்க் கட்டிப்போகும்
ஆத்தாளு மப்பனுமே தனதுமாகும்
நேரடா நிலைதனிலே நிறுத்திவைக்க
நீங்காமற் போதமுன்னே யுயரத்தூக்கும்
தேரடா விதையுண்டு மவுனம்பார்த்தாற்
றேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௨௫௩

செப்பலா மொப்பியடா கெவனமார்க்கஞ்
செய்யலாங் கும்பமுனி யுனக்காய்ச் சொன்னேன்
அப்பலாம் நின்மயத்தி னின்றுகொண்டால்
அடிப்புடவை வலுவாக அறிவேகட்டும்
ஒப்பலா மாயையெல்லாங் கழிந்தேபோகும்
ஓங்காரக் கம்பமதி லொடுங்கவைக்கும்
தப்பலா மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
சத்தியமாய்ப் பராசத்தி கிருபைதானே. ௨௫௪

தானவனே நீயல்லால் வேறுமுண்டோ
சத்தியமா யிம்மென்ற மவுனத்தாலே
கோனவனைக் காட்டிவைக்குங் குருவாய்நீயுங்
குலதெய்வந் தனையறிந்து கூடினோர்க்கு
வானவர்கோ னீயன்றி மற்றுமேது
வாடாத தீபமதை யறிந்தபேர்க்குத்
தோணவே சொல்லிவிட்டே னிந்தநூலிற்
றோசிகட்கே யாவதென்ன தொடர்ந்துகூடே. ௨௫௫

கூடியே யிந்நூலின் பயனைக்கண்டு
கும்மென்று ரோசித்துக் குணமதாகி
நாடியே யிம்மருந்தைக் கற்பமென்று
நாடியுண்டு மனங்கொண்டு நமனைவென்று
சூடியே பூரணமா மிலிங்கமென்று
சுருதிமுடி பிறந்திடமே யிதுவாமென்று
தேடியே யலையாமற் குருவைக்காணு
செகதலத்திற் பேய்போலே திரிந்துகொள்ளே. ௨௫௬

கொள்ளடா வல்லாரை பலந்தான் நூறு
குருவான தேசியென்றே வாங்கிவந்து
அல்லடா மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
அப்பனே ஜலந்தானும் படிதான் நூறில்
விள்ளடா போட்டிடுவாய் தேவியென்று
வித்தகனே யோர்விறகா லனலைமூட்டிச்
சொல்லடா வையுமென்று கிலியுமென்று
சூட்டடா சௌவுமென்று துரியம்பாரே. ௨௫௭

பாரப்பா காச்சியிடு வற்றமட்டும்
பாலகனே ஜாலந்தானும் பணிரண்டாக
ஆரப்பா விறக்கியதைப் பதனம்பண்ணி
யப்பனே வில்வவேர் பலந்தானைந்து
நேரப்பா சந்தனவேர் பலந்தானைந்து
நிலையான மாதளைவேர் பலந்தானைந்து
ஏரப்பா வெட்டிவேர் பலந்தானைந்து
என்மக்கா ளிவளைவையு மொன்றாய்ச்சேரே. ௨௫௮

சேர்த்திடுவா யிடித்ததனைத் தூளாய்ப்பண்ணிச்
செப்பிடுவாய் நசியென்றே மவுனங்கொண்டு
பார்த்திடுவாய் குழித்தைலம் வாங்கிமைந்தா
பராபரையாள் பாதமதிற் பணிந்துபோற்றி
வார்த்திடுவாய் திப்பிலியும் பலந்தான்காலாம்
மைந்தனே யதிமதுரம் பலமேகாலாம்
காற்றிலையு மதிகமடா மிளகுமைந்தா
கருத்துவைத்துப் பலந்தானுங் கால்நீவாங்கே. ௨௬௯

வாங்கடா தக்கதுதான் பலமேகாலாம்
வால்மிளகு வாலுழுவை விராகன்நான்கு
தாங்கடா காந்தமுந்தான் விராகன்நான்கு
சத்தியமாய் மனோசிலையும் விராகன்நான்கு
ஓங்கடா தாரமுந்தான் விராகன்நான்கு
ஓகோகோ கெவுரியுந்தான் விராகன்ரண்டு
பாங்கடா அமுரியுப்பு விராகன் நான்கு
பாலகனே காரமுந்தான் கூடச்சேரே. ௨௬0

சேரடா காரமுந்தான் விராகன்ரண்டு
செப்புகிறேன் தாமரையின் வித்துங்கூட்டி
ஆரடா மூப்பூவின் சுண்ணந்தானும்
அப்பனே விராகனிடை யொன்றுசேர்த்துத்
தேரடா வடித்துவிட்டு மருந்தையெல்லாஞ்
செபித்திடுவாய் கிலியென்றே ஜாமம்நான்கு
வேரடா நினையாம லரைத்துமைந்தா
விமலையுட பாதமதை மனதிற்கொள்ளே. ௨௬௧

கொள்ளடா முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னிற்
குறையாம லாவினெய் படிதான்ரண்டு
அல்லடா வொன்றாக விட்டுக்கிண்டி
யப்பனே மருந்தையெல்லா மதிலேதாக்கிச்
செல்லடா சிவநமசி வாயமென்று
செபித்திடுவாய் லெட்சமுரு தீர்க்கமாக
மல்லடா மற்பிடித்துத் திரிந்திடாமல்
மைந்தனே மெழுகுபத மாக்கிப்பாரே. ௨௬௨

பாரப்பா நெய்யையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
பராசத்தி பாதமதிற் றுணிந்துபோற்றி
ஆரப்பா நெய்யையுந்தான் பதனம்பண்ணி
யப்பனே விராகனிடை யிரண்டதாக
நேரப்பா மண்டலந்தா னிருபோதுண்டு
நிஷ்டையொடு சமாதியிலே நின்றாயானால்
ஏரப்பா வுன்றேகம் வேறதாகும்
இயமனில்லை யியமனில்லை யெண்ணிக்காணே. ௨௬௩

காணடா ரோகமெல்லாங் கலைந்துபோகுங்
கலவியிலே மிச்சமடா வலுவோரொம்பத்
தானடா முதுமையென்ற சொல்லுமேது
சாவேது வுந்தனுக்கு விதியுமேது
கோனடா யிளையொடு காசமேது
குவிந்துமன மொன்றாக நிலைத்தபோது
நானடா விப்படியே யுண்டுதேறி
நாதனென்றும் வேலனென்றும் வந்தேன்பாரே. ௨௬௪

பாரப்பா வெகுதெந்தத் துறைக்கெல்லாந்தான்
பராசத்தி தேவியுட பாதம்போற்றி
ஆரப்பா மருந்தையணு வளவேயீந்தால்
அஞ்சுமடா வியாதிகடா னழிந்தேயோடும்
கோரப்பா விதையறியா ருலகத்தோர்கள்
நிலையான சித்தரெல்லா மறைத்துப்போட்டார்
வேரப்பா வெறுவாயை யென்றிடாதே
வேதாந்த குலதெய்வந் தன்னைக்காணே. ௨௬௫

காணுவது இக்கிருதங் கண்டபேர்க்குக்
கயிலாயந் தனதாகுங் கடவுளாவார்
பூணுவது பூரணமே மவுனவீடு
பொறியைந்து மொன்றாற் போதமாகும்
ஏணுவது பிசகில்லை யிந்தப்பேச்சு
எமனுதி கிருதமென்றே இதற்குப்பேரு
தோணுவதெல் லாமுனக்குத் தோணும்பாரு
துன்பமற்றுப் பேரின்பஞ் சேருந்தானே. ௨௬௬

சேருமென்று சொன்னமொழி தப்பேயில்லை
சிவனாணை குருவாணை தேவியாணை
யாருமினி யுலகத்தோ ரடுத்திட்டாலும்
அவர்தனக்கே யீயாதே யழிந்தேபோவாய்
காருமிந்தக் கிருத்ததை நீயாய்த்தின்று
கருத்தான வல்லாரைக் கற்பமென்று
பாருமினி யிம்மென்றே பகர்ந்தேயோதிப்
பாலகனே நிலைதனைத்தான் பற்றிப்பாரே. ௨௬௭

பாரப்பா அஷ்டாங்க பஞ்சசத்தி
பாராட்டா விவையெல்லாஞ் சித்தியில்லை
ஆரப்பா வஷ்டாங்கஞ் செய்வாருண்டோ
யாகாதி தற்பணங்க ளறிவாருண்டோ
நேரப்பா நிஷ்டையிலே நிற்பாருண்டோ
நேர்நிலையுங் கண்டுமினி வணங்குவாரோ
காரப்பா விகாரமென்றே கடாட்சங்கொண்டு
கருணையுள்ள தியானமதைக் கலந்துகொள்ளே. ௨௬௮

கொள்ளடா விராகத்தாள் தியானம்வேணுங்
கூறுகிறே னெக்கியத்தா லறியவேணும்
அல்லடா மவுனமென்ற விஞ்சைவேணும்
ஆதார மாறுமொன்று யறியவேணும்
மல்லடா வாய்வெகச்சா ரணையும்வேணும்
வாடாத தீபமதி லொடுங்கவேணும்
செல்லடா பேச்சற்றே இருக்கவேணுந்
தோலாசை மறந்தவர்க்குக் காட்டுவேனே. உ௬௬

காட்டுகிறேன் தோலாசை யாலேமைந்தா
கடியதொரு மூவருந்தா னிறந்துபோனார்
நாட்டுகிறேன் கலவியென்ற மயக்கத்தாலே
நாதாக்கள் சித்தரெல்லாம் நாசமானார்
பூட்டுகிறேன் லோகமெல்லா மழிந்துபோச்சு
பொறியைந்தும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிந்துபோச்சு
மாட்டுகிறே னில்லமென்ற மனதில்நின்று
மயங்காதே யொழியாதே வயங்கப்பாரே. உ௬எ

பாரப்பா விந்துவெல்லாம் வட்டமாச்சு
பரமசிவன் றனைப்படைத்த பண்ரயுமாச்சு
ஆரப்பா லோகமெல்லா முயிர்தானுச்சு
அண்டர்முதல் முனிவருக்கும் வலுவுண்டாச்சு
நேரப்பா வசுரர்கிளை மாளலாச்சு
நிலையான பராசக்தி வேலுமாச்சு
தேரப்பா மயிலேறிச் சுத்திவந்த
சிறுபிள்ளை முருகனென்ற பெயர்தான்காணே. உ௬அ

காணடா பரலோக நாதனானேன்
கடவுளர்க்கு முபதேசங் காட்டலானேன்
தானடா சகலருக்கு முயிருமானேன்
சடாட்சரமாஞ் சாமியென்ற வாமியானேன்
தோணடா துாதிஷ்டி யறியலாச்சு
சொல்லாத மந்திரத்தின் சுருதியாலே
சோனடா வோரெழுத்தை யறிந்ததாலே
கூசாமற் பவனிவலம் வந்தேன்பாரே. உ௬௯

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தியானத்திற்குப்
  பதிவான வுயிரெழுத்தைச் சொல்லக்கேளு
ஆரப்பா வங்கிலியு மென்றேயோதி
  யப்பனே யாயிரத்தெட் டண்டமட்டும்
கோப்பா மாயையற்று ஆசையற்று
  நீமகனே அஷ்டாங்க யெச்யஞ்செய்து
சேரப்பா குலதெய்வ மிதுவாமென்று
  செபித்திடவே யஷ்டகர்மஞ் சித்திதானே. உஎங

தானென்ற அஷ்டகர்மந் தனக்குமைந்தா
  தையலர்கள் சையோகமாகாதப்பா
கோனென்ற அஷ்டகர்மந் தனக்குமைந்தா
  குவித்திடும்போ தெல்லாந்தான் கற்பமுண்ணே
நானென்ற நங்கையடா சிறியநங்கை
  நலமான கலைக்ஞானி நங்கையென்றும்
கோனென்ற வாசிநங்கை மரியாநங்கை
  கூறுகிறேம் பெரியநங்கை யிதுவேதானே. உஎச

தானடா மூலிகையு முண்ணும்போது
  சமதலையா யடிமூலம் நிறுத்தவேணும்
கோனடா விராகத்தாள் மவுனம்வேணுங்
  குலதெய்வந் தனையடித்துப் பார்க்கவேணும்
வானடா கிருதமெல்லா முண்ணவேணும்
  வாலையைத்தா னயராமல் நினைக்கவேணும்
தேனடா நங்கையிலே யாதிகேளு
  செப்புகிறேன் சிறியநங்கை விபரந்தானே. உஎரு

தானென்ற நங்கைதனைச் சமூலம்வாங்கிச்
  சத்தியமாய் நிழலுலர்த்தி யிடித்துத்தூளாய்க்
கோனென்ற பழச்சாற்றூர் சாமமூன்று
  குறையாம லரைத்துருட்டிக் காயவைத்து
ஏனென்று சொல்லாதே மசியென்றேத்தி
  யென்மக்காள் மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
வானென்ற வானவர்கோ னறிந்தவுண்மை
  மறவாதே ஆவின்பால் தன்னுலாட்டே. உஎசு

ஆட்டியே சாமமுந்தான் காலதா
அதிற்சீந்திச் சருக்கரையுஞ் சமனாய்க்கூட்டி
நாட்டியே விராகனென்று இருபோதுண்ண
நலமாக மண்டலந்தான் கொண்டாற்கேளு
மூட்டியே மூச்சுடரு மொன்றாய்ப்போகும்
மும்மதம்போல் லகிரியது முழங்கியாடும்
வாட்டியே யக்கினிதான் கொதித்தேவேகும்
வளமான கிருதமென்றே வகைதான்கேளே. உஎஎ

கேளடா அறுகுவேர்க் கிருதந்தன்னைக்
கிருபையுட னிம்மூலி யருந்தும்போது
ஆளடா முன்னுரைத்த படிபோல்மைந்தா
அணுவளவு தப்பாம லுண்டாயானால்
நாளடா பூரணமுங் கண்ணிற்காணும்
நசியுமடா விஷங்களெல்லாம் நாசமாகும்
வேளடா மன்மதன்போல் ரூபமாவாய்
விட்டகுறை தொட்டகுறை யிதுவேகாட்டும்
தேளடா தேட்கொடுக்கு விஷமும்போகுந்
தேவியுட அஷ்டகர்மஞ் சித்திதானே. உஎஅ

தானென்ற நங்கையடா பெரியநங்கை
சத்தியமாய்ப் பிரமனுட பீஜமாச்சு
கோனென்ற நங்கைதனைச் சமூலம்வாங்கி
கூறுகிறேன் முன்மருந்தைப் போலேயாட்டித்
தேனென்ற முன்சொன்ன படிபோல்மைந்தா
தீர்க்கமுடன் மண்டலந்தான் கொண்டாயானால்
ஆனென்ற வர்ணவமுந் திரண்டுபோகும்
ஆதிவஸ்து மனுவஸ்து மொன்றாய்ப்போச்சே. உஎகூ

போச்சடா மருந்தையுந்தா னுண்ணும்போது
புத்திரனே வல்லாரைக் கிருதந்தன்னை
வாச்சடா மண்டலந்தான் கூடச்சேர்த்து
வாலையபி ராமியென்று வணங்கியோதி
நீச்சடா தசதீட்சை யதனாற்கண்டு
நிறுத்தடா அங்கிலியு மென்றேயோதி
மூச்சடா அடங்கியினி யுருவிப்பாயும்
முச்சந்தி தனிலிருத்தி வைக்கும்பாரே. உஅ0

பாரப்பா வாசிநங்கை பரையீன்பீஜம்
பாலகனே யாரறிவா ருலகத்தோர்கள்
ஆரப்பர் நங்கைதனைச் சமூலம்வாங்கி
யப்பனே முன்சொன்ன பாகஞ்செய்து
கோரப்பா மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
ரீமகனே மண்டலந்தா னுண்டாயானால்
நேரப்பா வுனக்கீடு யார்தான்சொல்வார்
திரிபுரையாள் பாலனென்று செப்பலாமே. ௨௮௧

செப்பலாஞ் சிவனார்தன் வேம்புமூலஞ்
செப்பார்கள் கிருதமதைத் தெளிவாய்க்கண்டு
ஒப்பலா மண்டலந்தா னருந்தக்கேளு
ஓகோகோ முன்சொன்ன பாகம்போலே
தப்பிலா துண்டிடுவா யருளைப்போற்றிச்
சதாசிவம்போ லுன்றேகந் துலங்கும்பாரு
அப்பலா மஷ்டகர்ம வாலைபாதம்
அடிகண்டு முடிவரைக்கு மறிந்துகொள்ளே. ௨௮௨

கொள்ளடா மவுனியென்றுற் கலந்துகூடிக்
கொளுத்தடா பூரணத்தின் குறியில்நின்று
அல்லடா அஷ்டகர்மந் தனதாய்ப்போகும்
அருளான வருள்வந்தே யுயரத்தூக்கும்
வில்லடா தாரணையை நிறுத்திப்பார்த்து
வேண்டடா அந்திசந்தி மூன்றுநேரம்
கொள்ளடா விம்மருந்தைப் பதனம்பண்ணிக்
குலதெய்வந் தனைநாடு கூசிடாதே. ௨௮௩

கூசினால் வருவதென்ன ஞானமார்க்கங்
கொழுந்துவிட்டே யெரியாட்டாற் றேகம்போகும்
வாசனைதான் றொடர்ந்தாக்கால் ஞானம்பொய்யாம்
வாலையுந்தா னுந்தனிடம் வரவேமாட்டாள்
தேசிகனைப் போலேதான் வாழ்கவென்றுற்
செப்புகிறே னுருத்திரனார் பீஜமாதி
பூசித்த பேர்களுக்குத் தனதுமாகிப்
புத்திரனே கலைக்கியானி நங்கைகேளே. ௨௮௪

கேளடா நங்கைதனைச் சமூலம்வாங்கிக்
 கிருபையுடன் முன்சொன்ன பாகம்போலே
ஆளடா மண்டலந்தா னுண்டாயானால்
 ஆதித்தன் தெரிசனையும் அப்போகாணும்
நாளடா அக்கினியும் மிகுந்துவேகும்
 நலமான வாயுவங்கே மேலேயேறும்
வாழடா வில்வவே ரதனைமைந்தா
 வையகத்தோ ரறியாமற் கிருதம்வாங்கே. உஅரு

வாங்கியே மண்டலந்தான் மருந்துகூட
 மைந்தனே யுண்டிடவே வாயுநாசம்
தாங்கியே நின்றநிலை தானேகாட்டுந்
 தவறாதே கெவனசித்தி கைக்குள்ளாகும்
ஓங்கியே நடவாதே பதனமாக
 ஒடுங்கிடுவாய் குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
ஏங்கியே திரியாமற் கெவனம்வைத்தே
 யேகாந்த வஸ்துவுட வருளைக்காரே. உஅசு

காரடா வுன்றேகந் தனதாமென்று
 காத்திடுவாய் தவசுமே கைக்குள்ளாகும்
ஆரடா தேகமது விறந்துபோனால்
 அந்தரங்க மானதையு மறிவதெப்போ
நேரடா செனனமதை யறிவதெப்போ
 நீணிலத்திற் சித்தர்களைக் காண்பதெப்போ
ஏரடா விருவினையும் போவதெப்போ
 என்னசொல்வே னென்னசொல்வே னுலகத்தோர்க்கே. ()

உலகத்தோர் வேண்டியபேர் பூசைசெய்து
 உடலிறந்து போவதற்குச் செய்வதல்லால்
பலகலைகள் நூல்பார்த்துப் புராணம்பார்த்துப்
 பாவியென்று பெயரெடுத்துப் போவதல்லாற்
கலகமிட்டுப் பெரியோரை நாய்போற்சீறிக்
 கவனம்வைத்து மாதர்களைச் சேர்வான்பாவி
விலகிடுவா யவர்களைநீ கண்டபோது
 வீசுகிறேன் மாலுடைய பீஜங்கேளே. உஅஅ

கேளடா மைந்தாநீ மரியாகங்கை
கெவனம்வைத்துச் சமூலமுந்தான் வாங்கிவந்து
ஆளடா முன்சொன்ன பாகம்போலே
அப்பனே மருந்தையுந்தா னரைத்துவாங்கி
நாளடா மண்டலந்தா னுண்டுதேறி
நந்திகொலுச் சிங்கார நடனம்பார்த்து
கேளடா கொடுவினையு மற்றுப்போகக்
கூறுகிறேன் தன்னிலையாங் குறியிற்றானே உஅக

தானென்ற இம்மூலி யுண்ணும்போது
தாரணையுஞ் சாரணையு மாறிப்பாயும்
கோனென்ற தேகமதிற் குளிர்ச்சிகாணுங்
கூறுகிறேன் அறுகம்வேர்ச் சூரணத்தை
தேனென்ற மருந்தோடே விராகனென்று
தெளிவாகச் சேர்த்ததையு முண்டுதேறி
நானென்ற ஆணுவத்தை யடக்கிமைந்தா
நாதாக்க ளஷ்டகர்மந் தன்னைப்பாரே. உகூ0

பாரப்பா விப்படியே மருந்தையுண்டு
பஞ்சசத்தி பாதமதைப் பணிந்துபோற்றி
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம மவளேயாகி
யாதார சத்தியென்றும் பெயருண்டாகிக்
காரப்பா நவக்கிரக மவளேயாகிக்
காலென்றுந் தலையென்றுங் கருத்துமானாள்
பேரப்பா விவள்பெற்ற பேருபோலே
பெரியோர்க ளெவருண்டோ பேணிக்காணே. உகூக

காணடா விராகத்தாள் மவுனமொன்று
காட்டுகிறே னென்மகனே கருத்தாய்க்கேளு
தாணடா நவகோண மிட்டுமைந்தா
தவறாதே வாலைபஞ்சாட் சரமுஞ்சாற்றிக்
கோணடா ஓம்நமசி வாயமென்று
குறியான நடுவீட்டிற் குணமாய்ச்சாற்றித்
தேனடா ஐயென்றுஞ் சௌவுமென்றுந்
தெளிவான கிலியென்றும் வரையிற்றாக்கே. உகூஉ

தாக்கடா ரீங்கார வகாரபீடந்
தவறாதே நடுமையந் தன்னிற்சாற்றி
வாக்கடா விருவளையம் வாசல்நான்கு
வலுவாக விந்துவிட்டுத் தீயைமூட்டி
மூக்கடா முதண்ட தேவியென்றும்
மோதடா ரீம்ஐயுங் கிலியுமென்றும்
நாக்கடா சொல்லாதே சௌவுமென்றும்
நசியென்றும் நலமாக நாடியோதே. ௨௯௩

ஓதப்பா பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
ஓங்காரி வராகத்தாள் தியானம்வேணும்
வாதப்பா பேசாதே வராகவிஞ்சை
வல்லோர்க்குச் சித்தியல்லால் மற்றோர்க்கேது
சூதப்பா சொல்லவில்லை யிந்தப்பூசை
சுருதிமுடி பிறந்திடமாங் குலையாந்தெய்வம்
மோதப்பா மும்மூலத்த டாதகையும்
மோசமோ செய்வதற்கு வந்தாள்பாரே. ௨௯௪

பாரடா விவளுடைய பாதந்தன்னிற்
பணிந்துநிதம் பஞ்சசத்தி யென்றுபோற்றி
ஆரடா அஷ்டாங்க யக்கியத்தி
லாதியென்றுஞ் சோதியென்று மவளுண்டாகி
நேரடா வமுதசா கினியுமாகி
நிலைதனிலே யெட்டிரண்டு வயதுண்டாகி
மோடா மேரிவிட்ட தீபம்போலே
மேதினியெல் லாமயக்கி விட்டாள்காணே. ௨௯௫

காணப்பா மெய்யென்றால் மெய்யுமாகிக்
காலனுக்குங் காலனென்ற காளியாகித்
தானப்பா சருவசங் காரியாகிச்
சருவமணிப் பீடமெனுந் தாயுமானாள்
ஊணப்பா வூணென்ற வுயிருமாகி
ஒழுடிந்த பட்டணத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்ததாள்
நாணப்பா வவள்வீட்டில் வாழ்ந்தாலே
நாதாந்த ரூபமென்ற நாமம்பாரே. ௨௯௬

பாரடா பஞ்சசத்தி யஷ்டகர்மம்
பராபரையாள் பூசைக்கே யெல்லாமைந்தா
ஆரடா வலப்புரத்தில் வராகத்தாளும்
அப்பனே யிடப்புரத்தில் வடுகன்றனும்
நேரடா சூழவுந்தான் வசுக்களோடு
நிலையான பஞ்சகர்த்தாள் பீஜங்கூட்டித்
தேரடா மவுனமென்றே விஞ்சைபார்த்துத்
தேகசித்தி மாயசித்தி செய்துகொள்ளே. உ௯எ

கொள்ளடா வாசிநிலே யறிந்தாற்கற்பங்
குலதெய்வ மறியாட்டா லாகாதையா
அல்லடா விந்நூலை யறிந்துபாடி
யப்பனே வடமொழியைத் தமிழுண்டாக்கிச்
செல்லடா சிங்குவங்கு வாசல்தாண்டிச்
செபித்தனடா விந்நூலைப் பதனம்பண்ணி
விள்ளடா வீனருக்குக் கொடுத்திடாதே
விட்டகுறைக் காரனுக்கே யெய்தும்பாரே. உ௯அ

எய்யாம லிந்நூலின் நுணுக்கமாக
இருதயமே தெய்வமென்று யெண்ணிப்பார்த்து
ஐயாநீ யுய்யும்வகை யப்புமாகி
யூரகாய மானதுமே ஜலமாய்த்தோன்றிக்
கையாலே கால்பூட்டிக் காலைநீட்டிக்
காலனென்ற பாசமெல்லாங் கடக்கவேறி
மெய்யாலே மெய்யையுந்தா னறிந்துபார்த்து
மேதினியிற் சித்தனென்றே யாடினேனே. உ௯௯

சித்தியாக வேண்டுமென்று விந்நூல்பாரு
சிவனோடு மந்திரங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
பத்தாசை வைத்துமிந்த மவுனம்பாரு
பரலோக முழுவதுமே தனதாய்ப்போகும்
முத்தான முத்திதரும் முக்கண்வீசும்
முதுகுவழிப் பார்வையிலே முழங்கிப்பாயும்
வித்தான வித்துமுதல் விளைவோரொம்ப
வீணருக்குத் தெரியாத வித்தாம்பாரே. ௩00

பாரப்பா வித்தாலே மவுனமாச்சு
  பல்கோடி பண்டமுமே படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா செந்தேனுங் கருந்தேளாச்சு
  அயனையுந்தான் றனேகாலிற் பூட்டலாச்சு
வேரப்பா கெவனத்தி லோடலாச்சு
  வீராதி வீரனென்று பேருண்டாச்சு
ஏரப்பா கயிலாச வரையுமாச்சு
  என்மக்காள் வித்தென்றுற் சொல்லக்கேளே. ௬0௧

சொல்லக்கேள் வித்தென்றுற் சுருதிமூலஞ்
  சொல்வார்கள் நாதாக்க ளனேவோருந்தான்
விள்ளக்கேள் துறையிலேதாம் மாயைநீக்கும்
  வேணுமென்ற பாக்கியங்கள் கூட்டிவைக்கும்
அல்லல்வினை தானறுக்கும் விந்துவட்ட
  மாயிரத்தின் கலையிலொன்றை மலாதாக்க
வல்லவர்க ளறிவார்கள் மற்றோர்க்கேது
  வாயினுற் சொல்லாத வாஸ்தம்பாரே. ௬0௨

பாரப்பா மயேந்திரகிரி யுச்சிதீபம்
  பளீரெனவே மின்னுமடா பாருபாரு
ஆரப்பா மயேந்திரகிரி யுச்சியென்றுல்
  ஆகாசக் கம்பமல்லோ விந்துவாச்சு
நேரப்பா சரிதையொடு கிரிகையாச்சு
  நிறைந்தெழுந்த புருவநடுத் தமர்தானுச்சு
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
  விந்துவட்டம் ஜீவரத்னம் விசாலமாகி
ஏரப்பா விருதயமே கமலமாகி
  யேகாந்தப் பீடிவழி மார்க்கந்தானே. ௬0௩

தானென்றுந் தானவனுல் நிலைத்தபோது
  சாதகமா யுயரவுனைத் தூக்கிக்கொள்ளும்
மானென்ற மகாரமல்லோ விந்துவாகி
  மக்களே மூன்றெழுத்து மாதியாகித்
தேனென்ற வமுர்தரச பானமாகிச்
  சீவகளை தேககளை யதுவுண்டாகிக்
கோனென்ற குஞ்சரத்தை யஞ்சலென்று
  கூடினுற் குமரிகற்ப மிதுவாம்பாரே. ௬0௪

பாரடா குமரிகற்ப விந்துநாதம்
பளீரெனவே மின்னுமடா பாருபாரு
ஆரடா அத்தொய்த மிதுவேயாகி
யஷ்டகர்ம மெட்டுக்கு மாதியாச்சு
வேரடா விந்துவிட்டாற் கதிதானேது
விந்துவென்றால் வீணருக்குத் தெரியாதப்பா
காரமா மதிதானே விந்துவாகிக்
கங்குல்ரவி தினையடுத்துக் காட்டுங்காணே. ௧௦௫

காணடா விம்மூல மறியுவென்றாற்
சபாலிபஞ்ச சத்தியுட தீக்ஷைவேணும்
தானடா வராகத்தாள் தியானம்வேணும்
சத்தியமாய் வடுகனுட பூசைவேணும்
வானடா வானவர்கோன் மயங்கிவீழ
மாசற்ற பெருவெளியை மனத்துட்கொண்டு
கோனடா குருவான வாலயத்திற்
கூச்சலிட்டாற் குமரிகற்ப மாகும்பாரே. ௧௦௬

பாரப்பா குமரிகற்ப மேதென்றாக்காற்
பார்தனிலே செப்பூடு யேதுமில்லை
ஆராப்பா விந்துவல்லோ பானமாச்சு
ஆகாய வஸ்துவல்லோ பானமாச்சு
நேரப்பா நிருவிகற்ப சமாதியாச்சு
நீமகனே குலதெய்வந் தன்னில்நின்றால்
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விந்துவென்றும் வட்டமென்றும் மேவிநில்லே. ௧௦௭

நில்லடா விந்துவென்றாற் றெரியாதையா
நீணிலத்தி லுள்ளோரு மறியமாட்டார்
அல்லடா வென்னைப்போலே யறிவாருண்டோ
ஆறுமுக மியாவருக்கும் வருவதுண்டோ
கல்லடா காமதேனைக் காண்பதுண்டோ
கற்பமுண்டு சாகாம லிருந்தாருண்டோ
சொல்லடா யாகாதி செய்வாருண்டோ
சூட்சகற்ப மிதுவென்று செய்தேன்பாரே. ௧௦௮

பாரப்பா சூக்ஷகற்ப மறியாத்தோஷம்
பாவையர்க ளழிகுழியிற் சேர்ந்ததோஷம்
ஆரப்பா யோகாதி செய்யாத்தோஷம்
அஷ்டகர்ம வாலையைத்தா னடுக்காத்தோஷம்
நேரப்பா சமாதியிலே நில்லாத்தோஷம்
நிஷ்டையிலே மனங்குவித்து நில்லாத்தோஷம்
காரப்பா மனதடங்கி நில்லாத்தோஷம்
காரணமாய் விந்துவென்று மறியார்பாரே. ௱௦௯

பாரடா பாவிகட்கு என்றுன்சொல்வேன்
பச்சைமயில் வாகனன்யான் பகரப்போமோ
ஆரடா குலப்புழுக்கைப் பயல்கள்கூடி
யாதிவஸ்து மனுதிவஸ்தும் வேறிதென்பார்
நேரடா லுத்தருக்குத் தெரியாதிந்த
நிலையான விந்துவட்ட நிலைதான்மைந்தா
வேரடா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விராகத்தாள் தியானமதை வாங்கிக்கொள்ளே. ௱௧௦

கொள்ளடா குஞ்சகத்தி குறியினாலே
கோடான கோடிசித்து மாடலாச்சு
அள்ளடா பஞ்சசத்தி யுயிரைக்கேளு
அங்கிலியு மென்றாக்கா லடக்கமாச்சு
வள்ளடா அஷ்டகர்மம் வாலையாச்சு
வாய்ப்பான திரோதாயி மாயையாச்சு
விள்ளடா லாடத்தில் மேருவாச்சு
வேகமுள்ள வழலையென்று மிதற்குப்பாரே. ௱௧௧

பேராகி விந்துவல்லோ பேசலாச்சு
பிராணாய மென்றதுவு மிதற்குப்பேரு
கூறாகிச் சந்திரனிற் கலைதான்நாலு
குடிப்பதுவும் பிடிப்பதுவும் அதுதான்கற்பம்
வேறாகித் திரியாதே யிந்தஞானம்
விட்டகுறைப் படியாலே தொடரவேணும்
நாறாகிப் பூவாகி வாசமாச்சு
நலமான விந்துவட்ட மகிமைதானே. ௱௧௨

தானென்ற விந்துவட்டத் தாலேயல்லோ
சாகாம விருந்தவர்க ளனேகஞ்சித்தர்
ஊனாகி விந்துவல்லோ ஆதிபீடம்
உடலுயிரு மொன்றாக விருத்திவைக்கும்
தானானே னென்றதுவு மதுதான்மைந்தா
சகலசித்தும் பேரின்பந் தானேகூடும்
வாணாளை வதைப்பதற்கு இயமன்வந்தால்
வாய்திறந்து வீழ்ந்திடவே சொல்லும்பாரே. ௱௧௩

பாரப்பா விந்துவினா லாண்பெண்ணாச்சு
பஞ்சசத்தி மாயையெல்லாம் பறக்கலாச்சு
ஆரப்பா விந்துவென்றாற் சொல்லக்கேளாய்
ஆதார மாறினடிப் படையுமாகி
நேரப்பா வேகமென்ற கற்பமாகி
நீயென்றும் நானென்றும் மனதுண்டாகி
ஏரப்பா வாசியின்மேற் சாரியாகி
இருகலையுஞ் சுழிமுனையு மிதுவாங்காணே. ௱௧௪

காணடா விட்கலையின் சுழிமுனையாகிக்
கலந்தகுல தெய்வமல்லால் வேறேயுண்டோ
தானடா குலையான தெய்வத்தாலே
சதுர்முகனுஞ் சகலருமே வந்தவாறும்
வானடா வாணாளு முதித்தவாறும்
வங்குசிங்கு வாசலென்றே யுரைத்தபேரும்
வீணடா வீணருக்குத் தெரியாதிந்த
வெட்டவெளி விந்துவட்ட விபரம்பாரே. ௱௧௫

பாரப்பா கயிலாய கிரியுமாகிப்
பன்னிருகை யடைத்தபர மிதுவுமாச்சு
ஆரப்பா சுணங்கவென்ற பாலுண்டாகி
அரகரா வென்றசத்த மதிலுண்டாகி
கோரப்பா கனையெருமைப் பாலுண்டாச்சு
தீங்காமல் மனதறிவை யுணர்ந்தபேர்க்கு
வேரப்பா வெறும்பொய்யுஞ் சொல்லப்போமோ
விந்துவட்ட மறிந்தபெரி யோர்களாமே. ௱௧௬

ஆமடா சௌவுமென்று மிதற்குப்பேரு
அட்டமா சித்தியெல்லா மிதற்குள்ளாட்டம்
ஓமடா வேமுடிந்த விடமிதாச்சு
ஓங்கார வாங்கார மிதுவேயாச்சு
நாமடா விரண்டெழுத்து மிதுவேயாச்சு
நலமான வைந்தெழுத்து மிதுவேயாச்சு
வாமடா வெட்டெழுத்து மிதுவேயாச்சு
வஸ்துவென்று பெயருண்டாம் வந்தவாறே. ௬௧௭

வாரான சாமளைகே சரியுமாகி
வந்தவளாம் வராகத்தாள் பாதமுன்னித்
தாரான சாரணைசங் கற்பமாகிச்
சாயுட்சம் பாடுகிற தாயுமாகி
மோரான மேரிலொரு வொளிவுமாகி
மேதினியைத் தான்படைக்கு மயனுமாகிச்
சூராதி சூரனையும் பொடியதாக்கிச்
சுப்ரமென்று அற்புதமாய் வந்தேன்பாரே. ௬௧௮

பாரப்பா சுப்பிரமம் பிரமபீஜம்
பாராபரனெ ரெனைப்பயின்று ரல்லால்வேறு
ஆரப்பா பொறியாறுஞ் சிதறிவீழ
ஆறுமுக நாதனென்றே யழைத்துமீசன்
ஏரப்பா மயிலேற வேற்றங்காட்டி
யென்தந்தை யென்குருவா மென்றுசொல்லி
வேரப்பா லாடவொளி கண்ணூற்பார்த்து
விண்ணிலிடி முழங்கிடவே வீசினாரே. ௬௧௯

வீசியிடப் பாகமொரு வொளியும்வீச
வெற்றியோர் பழங்கனிநீ தானேயென்றார்
நாசியிரு பக்கமுந்தான் சுழல்தான்வீச
நான்கண்டேன் பழச்சாறை யறிந்துகொண்டேன்
காசியென்ற கங்கைபழச் சாறுமாகிக்
காவலர்க ளெவருமே கருணைகூர்ந்து
தேசிமயி லேறுமெனச் செப்பினார்கள்
செப்பியிட்ட வுபதேச மிம்மென்றேனே. ௬௨0

இம்மென்றே னம்மாளும் வாவாவென்றாள்
இருதயத்தி லென்னையுந்தா னிருக்கச்சொன்னாள்
அம்மென்றே னுண்மையிது ஆஊவென்றாள்
ஆனந்த மயமான தெய்வமென்றாள்
உம்மென்றே போதுவுட லுயிராய் நின்றேன்
ஒன்றென்ற விந்துவட்ட முதவியென்றாள்
கம்மென்ற காட்சிவல்ல மாகவந்து
கயிலாய வடவரையைக் காட்டினாளே. ௩௨௧

காட்டினாள் வடவரையி லிருந்தேவாழ்ந்தேன்
கங்குல்ரவி யூடறுத்து வெளியிற்சென்றேன்
நாட்டினேன் மவுனரசக் குளிகையுண்டு
நங்கைச்சா றஞ்சுமுதல் நான்றான்கொண்டு
கூட்டினேன் கிருதமென்று குவலயத்திற்
கொடியதொரு பாவிகட்குக் கைகூடாமல
பாட்டினாற் சொல்லியுந்தான் சாபமீந்தேன்
பராசத்தி கிருபையினா லின்னம்பாரே. ௩௨௨

பாரடா மவுனமென்ற பூரணத்தைப்
பத்திவைத்து நிலைதனிலே நின்றுகொண்டு
ஆரடா பரமசிவன் சிரசில்நின்று
அறுகுபரமேஸ்வரனா ரருகாய்த்தோன்றி
நேரடா நந்தியென்று பெயருங்கொண்டு
நிலையான கணேசனென்றும் பெயருண்டாகித்
தோரடா விந்தவொரு அறுகுதன்னைத்
திடமாக வாங்குகிற வகைதான்கேளே. ௩௨௩

கேளப்பா அறுகம்வேர் துலாமொன்றேகால்
கிருபையுடன் கொண்டுவந்தே யுலரவைத்து
ஆளப்பா ஜலந்தானும் படிதானாறு
அப்பனே அறுகம்வே ரதிலேதாக்கி
வாளப்பா அக்கினியோர் விறகால்மூட்டி
மைந்தனே மசியென்று சாபந்தீர்த்துத்
தேளப்பா விரண்டுபடி சலமதாக்கித்
தேவியபி ராமிதனைப் பூசைபண்ணே. ௩௨௪

பண்ணுவது பூரணத்தைப் பணியவேணும்
 பாலகனே மாதளையின் பழச்சார்நாழி
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணேப்பாரு
 கலங்தெழுந்த ஆவாரம் பட்டைவேரை
எண்ணுவது தைலமுந்தான் வாங்கிமைந்தா
 என்மக்காள் தைலமதை யெடுத்தேநீயும்
உண்ணுவது வுற்பனத்தி லொடுங்கிவாழ்ந்து
 ஓகோகோ வின்னமுந்தான் வகையைக்கேளே. ௩௨௫

கேளடா தாமரையின் கிழங்கைமைந்தா
 கிருபையுடன் பலமொன்று நிறுத்துக்கொண்டு
ஆளடா மிளகுபல மொன்றதாக
 அப்பனே திப்பிலியும் பலமொன்ருக
நாளடா சுக்குபல மரையதாக
 நலமான வதிமதுரம் பலந்தானென்று
வாழடா யேலமுந்தான் விராகன்நான்கு
 மைந்தனே கிராம்புகாற் பலமும்போடே. ௩௨௬

போடென்று சொன்னவகை தவறிடாமற்
 புகழ்ந்திடுவாய் மைந்தாமுப் பூவின்சுண்ணம்
ஆடென்று சொன்னபடி சுண்ணந்தன்னில்
 அப்பனே விராகனிடை யதிலேசேர்த்து
நாடென்று முன்சொன்ன மருந்தையெல்லாம்
 நலமான வஸ்துவிட்டுச் சாமமொன்று
தேடென்று அரைத்திடுவாய் சாபந்தீர்த்துத்
 தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானம்பாரே. ௩௨௭

பாரப்பா மருந்தையுந்தா னெடுத்துவைத்துப்
 பாலகனே முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னில்
ஆரப்பா ஆவரைவேர்த் தைலஞ்சேர்த்து
 அப்பனே மாதளையின் பழச்சார்விட்டு
நேரப்பா மருந்தையெல்லா மதிலேதாக்கி
 நீமகனே பாண்டத்தி லிட்டுக்காய்ச்சித்
தேரப்பா ஆவினெய் படிரண்டாகத்
 தீர்க்கமுடன் வாங்கியடா நிலையைக்காணே. ௩௨௮

காணப்பா மருந்தையரைத் திட்டமாகக்
　கைபாக மாகவுந்தான் வற்றக்காய்ச்சித்
தானப்பா ஆவின்நெய் யதிலேவிட்டுத்
　தனிச்சிந்திச் சர்க்கரையும் பலந்தான்மூன்று
நானப்பா மெழுகுபத மாகக்காய்ச்சி
　நாதாக்கள் சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
கோணப்பா முக்கோணக் குறியில்நின்று
　குருவான தேசியென்றே மனதிற்றங்கே. ௱௨௯

தங்கடா தசதீட்சை தன்னையோசித்
　தவறுமல் நெய்யையுந்தான் பதனம்பண்ணு
பங்கடா போட்டுமினிக் குடித்திடாமற்
　பாலகனே விராகனிடை மூன்றதாகச்
சிங்கடா சிங்குவங்கு வோதிநீயுஞ்
　சித்தம்வைத்தே யிருபோதுங் கொண்டாயானல்
அங்கடா நரைதிரையும் மாறிப்போகும்
　அடங்காத வியாதியெல்லா மோடும்பாரே. ௱௩0

பார்ப்பா விம்மருந்தை யுண்டாயானற்
　பாராபரையுங் கைவசம தாகிப்போவாள்
ஆரப்பா பட்டமரம் பச்சையாகும்
　அப்பனே மண்டலந்தான் கொண்டபேர்க்கு
நேரப்பா யீளையொடு காசந்தீரும்
　நிகழ்மேகம் பதினெட்டுந் தீருந்தீரும்
தோரப்பா வாயுவெல்லாங் குலைந்துபோகுந்
　தேவாதி தேவனென்று செப்பலாமே. ௱௩௧

செப்பலாங் கிராணியொடு மூலந்தீருஞ்
　செகமதனில் நமன்வாரத்து மடங்கிப்போகும்
ஒப்பலாம் மலடென்று சொல்வதேது
　ஓதுகின்ற குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்தால்
அப்பனே கயிலாசந் தனதாய்ப்போகும்
　யாவருமே யொன்றாக வடங்கிப்போவார்
தப்பலா மென்றாலுந் தப்பொட்டாது
　சத்தியமாய்க் கிருதமொன்று சாற்றுவேனே. ௱௩௨

பாரடா பட்டாட்சரத்தின் கொடுமைபோலே
பார்தனிலே சித்தர்கடான் சொல்லமாட்டார்,
ஆரடா ரவிதானு மறைந்துபோனால்
அண்டமெல்லா மாசழிந்து கெட்டுப்போகும்
நேரடா ரவிதனைத்தான் வருத்தவென்றால்
நீமகனே நங்கென்று நிலையைப்பாரு
வேரடா ரவிதானு மொளியாய்வீசும்
வித்தகனார் கயிலாசம் வெளியாய்ப்போச்சே. ௩௬௪

போச்சடா விசையறிய வேறொன்றில்லை
புவனமென்ற படைப்புவித்தை யிதற்குள்ளாச்சு
ஆச்சடா விதையறிய வொருவரில்லை
யகிலாண்ட கோடியண்ட மடங்கிவாழும்
வாச்சடா மூன்றெழுத்தி னுறுதியாலே
மைந்தனே சகலவித்து மாடலாச்சு
மூச்சடா மூன்றெழுத்து மேதென்றக்கால்
முக்கியமா மகாரமென்ற மவுனமொன்றே. ௩௬௫

ஒன்றான மகாரமென்ற ம்வுனத்தாலே
யொருபோதுங் கூடழிந்து போகாதையா
சென்றாலு மகாரமென்ற மவுனந்தன்னைச்
சேரடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
என்றாலு மூன்றெழுத்திற் கிதுவேவீட
மெதிரிகளை யீட்டழிக்கு மிதுதான்மைந்தா
ஒன்றாகு மிதுபொருளென் றறியாப்பேர்க்கு
உலகத்தி லொன்றுமில்லை யொடுக்கந்தானே. ௩௬௬

தானென்ற வொடுக்கநிலை யறியாத்தோஷஞ்
சாதித்துப் பாரார்கள் சவங்கல்மாடு
ஊனென்ற வுடலெடுத்தாற் பலன்தானென்ன
வுயிரறியாப் பாதகர்தா னுலுத்தராவார்
வானென்ற முடிபார்த்து அடியும்பார்த்து
வாழ்த்தடா மூன்றெழுத்து வலிமைபார்த்துக்
கோனென்ற குறிபார்த்துக் குருவைக்காத்துக்
குலதெய்வந் தனைப்பார்த்துக் கூடுகூடே. ௩௬௭

கூடியே மகாரமென்ற மவுனஞ்சொன்னேன்
குலதெய்வந் தனைக்காணக் குறியுஞ்சொன்னேன்
ஆடியே மகாரமல்லோ அகாரமாச்சு
அம்மம்மா மூன்றெழுத்து மதற்குள்ளாச்சு
நாடியே ரவிமதியு மதுவேயாச்சு
நானென்று சொல்வதுதா னதுவேயாச்சு
பாடியே திரியாதே மூன்றெழுத்தைப்
பேதறாதே சிதறாதே பணிந்துகொள்ளே. ௩௪௫

கொள்ளடா மூன்றெழுத்தின் பயனைத்தானுங்
குவலயத்தி லொருவருக்குந் தெரியாதப்பா
அல்லடா மகாரமொடு நகாரத்துக்கும்
அப்பனே யுயிராச்சு சிகாரங்கண்டாய்
வல்லடா பெரியோர்க ளறிந்துகொண்டு
மாறாமல் மூன்றெழுத்தை மருவியோதி
வில்லடா விற்பூட்டி மாறினாற்போல்
விசைகொண்டு மூன்றெழுத்தை விரும்பிப்பாரே. ௩௪௬

பாரப்பா மசிநசியென் றெழுத்தைத்தானும்
பராபரந்தான் வந்தாலு மரிதேசொல்ல
ஆரப்பா லோகத்தோர்க் கீய்ந்தாயானால்
ஆகாய வெள்ளிடியு மிறவீழும்
நேரப்பா வாலைவிஞ்சை யென்றுபேரு
நிஷ்டையொடு சமாதியென்று மிதற்குப்பேரு
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விந்துவட்டந் தனையறிந்து விரித்துக்காணே. ௩௪௭

காணடா பச்சைநிறம் விழியினுள்ளே
கலந்தெழுந்த சதாசிவனே கணேசனாச்சு
தானடா வொளியாலே பிறபைவீசிச்
சகலருக்கு மாதார மாகிப்போச்சு
கோனடா குலதெய்வத் தருளினாலே
கொடியரவிப் பிரபையங்கே விழிக்குள்ளாச்சு
ஊனடா வுயிராச்சு வுலகமாச்சு
ஓம்நமசி வாயமென்ற தத்துவாம்பாரே. ௩௪௮

பாரடா வேங்கையது கொடிதேனமைந்தா
பாவையர்க ளாசையிலே பாய்ந்தேயேறும்
ஆரடா வேங்கைதனைக் கட்டிமைந்தா
அறிவான சிங்கமதி லப்பாயேறி
ஊரடா பஞ்சசத்தி தியானங்கண்டே
யொன்றென்ற பொருளென்றே யுருகிவாடிக்
கோரடா மனமுருகிக் குவிந்தாயானாற்
குண்டலியாஞ் சத்தியுட குடியிதாச்சே. ௱௯௯

ஆச்சடா குண்டலியாஞ் சத்தியென்று
லப்பனே மனோன்மணியென் றவட்குப்பேரு
வாச்சடா மனமல்லோ மணியதாகும்
வச்சிரா யுதமென் றேயிதற்குப்பேரு
காச்சடா பிசகாம லுள்ளேவாங்குங்
கலைமாறி யிடசாரி யாட்டிலைவக்கும்
மூச்சடா பதுங்கியினிக் குமிழிபாயும்
மூச்சுடாம் பேரின்ப முறையிதாமே. ௨௱

ஆமென்று சொன்னவிடம் அடங்கிப்பாயும்
அப்பனே புற்றரவு மதிலேசாரும்
ஓமென்று சொல்லிடவே விடங்கள்மாளும்
உன்னிடத்தில் நினைத்தபடி யுதவிசெய்யும்
நாமென்ற சொல்லற்றால் நமனைவெல்லும்
நாதாந்தப் பூரணத்தின் நடுவேகூட்டும்
காமென்ற காமனுந்தான் போசங்கிறபோவான்
காயமே பெலங்கொடுக்குங் காட்சிபாரே. ௨௱௧

பாரப்பா வின்னமொன்று பகரக்கேளு
பார்தனிலே யொருவருக்குந் தெரியாதப்பா
ஆரப்பா விந்துவென்றுஞ் சிவன்றென்றும்
ஆகாச மானகுரு நாதனென்றும்
நேரப்பா விதிப்படியே யனேகம்பேராம்
நிலையான சிவனார்தன் வேம்புதன்னை
வேரப்பா வேரெடுத்துப் பலந்தான்னாறு
வித்தகனே யுலாவைத்து எடுத்துக்கொள்ளே. ௨௱௨

கொள்ளடா வுலாவைத்த வேருதன்னைக்
கூறுகிறேன் மசியென்றே சாபந்தீர்த்து
அல்லடா நறுக்கியதைப் பாண்டத்திட்டு
அப்பனே செலந்தானும் படிதான்நாறு
வல்லடா வல்லவனீ யாகவென்றல்
மைந்தனே வேருதனைச் செலத்திற்றுக்கிச்
சொல்லடா ஐயென்றுங் கிலியென்றேதிக்
சோடசோப சாரமுடன் பூசைபண்ணே. ௧௫௩

பண்ணுவது பூசைவிதி யறிந்துபோற்றிப்
பாலகனே யொருவிறக்ல் வற்றக்காச்சிக்
கண்ணுமனக் கண்ணறிந்து விண்ணைப்பார்த்துக்
கலந்தெழுந்த செலந்தானும் படிரண்டானல்
மண்ணுலகி லொருவருக்குங் காட்டாமற்றன்
மைந்தனே காஷாயமதை யிருத்துவாங்கி
உண்ணுவது ஓரொழுத்தால் மவுனமுன்னி
யொடுங்கியே நிலைதனைத்தா னுற்றுப்பாரே. ௧௫௪

பாரப்பா பத்துபலம் பரங்கிபட்டை
பாச்சடா கொடிவேலிவேர் பலந்தான்பத்து
ஆரப்பா பிரம்பின்வேர் பலந்தான்பத்து
அப்பனே மூன்றையுந்தா னிறுத்துவாங்கித்
தேரப்பா இடித்திடுவாய் தூளதாகத்
தேவிபஞ்ச சத்தியவள் தியானங்கொண்டு
வரப்பா பாண்டத்திற் றூள்கடன்னை
யென்மக்காள் போடையிலே சாபந்தீரே. ௧௫௫

தீரடா சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
தெளிவான தூளைகுழித் தைலம்வாங்கி
வேரடா வெறும்பிலுக்காய்த் திரிந்திடாமல்
வீறன மிளகுபலங் காலதாக
நேரடா திப்பிலியும் பலங்காலாக
நிறுத்திடுவாய் சுக்கதுவும் பலங்காலாகச்
சேரடா காந்தமுந்தான் விராகன்ரண்டு
சேர்த்திடுவாய் ரசந்தானும் விராகன்ரண்டே. ௧௫௬

விராகனிடை யிப்படியே நிறுத்துவாங்கு
வீறான வஸ்துவிட்டுச் சாமம்நான்கு
மாறாதபடி யதையறைத்து வழித்துக்கொண்டு
மைந்தனே முன்சொன்ன தைலந்தன்னில்
விராகத்தாள் பாதமுன்னித் தியானம்பண்ணி
விட்டாட்டி மருந்தையெல்லாங் கலக்கிக்கொண்டு
தாராதாமாய் முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னிற்
றாக்கிடுவாய் தைலமெல்லா மொன்றாய்த்தானே. ௧௫௭

தானென்ற ஆவின்நெய் படிரண்டாகத்
தாக்கடா கஷாயமது தன்னில்விட்டுக்
கோனென்ற குருவருளாற் கிலியென்றோதிக்
கூறடா லட்சமுறு குணமதாக
வானென்ற மெழுகுபத மாகக்காச்சி
வாய்பேசா தெடுத்திடுவாய் மைந்தா நீயும்
தேனென்ற நெய்யையுந்தான் பதனம்பண்ணிச்
சீவன்முத்த ரைவதற்குச் செப்பக்கேளே. ௧௫௮

சேளடா தேகமுந்தான் வலுத்துப்போச்சு
கிருதமிது போலவுமே யார்தான்சொல்வார்
ஆளடா மேகமெல்லா மழிந்துபோகும்
அப்பனே ஜன்னிசுர முடனேதீரும்
வாழடா யீளையொடு காசந்தீரும்
வஞ்சனைகள் மருந்தீடு மாறிப்போகும்
நாளடா பெரும்பாடு வுடனேதீரும்
நாடிநீர்ச் சுருக்குநீ ரிழிவுபோமே. ௧௫௯

போமடா குஷ்டமெல்லா மோடிப்போகும்
பொல்லாத சூனியமும் பொசுங்கிப்போகும்
ஆமடா விஷமெல்லா மகன்றுபோகும்
அடங்காத சூதகத்தின் திரட்சிபோகும்
நாமடா அரையாப்பு வெட்டைதீரும்
நடுங்கியதோர் வாதமெல்லாம் நாசமாகும்
வாமடா மண்டலந்தான் கொண்டபேர்க்கு
மாறாத வயிற்றோட்ட மாறும்பாரே. ௧௬0

பாரப்பா இம்மருந்தை யுண்ணும்போது
பாவையர்க ளாசையுந்தா னுகாதப்பா
ஆரப்பா ஆசைவைத்தே யுண்டாரானால்
அவன்தேக மட்சணத்தி லழிந்துபோகும்
நேரப்பா நேரமொன்று விராகன்கண்டு
நிச்சயமாய் மெய்யையுந்தா னிறுத்துக்கொண்டு
வேரப்பா வெளியேதான் சொல்லிடாமல்
விணைதீர மருந்தையுந்தான் விரும்பிக்கொள்ளே. ௯௬௧

கொள்ளடா இக்கிருதம் போலேமைந்தா
குவலயத்திற் சித்தர்கடான் சொல்லார்சொல்லார்
அல்லடா வுமையாளுந் தாரங்கேட்டே
அப்பனே கிருதமெல்லாம் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
வல்லடா வல்லடியாய்ச் சித்தர்கூடி
வருந்தியெனைப் பணிந்தவர்கள் குருவென்றார்கள்
சொல்லடா செல்வனென்றுஞ் சிவனென்றுஞ்
செப்பினு ரோமென்று மாமென்றேனே. ௯௬௨

ஆமென்ற சொற்கேட்டுச் சித்தர்கூடி
யாதிகுரு நீயென்று அருளைப்போற்றி
ஓமென்று குண்டலியைப் பார்த்தேயாடி
யுனைப்போலே சித்தர்கடா னில்லையென்றார்
நாமென்று அவர்களுக்குச் சொன்னபேச்சு
நாதாந்த மவுனமதை யவர்க்கேயீந்தேன்
ஓமென்று மாமென்று மெழுத்தைக்காட்டி
உயர்வான வடகிரியி லிருமென்றேனே. ௯௬௩

இருமென்ற பேச்சாலே ஆ-ஊ-என்று
ஏகினர் குறுஞ்சித்த ரனேகங்கோடி
திருமந்த்ர மூலமெல்லாம் வெளியாய்க்காட்டிச்
செகத்திலுள்ள மனிதர்களைச் சித்தராக்கிக்
குருமந்த்ர மறியாமற் சாவாரென்று
குணம்வந்து மனதிரங்கிக் குருபோற்சொன்னேன்
மருமந்த்ர மேதுக்கு மக்காள்மக்காள்
மகாரமல்லோ தீபவொளிர்மார்க்கம்பாரே. ௯௬௪

பாரப்பா பரமசிவ னிம்மூலத்தாற்
 பரையினிடம் வாழ்வதற்குப் பாக்யம்பெற்றார்
ஆரப்பா விம்மூல மறிந்தானும்
 அவர்தனக்கு மெட்டாத வஸ்துவானேன்
நேரப்பா வஸ்துசடாட் சரமுமாகி
 நீங்காத சிற்றறிபெற் றறியுமானேன்
காரப்பா வுந்திநிலை கண்டால்மோட்சம்
 காணாட்டாற் கழுதையென்று காட்டுநேனே. ௧௬௫

காட்டுறேன் கழுதையென்று சொன்னால்மோட்சங்
 கள்ளனென்று சொன்னாலுங் கபடமார்க்கம்
நாட்டுகிறே னியான்றானும் வெளியாச்சொன்னேன்
 நான்றானுஞ் சொல்லாட்டாற் பாவம்பாவம்
வீட்டிலே யிருந்துநீ தீபம்வைத்து
 வேடிக்கை பார்த்திடுவாய் சிலம்பிஞேசை
காட்டிலே திரிந்தாக்கால் வருவதேது
 கபடற்ற சித்தனென்றாற் கண்டுகொள்ளே. ௧௬௬

கொள்ளாத பசுவுக்கும் பாலங்கேது
 குருடான கண்ணுக்கு வெளிச்சமேது
சொல்லாத பேச்சுக்குக் கேள்வியேது
 சோரஞ்செய் மங்கையர்க்கு வாழ்வுமேது
கல்லாத வீணருக்குக் கல்வியேது
 காணாத பேர்களுக்குக் காட்சியேது
விள்ளாத சீடனுக்குக் குருவுமேது
 வேடிக்கை யாய்த்திரிந்தால் விழலாம்பாரே. ௧௬௭

பாரப்பா மவுனமுண்டு பாராவிட்டாற்
 படீரெனவே யிடிவிழுந்து பட்டுப்போவான்
ஆரப்பா மவுனத்தா லறிவைக்கண்டு
 ஆட்டமென்ற பஞ்சசத்தி தியானத்தாலே
சேரப்பா பஞ்சசத்தி தியானத்தாலே
 செகத்தோர்க ளடிபணிந்து தெண்டஞ்செய்வார்
மாரப்பா கீழ்மேலா ராய்ந்துபார்த்து
 மனதொருமை யாகவுந்தான் மனதிற்றங்கே. ௧௬௮

தங்கட்டா செடிபூடு விருட்சமெல்லாஞ்
சம்புசதா பரவெளியே யல்லால்வேறு
அங்கடா வுயிரெல்லாஞ் சிவமதாகும்
அடங்காத மலைகாடுஞ் சிவமதாகும்
தங்கடா இப்படியே சிவமதாகிச்
சகலருக்கு முயிர்க்குயிராய்த் தானேதானாய்ப்
பங்கடா பலவிதமாய் மாயைதோன்றிப்
பராபரையு மொன்றாகி யிருந்தவாறே. ௧௬௯

வாரான தேவிக்குக் கண்தான்பார்த்து
வளமான சிவனுக்குப் பதினொன்றாகும்
தாரான கண்ணையுந்தா னறிந்தால்முத்தி
தவறினா லுனைவாறித் தகர்த்துப்போடும்
கூரான் இடகலையே காலனாகுங்
குறிப்பான பிங்கலையே பாசமாச்சு
போரான சுழிமுனையே முத்தியாகும்
பேசாத குலதெய்வந் தன்னைப்பாரே. ௧௭0

பாரப்பா வெங்கெங்கு மோடினாலும்
பலபல்வாய் மந்திரங்கள் படித்திட்டாலும்
ஆரப்பா மவுனமென்ற ஆதிபீடம்
அதினாலே சகலசித்து மாட்டிவைக்கும்
நேரப்பா மற்றதினா லாவதென்ன
நிலைகண்ட பெரியோர்கள் நீஞ்சுவார்கள்
ஊரப்பா கோடியிலே யொருவனுண்டு
உற்றுணர்ந்த பெரியோர்க ளுண்மைதானே. ௧௭௧

உண்மையென்றால் மனதுண்மை யிருக்கவேணும்
உயிர்தோறும் நாமென்று நினைக்கவேணும்
தண்மையிலே யதிகமாய்த் தண்மைவேணும்
தவறாத தாரணையிற் சாரவேணும்
அம்மையெனு மாத்தாளைப் பணியவேணும்
அஷ்டாங்க வெக்கியங்கள் செய்யவேணும்
ஜன்மமென்ன பாவத்தா லெடுத்தஜன்மம்
சடமழியா திருந்தவர்க்கு முத்தியாமே. ௧௭௨

முத்தியுமாய் முப்பொருளாய் முளைத்தலிங்கம்
 முளைத்ததிலே யாவுடையு மானலிங்கம்
சத்தியமாய்க் குலையாக வாழ்ந்தலிங்கம்
 சரமாறிக் கால்மாறி யாடும்லிங்கம்
புத்தியிலே பேதையொன்றும் பொருந்தலிங்கம்
 புல்லருக்குத் துணையாகப் புகுந்தலிங்கம்
எத்திசையு முயிர்தோறு மிருந்தலிங்கம்
 ஏகாந்த லிங்கமொன்று மிச்சம்பாரே. ௱௭௩

பாரப்பா லிங்கமென்றும் பரந்தானென்றும்
 பஞ்சசத்தி யாளுடை பீடமென்றும்
ஆரப்பா வாசிமனோ லயந்தானென்றும்
 அடுக்கடுக்கா யங்கங்கே செனித்ததென்றும்
நேரப்பா மூலமென்றும் பீசமென்றும்
 நிலையான சாரணை தாரணைதானென்றும்
ஏரப்பா இந்திரிய வட்டமென்றும்
 எங்கெங்கும் நிறைந்தசிவ லிங்கந்தானே. ௱௭௪

தானென்ற சிவலிங்க மியார்தான்காண்பார்
 தன்னினைவைத் தானறிந்த பெயர்க்கேகிட்டும்
மானென்ற மகாரமதை யறியாப்பேர்க்கு
 மகாலிங்கந் தெரிசனைதான் கிடையாதப்பா
வானின்று வளர்ந்தமணி பூரகத்தில்
 வடவரையா மேருவென்று வந்தலிங்கம்
கோனென்றுங் குருவென்று மானலிங்கங்
 கூறவென்றா லதினாலே பேசலாச்சே. ௱௭௫

பேசாத வெழுத்தாச்சு மகாரமாச்சு
 பேசவென்றால் வாய்திறந்து பேசலாச்சு
கூசாத வெழுத்தல்லோ குலையாந்தெய்வங்
 கூறுதற்கு மென்னாலே நாவுமுண்டோ
ஏசாதே வெளிதிறந்து சொன்னேனென்று
 என்மக்காள் மனதிரங்கி வெளியேவிட்டேன்
காசாசை வைத்தவர்க்கு ஞானமேது
 கருத்தறியா மடையருக்குக் காட்டொண்ணாதே. ௱௭௬

ஒன்றான சத்தியடா வுறவுமாகி
 யுன்னோடே பிறந்ததொண்ணூற் றாறுபேரை
நன்றாக நசித்திடலா மவுனங்கண்டால்
 நாடாட்டால் நகைபுரிந்து பேசுவாளாம்
குன்றாதே மவுனம்வைக்கும் போதுநீயுங்
 கோடிதன மிருந்தாலுங் குருவுக்கீவாய்
மன்றாட்டுப் பண்ணாதே மற்கட்டாதே
 மனதிரங்க மட்டுமேடா குருவைக்காரே. கூஎஎ

காரையா பன்னிரண்டு வருடங்காத்தாற்
 காட்டுவார் மவுனமென்ற விஞ்சைதன்னை
மாராத வாழ்வல்லோ சிவயோகத்தால்
 மயங்கினல் வருவதென்ன விழலாய்ப்போச்சு
பாராதே சந்தேக மாகமைந்தா
 பார்த்தாக்காற் பாவம்வருந் தோஷமாகும்
கோராதே சந்தேகந் தெளிந்துநீயும்
 நிஷ்டையிலே நின்றக்காற் காட்டுவாளே. கூஎஅ

காட்டுவாள் குருமொழியுந் தவறுவண்ணங்
 காரணமே பூரணமே யென்றுபோற்ற
நாட்டுவா ளென்மகனே வாவாயென்பாள்
 நல்வினையுந் தீவினையும் நசித்துப்போகக்
கூட்டுவாள் தன்னோடே யுறவதாக்கிக்
 கூறுவாள் மவுனமென்ற விஞ்சையெல்லாம்
பூட்டுவாள் கற்பமறிந் துண்ணச்சொல்லிப்
 புகழ்ந்திடுவா ளென்மகனே யென்றேபோற்றி
மாட்டுவாள் நமனையுந்தான் மாண்டுபோக
 மாறாத வாசியிலே யேற்றுவாளே. கூஎகூ

ஏற்றுவாள் கண்மணியே மகனேயென்று
 ஈசனுக்கு மேலாக விருக்கச்சொல்வாள்
வாழ்த்துவா ளமுதமெல்லா முனக்கேயீந்து
 வந்தவினை யற்றிடவே வாக்குமீவாள்
மாற்றுவாள் பிறவிதனை வரவொட்டாமல்
 மயக்கமென்ற மாயையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்வாள்
ஏற்றுவா ளீராறு தலத்தினூடே
 யென்மகனே யென்றுசொல்லிக் கூறுவாளே. கூஅ0

கூறுவதற் கெளிதாமோ அவடன்கோலக்
 கோலமென்ற கோலமெல்லாம் வெகுவாங்கூத்து
சேருவது கெதியறிந்து சேருவாளாஞ்
 செகத்தோடே கூத்தாடித் திரிகுவாளாம்
ஏறுவது லாடத்தி லேறுவாளாம்
 என்தாயாள் முகமாறி யாடுவாளாம்
மேருவிலோர் கால்மிதித்துக் கொள்ளுவாளாம்
 மெல்லியடா நல்லவளாம் வருகுவாளே. ௯௮௧

வருந்தாத பாவிகட்கு வருந்துவாளோ
 வம்புசொலும் வீணர்தங்க ளிடஞ்சேர்வாளோ
பொருந்தாத பேர்களுக்குப் பொருந்துவாளோ
 புல்லர்களை நம்பியுந்தான் வருகுவாளோ
இருந்தாலு மவுனமதை யெண்ணினாலும்
 என்தாயைப் போற்றார்க்கு வருவதுண்டோ
திருந்திடவே மலையாமல் நிலையைப்பாரு
 சீவன்முத்த னுவதற்குத் தீர்க்கம்பாரே. ௯௮௨

பாரடா இன்னமொரு கிருதங்கேளு
 பாவமெல்லாம் பறக்குமடா இனல்மைந்தா
ஆரடா வில்வவேர் பலந்தான்நூறு
 அப்பனே நறுக்கியதைப் பாண்டத்திட்டு
நேரடா செலந்தானும் படிதான்நூறு
 நீமகனே வார்த்திடுவாய் பாண்டத்துள்ளே
ஏரடா வோர்விறகா லனலேமூட்டி
 யென்மக்காள் காய்ச்சிடுவாய் வற்றத்தானே. ௯௮௩

தானென்ற செலந்தானும் படிரெண்டாகத்
 தவறாமற் காச்சியதை யிறக்கிக்கொண்டு
கோனென்ற குருவருளால் மசியென்றோதிக்
 குமரிசிவ காமிக்குப் பூசைசெய்து
வானென்ற மருதம்வேர் பலந்தான்பத்து
 வளர்கண்டங் கத்திரியும் பலந்தான்பத்து
கோனென்ற தூதுவேளை பலந்தானஞ்சு
 கூட்டியே நறுக்கியதை யெடுத்துக்கொள்ளே. ௯௮௪

கொள்ளடா தூளேகுழித் தைலம்வாங்கிக்
குருவான தேசியென்றே மனதிற்கொண்டு
அல்லடா தைலமதை யெடுத்துக்கொண்டு
அப்பனே குமரிச்சார் படிதான்நாழி
வல்லடா வாங்கியதைப் பதனம்பண்ணி
மைந்தனே வாலுழுவை பலந்தான்காலு
சொல்லடா திரிகடுகு வொவ்வொன்றுக்குச்
சூட்டடா கற்பலமவ் விதமாமே. ௩௮௫

ஆமடா கடுகுரோ கணியுமைந்தா
அப்பனே யரைத்தையொடு ஏலஞ்சேர்த்து
ஓமடா விந்துப்புக் கிராம்புகாரம்
ஓகோகோ விராகன்மூன் றுவ்வொன்றுக்கு
நாமடா முப்புசுண்ணம் விராகனென்று
நலமாக நிறுத்தெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு
வாமடா வடித்துவிட்டுச் சாமம்நாலு
வளமாக வரைத்ததையும் வாங்கிக்கொள்ளே. ௩௮௬

கொள்ளடா முன்சொன்ன கஷாயந்தன்னிற்
குழித்தைல மருந்தோடு குமரிச்சாறும்
அல்லடா வொன்றாகச் சேர்த்துமைந்தா
ஆவின்நெய் படியுந்தா னிரண்டுசேரு
சொல்லடா வொன்றாகக் கிண்டிக்காச்சிச்
சொரூபமுள்ள நெய்தானும் மெழுகதானால்
வல்லடா விரக்கியதை யாறவைத்து
வாலைபஞ்ச சத்தியுட தியானஞ்செய்யே. ௩௮௭

செய்யப்பா கிருதமதை வெளிவிடாதே
தேசத்தோர் தங்களுக்கே யீந்திடாதே
மெய்யப்பா வறட்சியொடு மீளேதீரும்
மேகமென்று லுலகத்தி லோடிப்போகும்
ஐயப்பா வாயுவெல்லாங் கலங்கிப்போகும்
ஆதார சதாசிவத்தை யறியச்செய்யும்
பொய்யப்பா போகாது இயமனேது
பூதலத்திற் சாவேது புண்ணியோர்க்கே. ௩௮௮

புண்ணியவா னனவர்க்குங் கிட்டுங்கிட்டும்
பொய்பேசும் புல்லருக்குக் கிட்டாதப்பா
தன்னினைவாய் கிருதமதை விராகன்மூன்று
சத்தியமாய் மண்டலந்தான் னிருபோ துண்ணக்
கன்னிமனோன் மணியாடன் கிருபைதங்கும்
கலவியிலே மிச்சமடா மோகமுண்டு
ஜன்னிசுர முள்ளதெல்லாந் தொலைந்துபோகுஞ்
சரந்தானும் நிலைதனிலே தங்கும்பாரே. ௩௮௯

பாரப்பா பாவிகட்குக் கிருதமீந்தாற்
பராபரையாள் சேவையுமே கிடையாதப்பா
ஆரப்பா விப்படித்தான் சொல்வாருண்டோ
அகத்தியமா முனியேகே ளுனக்காய்ச்சொன்னேன்
நேரப்பா வெறும்வாயை மென்றிடாமல்
நிஷ்டையொடு சமாதியிலே நின்றுகொண்டு
வேரப்பா தவம்பத்ம கிரியிலேதான்
வெகுகோடி காலமெல்லா மிருந்தேன்காணே. ௩௯௦

காணடா தவசுசர வணையிலேநான்
கலந்தெழுந்த மேருவென்று மதிலுண்டாக்கித்
தானடா பரங்குன்ற மதுவேயாகிச்
சமாதியிலே வெகுகோடி காலமட்டும்
நானடா வெளியேறித் தேவிபாதம்
நலமான வசுரர்குல மறுக்கவென்று
வீணடா போகாமல் வேடமிட்டு
விரைந்தேறிக் குருமலையில் வாழ்ந்தேன்பாரே. ௩௯௧

பாரப்பா அம்மலையி னுச்சிமீதிற்
பரமசிவ னெனைக்கண்டு பணிந்துகொண்டார்
ஆரப்பா அசுரர்குல மறுக்கச்சொன்னார்
ஆத்தாளுஞ் சத்திவடி வேல்தானுளள்
நேரப்பா அதிலிருக்குஞ் சித்தர்கோடி
நீரார்கா ணென்றுசொல்வி யென்னைக்கேட்கத்
தேரப்பா பரவெளிக்குக் குருவாம்நானுஞ்
சிறுவயது மைந்தனென்று செப்பினேனே. ௩௯௨

செப்பிடவே சித்தரெல்லா மென்னைப்பார்த்துச்
சிவமுருகா கயிலாச வாணியென்று
ஒப்பியே யெல்லோரும் பணிந்தாரென்னை
யுற்றதொரு மவுனமெல்லா மவருக்கீந்தேன்
அப்பியே யறிந்தார்கள் சித்தர்கோடி
யதிலிருங்கோ ளென்றமொழி யவர்க்குச்சொல்லித்
தப்பியே செந்தூரின் மேருவேறிச்
சண்டாள வசுரர்களை வதைத்தேன்பாரே. ௯௯௩

பாரப்பா குருமலையைப் பத்திப்பாரு
பார்தனிலே யொருவருந்தான் சொல்லமாட்டார்
ஆரப்பா அம்மலையின் பத்தியோரம்
அனந்தமடா குகைகளெல்லா மடைத்துப்போட்டேன்
நேரப்பா செந்தூர மதிலேகட்டி
நிலைப்பான கணையெருமை மரங்கள்கோடி
தேரப்பா கணங்களென்ற மரங்கள்கோடி
செகந்தனிலே சொல்லாதே தெளிவுதானே. ௯௯௪

தானடா தானிருந்து தவசுசெய்து
சத்திவடி வேலுருவம் பெற்றேனங்கே
கோனடா குருமலையைப் போலேமைந்தா
குவலயத்தில் மற்றுமொரு கிரிதானேது
தானடா அதிலிருக்கும் பெருமைதன்னைத்
தவசிகளுஞ் சித்தர்களுஞ் சொல்லார்சொல்லார்
வானடா மவுனமது அறியவென்றால்
வாடாத கிரிதனக்கு வருகுவாயே. ௯௯௫

வருகுவா யெனைநினைத்து வாலைவிஞ்சை
வருந்துவாய் பராசத்தி யருளைப்போற்றித்
தருகுவே னவர்களுக்கு ஞானமெல்லாஞ்
சண்டாளத் தத்துவங்க டொலைந்துபோகும்
மருகுவாய் மவுனமுண்டு அமுதங்கொண்டு
மாசற்ற பெருவெளியை மனதிற்கொண்டு
பெருகுவாய் பேசாத வெழுத்தைநாடிப்
பேரின்ப மானதையுந் தொடர்ந்துகூடே. ௯௯௬

கூடாமற் சிறிதுபேர் ஞானம்பார்த்துக்
குவலயத்தி லலைவர்கள் தெய்வமென்று
ஆடாம லாடிவா ராட்டமேது
அம்பலத்தைப் பாராட்டா லறிவுமேது
வீடான வீடழிந்தால் ஞானமேது
விந்துவிட்டால் வலுப்போச்சு மாயைசூழும்
மாடானு லொருபோக்காய் நிற்குஞ்சொன்னேன்
மனிதருக்கு அத்தன்மை யில்லைத்தானே. ௱௯௭

தானென்ற பொருள்தேடிச் சனங்கள்கூடிச்
சண்டாளத் தத்துவப்பேய் பிடித்துக்கொண்டு
கோனென்ற குவலயத்திற் பொருளைத்தேடிக்
குருவினுட பாதமதிற் கூடமாட்டேன்
நானென்ற வாய்மதங்கள் பேசிப்பேசி
நமன்றனக்கே யாளாகப் போனுன்பாவி
தேனென்ற திரையேழுங் கிழிந்துபோகச்
செப்பியடா மனதுறுதி யாகப்பாரே. ௱௯௮

பாரடா தர்மமென்றும் புண்ணியமென்றும்
பார்தனிலே செய்தலுத்து அலைவார்வீணே
ஆரடா தர்மமென்ன புண்ணியமென்ன
ஆகாச சதாசிவத்தி னருளைக்கண்டால்
நேரடா சிவத்தையுந்தா னறியாவிட்டால்
நீணிலத்திற் றருமங்கள் நிலைகூடாது
காரடா சிவமல்லோ யேகபீஜங்
கண்டுகொள்ள மவுனத்தைக் கருதித்தானே. ௱௯௯

தானென்ற வேகமந்தப் பீஜத்தாலே
சற்குருவாம் ஷடாட்சரமும் நாமேயானேம்
கோனென்ற அவ்வேக பீஜமானல்
குருவான மகாரமல்லோ அதுவாய்ப்போச்சு
நானென்று சொல்லிவிட்டே னுங்களுக்கு
நலம்பெறவே யுப்பைவிட்டால் வீணய்ப்போச்சு
தேனென்ற வுப்பதையுஞ் செப்பிடாதே
செப்புகிறே னுவருப்பு ஆதிபாரே. ௨00

பாரப்பா வுவருப்பு பூமிதானும்
பரமசிவன் பீஜமென்று மிதற்குப்பேரு
ஆரப்பா விதைமறந்தார் பெரியோரெல்லாம்
அகத்தியமா முனியேகே ளுனக்காய்ச்சொன்னேன்
நேரப்பா கள்ளர்பற்றும் மறவநாடு
நிலேப்பான பாலேவனத் தேசமைந்தா
தேரப்பா காளேகண்ட முனியோர்பக்கஞ்
சென்றெழுந்த மேற்புறத்திற் றெளிவாய்க்காணே. ௬0க

காணடா அதிலேதா னுவருப்பாகக்
கண்டுகொள்ளே அஞ்சுவர்ண மாகத்தோன்றும்
தாணடா கதிர்போலே வளர்ந்துநிற்குஞ்
சத்தியமாய் ரவியொளிவு வீழ்குமுனனே
கோனடா மசியென்றே சாபந்தீர்த்துக்
குருவான பராபரையை மனத்திலெண்ணி
வானடா வாய்பேசா தெடுத்துக்கொண்டு
வையகத்தோ ரறியாமற்பதனஞ்செய்யே. ௬0௨

செய்யப்பா சுத்தசெலந் தன்னிலேதான்
சேரவினிக் கரைத்ததையுந் தெளியவைத்து
ஐயப்பா பத்துமுறை யிதுபோற்காச்ச
அப்பினே யுப்பதுதான் வெளுத்துப்போகும்
மெய்யப்பா வுப்பதையும் பதனம்பண்ணி
மேலான பஞ்சசத்தி தியானஞ்செய்து
பொய்யப்பா சொல்லவில்லே யிந்தநூலிற்
புத்திரனே வாதமெல்லாங் கொள்ளேயாச்சே. ௬0௩

ஆச்சடா வுப்பைவிட்டால் வாதம்போச்சு
ஆகாது காயசித்தி யையாவையா
மூச்சடா முன்பின்னைச் சொல்லவில்லே
மூடருக்கு இப்பூவுங் கிடையாதையா
காச்சடா காசினியிற் கிட்டுமோசொல்
கருத்துவைத்து மனதிரங்கிக் கலந்துசொன்னேன்
ஏச்சடா விந்தப்பூ கிடையாதையா
எமனேயுந் தானடித்துத் தள்ளும்பாரே. ௬0௪

பாரடா தேவிபாரா பரையுந்தேவி
பாவையர்கள் நாதமதை வாங்கிக்கொண்டு
ஆரடா சூடனதைப் பொடித்துத்தூவி
யப்பனே முப்பிண்டம் விராகன்ரண்டு
நேரடா வொன்றாகச் சேர்த்துமைந்தா
நீமகனே ரவிமுகத்தி லெடுத்துவைத்து
வேரடா சாபமெல்லாம் நிவர்த்திசெய்து
வேதாந்தப் பராபரையே வேண்டிக்கொள்ளே. ௨0௫

கொள்ளடா ரவிபீஜ முப்பாய்ப்போகுங்
குருவாணை யுமையாணை காட்டிடாதே
அல்லடா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
யருளான வுப்பாலே யெல்லாஞ்சித்தி
வல்லடா வல்லவர்க்குக் கிட்டும்பாரு
வையகத்தில் மானிடர்க்குக் கிடையாதப்பா
சொல்லடா விந்தமுறை போலேமைந்தா
சொல்லார்கள் சொல்லார்க ளுண்மைபாரே. ௨0௬

பாரப்பா பாரையுப்பு யார்தான்காண்பார்
பரமசிவன் பீஜமென்றே இதற்குப்பேரு
ஆரப்பா பாரையுப்பு கல்லுப்பாச்சு
அடங்காத வழலையுப்பு என்றும்பேரு
நேரப்பா சாரையுப்பு என்றும்பேரு
நிலைப்பான தேவியுப்பு என்றும்பேரு
காரப்பா வுப்பையுந்தான் வாங்கிவந்து
கருத்தாக மசியென்றே சாபந்தீரே. ௨0௭

தீரடா வுப்பையுந்தான் செலத்திற்றூக்கித்
தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானஞ்செய்து
ஆரடா தெளியவைத்தே யிருத்துக்கொண்டு
அப்பனே பத்துமுறை யடங்கக்காய்ச்சி
நேரடா வுப்பையுந்தா னெடுத்துப்பாரு
நீமகனே உப்பதுவும் வெளுத்துப்போகும்
வேரடா பேசாதே அலைந்திடாதே
வீரான பிண்டமென்று மிதற்குப்பேரே. ௨0௮

பேரென்ன விந்துவென்று நாதமாச்சு
பெரியோர்க ளறிவார்கள் மற்றோர்க்கேது
ஆரென்ன ஆரென்ன வருபமாச்சு
அடங்காத வாதமெல்லாங் கொள்ளையாச்சு
நேரென்ன நிலையென்ன வுன்னைக்கண்டால்
நிலைக்குமடா பாரையுப்பு நினைவாய்மைந்தா
ஊரென்ன ஜனமென்ன உறவோரென்ன
உற்றுப்பா ரொன்றுமில்லை வெளியாய்ப்போச்சே. ௩0௯

போச்சென்ற யிந்தவுப்பை விட்டிடாதே
பூலோகத் தார்களுக்கு மீந்திடாதே
ஆச்சென்றால் முன்சொன்ன வுவருப்போடு
அடங்காத நாதவுப்பு வழலையுப்பு
மூச்சொன்றும் விடாதபடி யொன்றாய்ச்சேர்த்து
முத்திதருஞ் சுண்ணமென்று முடிவுசெய்து
பேச்சொன்று பேசாமற் பதனம்பண்ணிப்
பேதையைப்போல் வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
காச்சென்று காச்சிவிடு லோகத்தார்க்குக்
கபடற்ற சித்தனென்றாற் பலிக்கும்பாரே. ௪௧0

பாரப்பா அமுரியுப்பு யார்தான்சொல்வார்
பாரபரத்தின் விந்துவென்று மிதற்குப்பேரு
ஆரப்பா அமுரிபடி யிருபத்தைந்து
அப்பனே பாண்டத்தில் விட்டுக்காச்சி
நேரப்பா காச்சியது வற்றும்போது
நிலையான வுப்பாக வளர்ந்துதோன்றுஞ்
சேரப்பா வுப்பதிலே ஜெலந்தான்வாரு
செப்புமசி யென்றேநீ சாமந்தீரே. ௪௧௧

நீரடா வுப்பையுந்தான் ஜெலத்தில்மைந்தா
நீர்க்கமுடன் கரைத்தபின்பு தெளியவைத்து
ஆரடா தெளிந்தஜெல மிருத்துக்கொண்டு
அப்பனே பத்துமுறை யடங்கக்காச்சு
நோடா வுப்பையுந்தான் பார்க்கும்போது
நிலைத்திடுமே யுப்பதுதான் வெளுத்துப்போகும்
வேரடா வுப்பையுந்தான் பதனம்பண்ணி
விராகத்தாள் பாதமதைப் பணிந்துகொள்ளே. ௪௧௨

கொள்ளடா இவ்வுப்பு போலேகாரங்
குவலயத்தி லில்லையடா மக்காள்மக்காள்
அல்லடா காரமென்றுஞ் சாரமென்றும்
அழகான ஆதியுப்பு என்றும்பேரு
வல்லடா வல்லவற்குக் கிடைக்குமையா
மற்றோர்க்குக் கிடையாது வருந்தினலும்
கொல்லடா நவலோக மதனாற்சாகுங்
கொள்ளைகொண்ட வாதமெல்லாம் பலிக்கும்பாரே. ௬௧௩

பாரப்பா புளியறியாப் பாதகர்க்குப்
பார்தனிலே ஞானமுந்தான் பலியாதையா
ஆரப்பா புளியென்றால் மூலமார்க்கம்
அப்பனே கருநெல்லி யென்றும்பேரு
நேரப்பா வெதிரியுந்தா னிறந்துபோவான்
நிலையான பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
வேரப்பா வேறிதென்றே அலைந்திடாமல்
வேண்டியதோர் புளிதனையு மெடுத்துக்கொள்ளே. ௬௧௪

கொள்ளடா பாண்டத்தி லடைத்துமைந்தா
குருவான சூடமுந்தான் பலமொன்றாக
அல்லடா சேர்த்திடுவாய் ஜெலந்தான்விட்டு
அப்பனே கரைத்ததையுந் தெளியவைத்து
வல்லடா வாலையுட தியானஞ்செய்து
வாங்கடா ஜலந்தனையு மிருத்துத்துண்டாய்ச்
சொல்லடா காச்சிவிடு முறைதான்பத்து
சுருதிமுடி பிறந்தவிடந் தன்னைக்காணே. ௬௧௫

காணடா வுப்பதுவும் வெளுத்துப்போகுங்
கைகண்ட வித்தையடா யார்தான்சொல்வார்
தானடா வுப்பதையும் பதனம்பண்ணிச்
சத்திசிவ காமியென்று மனதுட்கொண்டு
நானடா சகலசித்து மாடிக்கொண்டேன்
நமன்வினையு மூடறுத்து வெளியில்வந்தேன்
கோனடா கோனருளாற் பரத்திற்சென்றேன்
கூறுகிறே னிதற்குவகை குணமிதாமே. ௬௧௬

தாமடா தானவனாய் நிலக்கவேணுஞ்
சத்தியமாய் முன்சொன்ன மூன்றுபூவும்
ஆமடா அமுரியுப்பு நெல்லியுப்பு
ஆகவுமஞ் சுப்பென்றே அறிவாற்கண்டு
ஓமடா பஞ்சசத்தி யிதுதாமென்றும்
ஓகோகோ பஞ்சகர்த்தா விவர்தானென்றும்
வாமடா வாமமென்று ரூபங்கொண்டு
வாங்கினே னிந்தவுப்புத் தொகைதான்கேளே. சுகஎ

கேளடா நவலோக மெல்லாஞ்சித்தி
கிருபையுடன் காந்தமுந்தா னுருகியாடும்
ஆளடா சூதமுந்தான் கட்டிப்போகும்
அப்பனே பாஷாண மெல்லாங்கட்டும்
நாளடா தாரமுந்தான் வாங்கிவந்து
நலமான குமரிச்சார் சுருக்குமிட்டு
வாளடா சாமமொன்றப் படியேயிட்டு
வாங்கடா தாரத்தின் வகைதான்பாரே. சுகஅ

பாரப்பா வாங்கியே தாரந்தன்னைப்
பராபரையாள் பாதத்திற் பூசைசெய்து
ஆரப்பா பஞ்சசத்தி யுப்பையெல்லாம்
அரைத்திடுவாய் வஸ்துவிட்டுச் சாமம்நாலு
நேரப்பா அரைத்ததையும் வழித்துமைந்தா
நிலையான வுப்பையுந்தான் வில்லைசெய்து
தோப்பா வுலரவைத்தே யெடுத்துக்கொண்டு
சித்தகத்திச் சாறையுந்தான் வாங்குவாயே சுகசு

வாங்கடா சாறுவிட்டு வில்லைதன்னை
வாடாமற் சாமமொன் றரைத்துக்கொண்டு
தாங்கடா அரைத்ததையுந் தாரந்தன்னிற்
சத்தியமாய்ப் பூசுசம தளமதாக
ஓங்கடா வுலரவைத்துச் சீலமண்செய்து
ஓகோகோ பத்தெருவிற் புடந்தான்போடு
நாங்கடா தேவிதனைப் பூசைசெய்து
நலமான தாரமதை யெடுத்துப்பாரே சுஉ0

பாரக்கையிலே தாரஞ்செந் தூரமாகிப்
பதினாயி ரங்கோடி காந்திமீறும்
ஏர்க்கையிலே குருவருளா லறியவேணும்
இல்லாட்டாற் கைமுறையுந் தப்பாவண்ணஞ்
சேர்க்கையிலே செந்தூரந் திடமோமெத்தச்
செப்பாதே அகத்தியமா முனியேய்யயா
காக்கையிலே யுனையறிந்து காகாமைந்தா
காக்காட்டா லென்னவுண்டு கண்டுகொள்ளே சஉக

கொள்ளடா தாம்பிரத்தை யுருகிமைந்தா
குருவறிய அணுவளவு மீந்தாயானால்
அல்லடா தாம்பிரமும் பழுத்துப்போகும்
அதுவாயி ரத்தெட்டு மாற்றுமாகும்
வல்லடா வல்லவர்கள் வெளிவிட்டார்கள்
வாய்வீணர் தங்களிடம் பேசிடார்கள்
சொல்லடா விதினாலே அனந்தங்கோடி
தொங்கோமென் றுமெடா சூட்சம்பாரே சஉஉ

பாரப்பா வணுவளவு முண்டாயானாற்
பாலகனே நின்றேகங் காந்திமீறும்
ஆரப்பா தேகமுந்தான் வலுத்துப்போச்சு
அனந்தவெகு கோடிமட்டு மிருக்கவைக்கும்
நேரப்பா விதையறியா வுலுத்தருக்கு
நிசமேது பொய்யேது நினைவுமேது
காரப்பா குருபாத மண்டிக்காரு
காலாந்த செந்தூரக் கனலைக்காரே சஉங

காரடா செந்தூரப் போக்குங்கோடி
களங்குவகை யனந்தமெல்லா மிதற்குளாடும்
ஆரடா தாரத்தின் செந்தூரம்போல்
ஆடாது கெவனசித்தி மவுனமார்க்கம்
ஊரடா வுந்தியிலே வட்டந்தோணும்
உச்சிவழி தான்றிறந்தே யுணரவைக்கும்
ஏரடா வெட்டிரண்டு மிதுவேகாட்டும்
என்மக்கா வின்னமொன்று எண்ணிப்பாரே சஉச

பாரப்பா பஞ்சசத்தி தியானத்தாலே
பாலகனே செந்தூரம் படைக்கலாச்சு
ஆரப்பா அஷ்டாங்க முடிவுவேணும்
யாகாதி தற்பணங்க ளனந்தம்வேணும்
நேரப்பா விராகத்தாள் பூசைவேணும்
நிலையான குலதெய்வ மறியவேணும்
சேரப்பா சிந்தையொன்று யிருத்தவேணுஞ்
செல்லாட்டாற் றீநரகில் வீழ்வான்காணே சுஉரு

காணடா நரகமதில் வீழ்ந்திடாமற்
காமப்பாற் கானற்பாற் கனலையுண்டு
தானடா முப்பாலி னமுதமுண்டு
சாதித்து நங்கையஞ்சுஞ் சார்பாயுண்டு
வீணடா வீண்பேச்சுப் பேசிடாமல்
வேதாந்த வுப்பைந்தும் விரித்திடாமற்
கோனடா குருபாத மறிந்தேநின்று
குவலயத்திற சிந்துவிளை யாடுவாயே சுஉசு

ஆடுவாய் சித்துகள்தா னனந்தங்கோடி
அம்மம்மா வென்றுமினித் தெரிந்திட்டாலும்
பாடுவாய் பலபாஷை வந்திட்டாலும்
பாராபரமாய் நீயிருந்து வாழ்ந்திட்டாலும்
நாடுவாய் சரமாறி யிருந்திட்டாலும்
நலமான யோகமெல்லா மறிந்திட்டாலும்
கூடுவாய் தில்லையிலே கூடினாலுங்
குவலயத்திற் சித்துவிளை யாடாதென்றே சுஉஎ

ஆடாதே நீபடித்த வித்தையெல்லாம்
அப்பனே பணம்பறிக்கப் படித்தாப்போலே
நாடாதே செகத்தோரை மயக்கிடாதே
ஞானியென்று செகந்தனிலே அலைந்திடாதே
கூடாதே செகத்தோர்க ளிடத்திற்சேர்ந்து
கூச்சலிட்டு வாய்வீணும் பேசிடாதே
பாடாதே சாஸ்திரங்கள் பேசிடாதே
பரமகுரு தனைக்கண்டு பணிந்துகொள்ளே சுஉஅ

கொள்ளடா குருக்கொடுத்த வித்தையெல்லாங்
குவலயத்திற் காட்டிவிட்டாற் பலியாதப்பா
அல்லடா வைத்யமென்ன வாதமென்ன
அப்பனே பாவம்வருந் தோஷமாகும்
கல்லடா வுன்மனசு வுருகாதப்பா
கண்டாரைப் பெண்டீரென் றடுத்திடாதே
சொல்லடா விந்தவகை யெனக்குமைந்தா
சொல்லாட்டாற் பல்லுதிர வடிப்பேன்பாரே சஉசு

பாரப்பா வேடமிட்டே யலைந்திடாதே
பாவையரை யனுதினமு மருவிடாதே
ஆரப்பா பொய்யொன்றுஞ் சொல்லிடாதே
யடுத்தோரைக் கெடுக்காதே ஐயா ஐயா
நேரப்பா யாரொருவ ருறவும்வேண்டாம்
நீமகனே யொருவருட பகையும்வேண்டாம்
தேரப்பா விருந்தபடி விருந்தால்ஞானஞ்
செப்பாதே குலதெய்வந் தன்னைப்பாரே. சகூ0

பாரப்பா பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
பார்மகனே குலதெய்வந் தன்னைமைந்தா
ஆரப்பா ஏகமென்றே யெழுத்தேயாதி
அப்பனே தசதீட்சைக் கிதுவேயாதி
நேரப்பா வொன்றான பொருளையோதி
நின்றிடுவாய் சதாகாலம் நினைவிற்றுக்கி
ஏரப்பா இடைவிட்டு மறந்திடாதே
யேழையைப்போ லிருந்துமன தடங்கிக்கொள்ளே. சகூக

கொள்ளடா மனதடங்க ஞானங்காட்டுங்
குழந்தையைப்போற் பேசவைக்குங் குலதெய்வந்தான்
அல்லடா விந்துவட்ட மறியாப்போர்க்கே
யரிதரிது அஷ்டகர்ம மாடவென்றால்
சொல்லடா அரவமதைப் பிடித்துவந்து
சிங்கென்று மரவத்தின் சிரசில்மேவிச்
சொல்லடா வெதிரியுட பெயரைமாட்டிச்
சூட்டடா குருத்தேட்டில் வரைந்துபாரே. சகூஉ

பாரப்பா அரவத்தின் வாயினுள்ளே
பதித்திடுவாய் சிட்டையுந்தான் கவ்வத்தானும்
ஆரப்பா அரவமதைத் தலைகீழ்கட்டி
அப்பனே காராவின் நெய்யைவார்த்து
நேரப்பா காஞ்சிறையின் சிப்பியாலே
நீமகனே மசியென்றே யாகஞ்செய்து
தேரப்பா அரவமதைப் பொசிக்கிமைந்தா
தேவிபஞ்ச சத்தியுட தியானங்கொள்ளே. சஙஙா

கொள்ளடா விப்படியே சரந்தான்மாறிக்
கொளுத்தடா வெதிரியுந்தான் கொதித்துப்போவான்
அல்லடா விதைத்தீர்க்க வரிதேமைந்தா
அப்பனே அவன்குலமும் பொசிங்கிப்போகும்
சொல்லடா பொசிங்கியுந்தான் நரகில்வீழ்வான்
சொன்னேனடா கொடியதொரு பாவம்பாவம்
மெள்ளடா வியாதியாலே வருவதென்ன
மெஞ்ஞானிக் காகாது விதைந்துபாரே. சஙச

பாரப்பா வின்னமொரு கருமஞ்சொல்வேன்
பார்தனிலே கெருடனையுங் கொண்டுவந்து
ஆரப்பா முன்சொன்ன படிநம்போலே
யாகாதி தன்னிலேதான் பொசிக்கிப்போடு
நேரப்பா வெதிரியுந்தா னிறந்துபோவான்
நிலையான பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விராகத்தான் பாதமதைப் பணிந்துகொள்ளே. சஙரு

கொள்ளடா விதினலே கோடிபாவங்
கொடிதான தோஷமடா கெருடதோஷம்
அல்லடா வத்தோஷந் தொலையாதப்பா
அரனையுந்தான் விடுகாது மற்றோர்க்கேது
வல்லடா வெளியாகச் சொன்னேனென்று
வையகத்தோர் நம்மையுந்தா னேசிடாமல்
கொல்லடா கொடுமைகளைச் செய்தபேரைக்
கூறுவே னின்னமொன்று குருலிற்றேனே. சஙசா

தானென்ற தவசிகட்கே யிடுக்கஞ்செய்யுஞ்
சண்டாளர் தனைவதைத்தாற் சாபமில்லை
கோனென்ற குருத்ரோகஞ் செய்தபேரைக்
கொன்றாலுந் தோஷமில்லை குறியைகேளு
நானென்ற செம்போத்தைப் பிடித்துவந்து
காட்டுவாய் மசியென்றே சிரசிற்சுற்றி
கோனென்ற குருவினிட வருளினாலே
கூசாதே சிகாரமதைத் தகட்டிற்சாத்தே. ௪௩௭

சாத்தடா வெதிரியுட பெயரைக்கூட்டித்
தலைமாறித் தகட்டிலையும் வரைந்துமைந்தா
ஏத்தடா மசியென்றே தியானஞ்செய்து
என்மக்காள் முன்சொன்ன படினம்போலே
வாழ்த்தடா வாலைபஞ்ச சத்தியென்று
வருந்தடா செம்போத்து தனைப்பொசிக்கிப்
பார்த்தடா வெதிரியைத்தான் பார்க்கும்போது
பார்தனிலே லகிரிகொண்டே யலைவான்பாரே. ௪௩௮

பாரப்பா லகிரிகொண்டு கழுதையாவான்
பார்தனிலே மனிதருக்குத் தோற்றமாட்டான்
ஆரப்பா தீர்ப்பதற்கு முடியாதையா
அப்பனே யாத்தாடன் னருமையாலே
நேரப்பா வுனக்கீடு சொல்லப்போமோ
நீணிலத்தில் மனிதரெல்லாம் பகையுமாவார்
வேரப்பா வெறும்பேச்சுப் பேசிடாமல்
விடமுண்ட கண்டறையும் வேண்டிக்கொள்ளே. ௪௩௯

கொள்ளடா தெய்வபஞ்ச சத்தியாலே
கொடியதொரு முப்பூவின் குருவினாலே
அல்லடா வேதையெல்லாங் கைக்குள்ளாடும்
அடங்காத அஷ்டசித்துங் கைக்குள்ளாடும்
வல்லடா காந்தமுந்தான் பலமேபத்து
வையகத்தோ ரறியாமல் வாங்கிக்கொண்டு
சொல்லடா மேனியிலே யரசம்பாலுஞ்
சுத்தியே காந்தத்தின் மேலேபூசே. ௪௪0

பூசியே புடம்போட்டே யெடுத்துக்கொண்டு
புத்திரனே கலயத்தில் நொறுக்கிப்போட்டு
தேசியே காரமொடு வீரம்பூரம்
செப்பாதே பாஷாணந் தாரங்கூட்டி
வாசியே மனோன்மணியே வாவாவென்று
மனோசிலையுஞ் சீத்தண்டம் வகையாய்க்கூட்டிக்
கூசியே திரியாம லொவ்வொன்றுக்குங்
கூட்டுவாய் பலங்கால தாகத்தானே. கசக

தானென்ற முன்சொன்ன முப்பூவோடு
சத்தியமாய் நெல்லியுப்பு அமுரியுப்பு
தேனென்ற ஒவ்வொன்று விராகனென்று
தெளிவாகச் சேர்த்துமிந்தச் சரக்கினோடே
வீனென்று சொல்லாதே வஸ்துவிட்டு
விருப்பமுடன் சாமமுந்தான் நாலுமட்டும்
கோனென்ற குருவருளா லரைத்துச்சேர்த்துக்
கூறுவாய் மசியென்றே சாபந்தீரே. சசஉ

தீரடா மருந்தையுந்தான் சுத்திபண்ணி
சிவநமசி வாயவென்று ஜெபித்துக்கொண்டு
சேரடா காந்தத்திற் பிசறிமைந்தா
கில்விட்டுச் சீலமண் செய்துதானும்
நேர்டா வச்சிரமாங் குகையில்வைத்து
நீமகனே யூதிடுவாய் மணிபோல்வீழும்
தேரடா மணிதனையும் பொறுக்கிக்கொண்டு
தீர்க்கமுடன் மருந்தையுந்தான் பிசறிக்கொள்ளே. சசந

கொள்ளடா விப்படியே யைந்துநேரங்
குமரிபஞ்ச சத்தியுட தியானஞ்செய்து
அல்லடா வூற்றிவிடு சத்துமாச்சு
அப்பனே மெழுகதனுற் கருத்தான்கட்டி
மெல்லடா வுருக்கியே காந்தந்தன்னை
மேதினியோ ரறியாமற் காய்க்கமைந்தா
வல்லடா கிண்ணமது வலுத்துப்போச்சு
வராகத்தாள் தனைநினைந்து மனதிற்பாரே. சசச

பாரப்பா வாதமெல்லாம் சொல்லியாச்சு
பாலுண்ணத் தேகமுந்தான் வலுத்துப்போச்சு
ஆரப்பா மறைத்தபொருள் வெளியாய்ச்சொல்லி
ஆனியுப்பு மறுகியுப்பும் வெளிவேவிட்டேன்
நேரப்பா வித்தமுறை யொளித்தார்சித்தர்
நிச்சயமாய் வெளிதிறந்தே யுரைத்துப்போட்டேன்
சேரப்பா முன்சொன்ன முப்பூவைத்தா
செப்பாதே பூநீரென் றதற்குப்பேரே. சசரு

போரச்சு முப்பூவின் பெருமைசொல்வார்
பெற்றபிள்ளைக் கென்றாலும் பேசிடார்கள்
ஆராச்சு அஞ்சாசக பிச்சமாச்சு
அதிலடங்கும் வாதபித்த மனைகளுண்டு
கோரச்சு நிருவிகற்ப சமாதிக்கெல்லாம்
நிலைக்குமடா முப்பூவின் நிலையினாலே
வேராச்சு வினைக்குப் பேசிடாதே
வேதாந்த முப்பூவின் மார்க்கந்தானே. சசசா

தானென்ற முப்பூவின் கன்மந்தன்னைச்
சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சாதித்தோர்க்குக்
கோனென்ற குருவாகுங் கன்னமப்பா
கூறுதற்கு மெளிதாமோ காவுமுண்டோ
ஏனென்ற கன்னமென்றுந் தெனசமாச்சு
இருதயமாங் கமலமுமே பீடமாச்சு
கோனென்ற முப்பூவின் விராகன்பத்து
குருவான தேசியென்று நிறுத்துக்கொள்ளே. சசஎ

சொன்னடா வெடியுப்பு விராகன்பத்து
குருவான சாதவுப்பு விராகன்பத்து
அல்லடா வழலையுப்பு விராகன்பத்து
அப்பனே கல்லுப்பு விராகனைந்து
சொல்லடா இவையெல்லா மொன்றாய்ச்சேர்த்து
சொற்பமென்றே யெண்ணாதே யாசம்பாலால்
வில்லடா ஆட்டுவாய் சாமந்தானும்
விராகத்தான் பாதமதை மனதிற்றங்கே. சசஅ

தங்கடா ஆட்டியே வழித்துச்சேர்த்துத்
   தவறாமல் வில்லைசெய்து சாபந்தீர்த்து
அங்கடா ரவிதனிலே புடமைவைத்து
   அப்பனே புலர்ந்தபின்பு எடுத்துமைந்தா
எங்கடா திரிந்துமினி யலைந்திடாமல்
   என்மக்காள் மேனிச்சார் தன்னைவார்த்துப்
பாங்கடா வில்லைதனைப் பிரிந்திடாமற்
   பாரபரியே சாமியென்று பணிந்துகொள்ளே. ௪௰௯

கொள்ளடா ஆட்டுவாய் சாமங்காறு
   குஞ்சரனைப் போறறியுந்தான் வழித்துமைந்தா
அல்லடா முன்போலே புடமைவைத்து
   அப்பனே மருந்தையுந்தா னெடுத்துக்கொண்டு
சொல்லடா வேனைச்சார் சாமங்காறு
   ஆட்டியே யதைத்தையும் வழித்துக்கொண்டு
மெல்லடா முன்போலே புடமைவைத்து
   மேதினியிற் சித்துவிளை யாடுவாயே. ௫௰

ஆடுவாய் கருந்தும்பைச் சாரைவாங்கி
   யப்பனே முன்போலே சாமங்காறு
நாடுவா யதைத்ததையும் வாங்கிக்கொண்டு
   ரவிதனிலே புடமைவைத்து நாடிப்பாரு
தேடுவாய் மனியென்றே சாபந்தீர்த்துச்
   செபியடா நாற்சிறட்டு உருவேயானல்
கூடுவாய் பத்திருவிற் புடைத்தைப்போட்டுக்
   குருவான சுண்ணமதை யெடுத்துக்கொள்ளே. ௫௰௧

கொள்ளடா விதிறலே வேதைகோடி
   குருவான காயசித்தி கைக்குள்ளாச்சு
அல்லடா செந்தூர மனேகமாச்சு
   அடங்காத வைத்தியங்க ளெல்லாஞ்சித்தி
வெல்லடா எமனேது பாசமேது
   மேலான சுண்ணமதை யென்னசொல்வேன்
புல்லடா புல்லருக்குக் கிடையாதப்பா
   புத்தியுள்ள பிள்ளையென்முற் பேணிப்பாரே. ௫௰௨

பாரப்பா விம்மருந்தை யீந்தாயானாற்
 படீரெனவே தலைவெடித்துப் பாழாய்ப்போகும்
ஆரப்பா சொல்வாரோ பூமிநாதம்
 அடங்காத காயசித்தி யெல்லாமாகும்
நேரப்பா யுவருப்பு ஆதிவந்து
 நிலைத்தடா பூமியுட நாதமாச்சு
தேரப்பா வீதுவல்லோ வண்ணுனுப்பு
 செப்பாதே குருவாணை செப்பினேனே. சுஙு

செப்பினே னிதுவல்லோ பூநீராச்சு
 தேவிபஞ்ச சத்தியுட வருளுமாச்சு
ஒப்பியே சொல்வாரோ மக்காள் மக்காள்
 ஒருவருக்குஞ் சொல்லாதே யிந்தப்பேச்சை
தப்பியே போகாதே யிந்தநூலிற்
 சாகாம லிருப்பதற்கு விபரங்காட்டி
முப்புவியு மடங்குமடா வுவருப்பாலே
 மோசமில்லை மோசமில்லை மொழிந்துபாரே. சுடுச

பாரப்பா சுத்திசெலம் வேறிதென்று
 பார்தனிலே மலையாதே மைந்தாமைந்தா
ஆரப்பா வுவர்நிலத்தி லன்றுபேய்ந்த
 அழகான செலந்தன்னையு மெடுத்துக்கொண்டு
நேரப்பா முன்சொன்ன வுப்பையெல்லாம்
 நிலையான சாபமதை நிவர்த்திசெய்து
தேரப்பா கரைத்திடுவா யிறுத்துவாங்கிச்
 செப்பாதே ரவிமுகத்தில் வைத்துக்கொள்ளே. சுடுடு

கொள்ளடா காச்சென்று சொன்னமார்க்கங்
 கூறுகிறேன் ரவிமுகத்திற் காச்சவேணும்
அல்லடா அக்கினியிற் காச்சினக்கால்
 அப்பனே பூவதுவும் பாழாய்ப்போச்சு
சொல்லடா பூவதுதா னெடுக்கும்போது
 சூட்சநிலை சொரூபநிலை தன்னைப்பார்த்து
வல்லடா மானதமா யாகஞ்செய்து
 விராகத்தா டன்னையுந்தான் நினைத்துப்போற்றே. சுடுசு

போற்றடா மவுனமென்ற விஞ்சைதன்னைப்
 பூரணமே காரணமே யென்றேயோதி
ஏற்றடா வுன்னையுந்தான் நினைத்துப்போற்றி
 யெனைப்போலே வாய்பேசா திருந்துகொண்டு
வாழ்த்தடா மூன்றெழுத்து விஞ்சைபார்த்து
 வட்வரையா மாயிரத்தெட் டிதழிற்சேர்ந்து
பார்த்தடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
 பறையுப்பு வழலையுப்பு பாருபாரே. சுருஎ

பாரடா பறையுப்பு வெடியுப்பாச்சு
 பாலகனே வழலையென்று மிதற்கும்பேரு
ஆரடா வெடியுப்பை யறிவாருண்டோ
 ஆகாச கெங்கையென்ற வுவருநீராம்
நேரடா சுத்தஜல மதுதான்பாரு
 நிலைக்கின்ற கெங்கையடா பரையுமாச்சு
தேரடா விதையறியா ருலகத்தோர்கள்
 செப்புவார் வாய்மதங்கள் பேசித்தானே. சுருஅ

பேசியே அழியாதே முப்பூமார்க்கம்
 பிண்டமென்றும் நாதமென்று மிதற்குப்போரம்
வாசியே நிறுத்துமடா விந்தப்பூவால்
 வல்லோர்க்குக் கிட்டுமது மற்றோர்க்கேது
கூசியே திரியாதே வழலைமார்க்கங்
 கோடான கோடிவரை கூட்டிவைக்கும்
நாசியே சுழிமுனையாம் விந்துநாதம்
 நாட்டடர் முப்பூவை யறிந்துதானே. சுருகூ

தானென்ற மூன்றெழுத்தின் விபரங்கேளு
 சத்தியமா யிடைபின்சுழி முனையதாச்சு
நானென்றும் அகாரமென்றும் உகாரமென்றும்
 நடுவணையா மகாரமென்று நாடினாலும்
தேனென்ற அகாரமொடு மகாரந்தானும்
 தெளிவான வுகாரமுமூன் றெழுத்துமைந்தா
கோனென்ற மகாரமல்லோ மவுனமாச்சு
 குருவான அகாரமொடு உகாரங்கேளே. சகூய்

கேளடா சிகாரமல்லோ வுகாரமாச்சு
கிருபையுள் ளகாரமல்லோ நகாரமாச்சு
ஆளடா மூன்றெழுத்து மதுவேயாச்சு
அம்மம்மா மூன்றெழுத்து மறியப்போமோ
நாளடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்து
நாடுவாய் மசிநசி யென்றேதமைந்தா
தேளடா வாசிபத்தா யிரமடங்கத்
தேவனென்றும் விஷ்ணுசக்க ரந்தானென்பாரே. ௪௰௧

பாரப்பா ஜெகமெல்லா மவரைக்கண்டாற்
பாராளு மரசனென்றும் பணிவாருன்னை
ஆரப்பா விஷ்ணுசக்க ரத்தினாலே
அவனியெல்லா மொருகுடைக்கீ ழாளவைக்கும்.
நேரப்பா ஐம்பத்து லட்சமானல்
நிலையான காயசித்தி நிலைத்துப்போச்சு
தேரப்பா கோடியுந்தா னடங்கிற்றானாற்
றேவிசத்தி வேலுனக்கு வாய்க்குங்காணே. ௪௰௨

காணடா குலதெய்வந் தன்னைப்பார்த்துக்
காரடா வாசியினா லறிந்துகொண்டு
தானடா விம்மென்றே சதாநீபோற்றிச்
கண்ணடா மூன்றெழுத்துத் தயவினாலே
நானடா விப்படியே யறிந்ததாலே
நாதாந்த வடிவேலும் நமக்குள்ளாச்சு
கோனடா இம்மென்ற மவுனம்விட்டாற்
குடிகெட்டு இடிவிழுந்து கொல்லும்பாரே. ௪௰௩

பாரப்பா முன்சொன்ன பூவுங்கூட்டிப்
பாலகனே பாறையுப்புச் சமனாய்ச்சேர்த்து
ஆரப்பா அமுரியுப்பவ் விடைக்குச்சேர்த்து
அப்பனே முன்சொன்ன மூலியெல்லாம்
நேரப்பா அரைத்திடுவாய் முன்போல்மைந்தா
நிலையான காரமுந்தான் சமனாய்ச்சேர்த்து
தேரப்பா முன்போலே புடமேபோட்டுத்
தேவிபஞ்ச சத்தியுட னியானங்கொள்ளே. ௪௰௪

கொள்ளடா வெடுத்திடவே சுண்ணமாச்சு
கொடியதொரு கிரணமெல்லாங் கொதித்துப்போச்சு
அல்லடா சுண்ணமது சுருக்கமெத்த
அண்டபிண்டஞ் சேர்ந்தெழுந்த அருமையாலே
வில்லடா எந்தெந்தத் துரைக்கானலும்
வெகுசுருக்கு வெகுசுருக்கு வெடிப்புப்பையா
சொல்லடா சொல்லாதே யிந்தப்பூவைத்
துருசினுட கொடுமையுந்தான் சூட்டுவேனே. சசரு

சூட்டுவேன் துருசதுவும் விராகன்பத்து
சொல்லாதே வேளைச்சார் தன்னிலூர
நாட்டுவாய்போட்டுமதை யெடுத்துக்கொண்டு
நலமாக முப்பூவின் சுண்ணந்தன்னைக்
கூட்டுவாய் பணவிடைதான் மேலேபூசி
குருவான பராபரையை மனதிலெண்ணி
வாட்டுவாய் பத்தெருவிற் புடத்தைப்போடு
வாடாத சுண்ணமது வலுத்துப்போச்சே. சசசு

போச்சடா துருசினுட சுண்ணம்போலே
பூதலத்திற் கிடையாது புகழ்ந்துபாரு
வாச்சடா மேருவுந்தா னிதிலுண்டாச்சு
வள்ளலுந்தா னனுதினமும் வாழலாச்சு
ஏச்சடா சொல்லவில்லை யிந்தச்சுண்ணம்
ஏகாந்த முப்பூயின் கிருபையாலே
மூச்சடா தானடங்கி மேலேயேறும்
மூதண்டச் சுண்ணமென்று மூர்க்கம்பாரே. சசஎ

பாரப்பா சவுக்காரம் விராகன்பத்து
பாலகனே வாங்கியடா நிறுத்துக்கொண்டு
ஆரப்பா மேனிச்சார் சாமமொன்று
அப்பனே சுருக்கிட்டு எடுத்துவாங்கி
நேரப்பா முப்பூவின் கண்ணத்தாலே
நீமகனே பணவிடைதான் சுற்றிப்பூசித்
தேரப்பா பத்தெருவிற் புடத்தைப்போடு
சிவசிவா செந்தூரஞ் சிவந்துபோச்சே. சசஅ

போச்சடா செந்தூரம் ரவிபோற்காந்தி
　புவனையுட பீஜமென்று மிதற்குப்பேரு
ஆச்சடா சவுக்காரச் செந்தூரம்போல்
　ஆரறிவா ருலகத்தில் சித்தர்மைந்தா
வாச்சடா லோகமெல்லாம் பொன்னுய்ப்போச்சு
　வாசியிலே யனுதினமும் வாழலாச்சு
பேச்சடா பேசாதே யிந்தப்பேச்சு
　பெலத்ததடா காயசித்தி வலுவாம்பாரே. சசுகூ

பாரடா விதினுலே நவலோகங்கள்
　பாலகனே செந்தூரம் மாகிப்போகும்
ஆரடா முப்பூவின் சுண்ணம்வேணும்
　அடங்காத காயசித்தி யாகவேணும்
ஏரடா வாசிமயி லேறவேணும்
　ஏகாந்தப் பரத்தோடே யிருக்கவேணும்
தேரடா நூல்பார்த்துத் தேறவேணுஞ்
　செகத்திலுள்ளோ ரறியாமல் வாழத்தானே. சஎ0

தானென்று சொல்வதற்கு வாயுமேது
　சங்கற்ப மறியாரைச் சமயத்தோரை
நானென்று மென்னலேசொல்லப்போமோ
　ஞாயிறையுந் திங்களையுஞ் சேராப்பேரைக்
கோனென்றுங் குருவென்றுந் துதிக்கப்போமோ
　குணமான முப்பூவின் குருவில்லாட்டால்
தேனென்ற வமுதரச முண்ணப்போமோ
　தெளிவான மோனம்விட்ட சித்திகாணே. சஎக

காணடா கடுங்காரச் சுண்ணமாச்சு
　ஞகைகண்ட வித்தையடா சித்தர்சொல்லார்
தானடா பஞ்சசத்தி சுண்ணமென்றுற்
　சராசரங்கள் முழுவதுமே தங்கமாச்சு
ஊனடா வுடலுயிரு முறவதாக்கும்
　ஒடுங்காத காந்தஞ்செந் தூரமாகும்
நானடா சுண்ணமதை யறிந்துகொண்டு
　நானிலத்திற் சித்துவிளை யாடினேனே. சஎஉ

ஆடினேன் பஞ்சசத்தி கிருபையாலே
அடங்காத காயசித்தி யாகிப்போச்சு
நாடினேன் மூன்றெழுத்து விஞ்சையாலே
நாதாக்கள் சித்தனென்றும் பேருங்கொண்டேன்
கூடினேன் நங்கையஞ்சு மூண்டதாவே
கோடான கோடிவரைக் குகையைக்காத்தேன்
பாடினேன் பாவமெல்லா மகற்றிமைந்தா
பஞ்சசத்தி வேலெடுத்து வந்தேன்காணே. சஎ௩

காணடா யாகாதி பெலக்கவேணுங்
கண்மணியே அம்மணியைப் போற்றவேணும்
தானடா விராகத்தாள் தியானம்வேணும்
சங்கற்ப மறிந்துமுறை சாரவேணும்
கோனடா மனக்கோணு திருக்கவேணும்
குவிந்தமுலைக் கண்ணெறிந்தே போற்றவேணும்
நானடா இம்மென்ற மவுனங்கண்டு
நாடினேன் சிவயோக வாழ்க்கைபாரே சஎ௪

பாரடா பஞ்சசத்தி தீட்சைக்கெல்லாம்
பாலகனே நவக்கிரக தியானம்வேணும்
ஆரடா ஆதித்தன் றனைநிறுத்தி
அருளான வுகாரமல்லோ அவர்க்கேபீடம்
நேரடா விந்துவிட்டு ஓங்காரங்கட்டி
நிலைத்திடவே யூடுருவச் சூலமிட்டுச்
சேரடா விந்துக்கு ஞகாரஞ்சாத்திச்
செபித்திடுவா யும்மென்றே தியானங்கூடே சஎ௫

கூடியே பஞ்சகர்த்தா ளவருக்குங்
குவித்திடுவா யவரவர்கள் பீஜஞ்சாத்தி
சேடியே யரவமென்ற விராகுகேது
செபித்திடவே யவர்களுட பீஜமைந்தா
நாடியே யிராகுவுக்கோங் காரஞ்சாத்தி
நாட்டிடுகே துவுக்குஸ்ரீங் காரமைந்தா
வாடியே திரியாமல் விந்துவட்டம்
மைந்தனே இட்டிடவே வாய்க்கும்பாரே சஎ௬

பாரப்பா அவரவர்கள் பீஜமெல்லாம்
பாலகனே விந்துநடுக் குள்ளேவைத்து
நேரப்பா ஓங்காரஞ் சுத்திகட்டி
நிலைத்திடவே சூலமிட்டுக் கும்பந்தன்னைத்
தேரப்பா தெற்பைமா விலையுஞ்சாத்தித்
தெளிந்திடவே சூலமிட்டுக் கும்பந்தன்னை
ஆரப்பா அட்சதையு மடியிற்றூக்கி
அஷ்டகர்ம வாலையென்ற தியானங்கொள்ளே ௪௭௭

கொள்ளடா தேவிபரா சத்தியென்று
குருவான பராபரத்தை மனதிலெண்ணி
அல்லடா யாக சாலைசுற்றி
அப்பனே நவக்கிரகந் தன்னைமாட்டிக்
சொல்லடா குளிகளையும் யாகந்தன்னிற்
சொல்லியே இம்மென்று நடுவேசாத்தி
வில்லடா பூரணமும் வெளியாய்ப்போகும்
மேலான வேல்வந்து வாய்க்கும்பாரே ௪௭௮

பாரப்பா நவக்கிரகந் தனக்குமைந்தா
பரிவான ரவியல்லோ தாயுமாச்சு
ஆரப்பா சோமனொடு பஞ்சகர்த்தாள்
அடங்காத ராகுவொடு கேதுமைந்தா
நேரப்பா இவர்கள்நவக் கிரகமாச்சு
நிலையான நவசித்த ரென்றும்போம்
தேரப்பா இவர்களன்றிப் பூசையேது
தெளிந்தவர்க்கே பஞ்சசத்தி தருகுவாளே ௪௭௯

தருகுவா ளஷ்டகர்ம வாலைமைந்தா
சத்தியமாய்த் தோலாசை யற்றபேர்க்கு
வருகுவாள் அங்கிலியு மென்றுசொல்லி
வாசியுமே யாயிரத்தெட் டடங்கினுக்கால்
உருகுவா யஷ்டகர்மஞ் சித்தியாகும்
ஓகோகோ ஆசையற்று உறவுமற்றுப்
பெருகுவாய் இம்மென்றே மவுனம்பூட்டிப்
பேசாதே குலதெய்வந் தன்னைக்காணே ௪௮0

காணடா மூன்றெழுத்தை யறியமாட்டான்
கங்குல்ரவி தனைக்கடந்து இருக்கமாட்டான்
ஆணடா பந்தனங்கள் சொல்லக்கேளு
தாயாராம் பராசக்தி வாலைக்கெல்லாம்
பேணடா தீட்சைபத்தா மகாரபீடம்
கொளுத்தடா திக்குபந்த னங்களாக
நாணடா பந்தனங்கள் செய்துமைந்தா
ஞாயிறிலே திங்களையு மடக்கினேனே சஅக

அடக்கினேன் திக்குபந்த னங்களாலே
அஷ்டகெசம் அஷ்டவுஸ்து அருளுமாச்சு
முடக்கினேன் மூன்றெழுத்து விபரத்தாலே
முன்பின்னு யோடுகிற கலையுமாறி
மடக்கினேன் காலறிந்து மைந்தாநானும்
மாருத வாசனையை மறந்துதள்ளித்
தடக்கினாம் பேசாதே அகாரமூலஞ்
சாதித்தா லவராமென் றதுதான்பாரே சஅஉ

பாரப்பா தேவிபஞ்ச சத்திக்கெல்லாம்
பரி[illegible]னை மானதமாம் பூசைசெய்ய
ஆரப்பா நிறைந்தவர்ண நகையுஞ்சீலை
யாத்தாட்கும் வடுகனுக்கு மங்கேசாத்தி
நேரப்பா கிரீடகுண் டலமுஞ்சாத்தி
நீமகனே விராகத்தாள் தனக்குமைந்தா
வேரப்பா பேசாதே யாத்தாளுக்கும்
வெகுவாகப் பஞ்சசத்தி மேலேசாத்தே சஅங

சாத்தடா மணிமந்த்ர தீபதூபஞ்
சகலகலை வாணியென்றே யருளைப்போற்றி
ஏத்தடா திக்குப்பந் தனமுஞ்சொல்லி
யென்மகனே எந்தனுக்குப் பூசைகேளு
வாழ்த்தடா இம்மென்றே கவுனந்தாக்க
வஸ்துவென்றே யுனைத்தானும் நினைந்துகொண்டு
ஏத்தடா மானதமாம் பூசைமெத்த
வென்மகனே தேகத்திற் பழுதில்லாமற்
காத்தடா பூசைசெய்வாய் மவுனம்நோக்கிக்
காலனுந்தா [illegible]றமுங் கடப்ப[illegible]ன்பாரே சஅச

பாரப்பா நமநமா வென்றுசொல்லிப்
பாலகனே பூஷணங்கள் பூட்டவேணும்
ஆரப்பா தேவிக்கிப் படியேபூட்டி
யஷ்டகர்ம வாலையென்ற வருளைப்போற்றி
நேரப்பா செவ்வரளிப் புஷ்பத்தாலே
நீமகனே தேவிக்கர்ச் சனையுஞ்செய்து
தேரப்பா விந்துவிலே மனக்கண்ணூட்டி
தேவிபஞ்ச சத்தியென்றே திடமாய்ப்போற்றே ௪௮௫

போற்றுதற்கு லகுவல்ல வாய்ப்பேச்சல்லப்
புத்திரனே மூன்றெழுத்தை விட்டபேர்க்கு
ஏற்றுதற்கு மவுனமதை விட்டபேர்க்கு
எந்நாளு மஷ்டகர்மஞ் சித்தியில்லை
வாழ்த்துதற்கு ஆயிரத்தெட்ட டடங்கும்போது
வந்தடா வாலையுட வமுதமைந்தா
காற்றிலையு மதிகமடா ஆத்தாள்பாதங்
காட்டாதே லோகத்தார் தனக்குப்பாரே ௪௮௬

பாரடா அங்குலியு மென்றால்மைந்தா
பாலகனே தீட்சையடா நாலாந்தீட்சை
ஆரடா இம்மூல மறியாரில்லை
யாத்தாட்கு மாயிரத்தெட் டொடுங்கவேணும்
நேரடா இம்மந்த்ர மடங்குமட்டும்
நீமகனே தோலாசை மறக்கவேணும்
வேரடா மாயையிலே மனந்தான்நாட
வீணாக வெடுத்தமுறை தவறிப்போச்சு
தேரடா தவறுமற் கவனம்வைத்துச்
சிந்தித்துப் பார்த்திடவே தெளிந்துபோச்சே ௪௮௭

போச்சடா தெளியவென்றால் லகுவுமல்ல
புத்திரனே இந்தமுறை செய்யவேணும்
ஆச்சடா செய்கையிலே மோகமானால்
அஷ்டகர்ம வாலையுட அருளும்போச்சு
நீச்சடா வெறும்பேச்சாற் பூசையென்று
நீணிலத்திற் செத்தவர்க ளனந்தங்கோடி
மூச்சடா மேலேறி [illegible]ஞ்சுதன்னில்
முழுகுமடா கருவியென்ற வாயு[illegible]னே ௪௮௮

தானென்ற கருவியுந்தா னுயரப்பாயுஞ்
சத்தியமாய் நீதானும் பதறிடாதே
நோனென்ற குருவருளால் மைந்தாகேளு
குருவான முப்பூவின் சுண்ணந்தன்னை
தேனென்று பணவிடைதான் கொண்டாயானாற்
சிவசிவா நிலைதனிலே சேர்ந்துபோகும்
நானென்ற வாயுவெல்லா மொடுங்கிப்போகும்
நமன்பாச மானதுவும் நாசமாச்சே ௪௮௯

ஆச்சடா அஷ்டகர்மம் வாலைபோலே
அருளான ஞானமுந்தான் கிடையாதப்பா
வாச்சடா கிடைத்தோர்க்கு யோகசித்தி
வழலையென்ற முப்பூவின் மார்க்கஞ்சித்தி
காச்சடா கங்குலிரவிக் குள்ளேசேர்க்குங்
கலந்தெழுந்த கருவியெல்லாம் பொசிங்கப்போகும்
மூச்சடா மேலடங்குங் கீழ்நோக்காது
முனைமூக்குப் பிடரியுந்தான் மூட்டினேனே ௪௯0

மூட்டினேன் முன்பின்னு மிந்தநூலில்
மோசமாய்ச் சொல்லவில்லை மொழிதான்மைந்தா
நாட்டினேன் செந்தூரஞ் சுண்ணமார்க்கம்
நலமான துருசோடு வழலைப்போக்குங்
காட்டினேன் வெளிதிறந்த இந்தநூலிற்
கபாலியஷ்ட கர்மியுட கிருபையாலே
மூட்டினேன் திறந்திட்டேன் வெளியாய்விண்டேன்
மும்மணியு மிதுவாச்சு மோதிப்பாரே ௪௯௧

பாரப்பா பஞ்சசத்தி யஷ்டகர்மி
பாலகனே ஒன்றாகும் பழுதில்லாமல்
ஆரப்பா விராகத்தா ளவட்குத்தானும்
ஐயையோ முன்னோடு பிறவியானாள்
நேரப்பா வடுகனென்றாற் சிவனுமாச்சு
நித்யபிர்ம்ம சாரியென்று மவற்குப்பேரு
தேரப்பா தெளிந்தவர்க்கோ இதுபேற்கானுந்
தெளியாத தேசமென்ன தேகந்தானே ௪௯௨

தானென்ற ஜெனனமது எடுத்தானானாற்
சாற்றுமஷ்ட கர்மியுட தயவுவேணுங்
கோனென்ற குருவருளுங் கிட்டவேணுங்
குஞ்சரமு மஞ்சலென்றே கூட்டவேணும்
தேனென்ற துறவதனி லிருக்கவேணுஞ்
செகத்தோரைக் கண்டாலு மொடுங்கவேணும்
நானென்ற ஆணுவத்தைத் தள்ளவேணும்
நாதாந்தப் பூரணத்தை நாடிப்பாரே ௪௯௩

பாரப்பா மூன்றெழுத்து விஞ்சைவேணும்
பாலகனே தசதீட்சை பத்தும்வேணும்
ஆரப்பா அஷ்டகர்ம பஞ்சசத்தி
அங்கிலியு மென்றதோ ரருளும்வேணும்
நேரப்பா திக்குபந் தனங்கள்வேணும்
நிலையான சாரணையை நிறுத்தவேணும்
வேரப்பா குருவென்று நினைந்திடாமல்
வித்தகனே குருசெயலை நினைந்துகொள்ளே ௪௯௪

கொள்ளடா வாலைவிஞ்சை முடிவுகாட்டிக்
குருவான யோகாதி முறையுங்காட்டி
வல்லடா வாயுவுசா ரணையுங்காட்டி
வாடாத குலதெய்வத் தருளுங்காட்டி
சொல்லடா சூட்சநிலைச் சொரூபங்காட்டிச்
சுருதிமுடி வானதொரு பொருளுங்காட்டி
அல்லடா நவக்கிரக சித்திகாட்டி
யருளான கவுனத்தில் முடிவுங்காட்டி
கல்லடா கற்பமுறை யாவுங்காட்டி
கண்மணியே வெளிதிறந்து விட்டேன்பாரே ௪௯௫

பாரப்பா இம்மென்றால் விந்துவட்டம்
பாலகனே இதுவிட்டால் மவுனம்போச்சு
ஆரப்பா விந்துவிலே மனக்கண்ணாடி
யனுதினமுந் தாரணையுஞ் செய்யும்போது
நேரப்பா கற்பமென்ன பூசையென்ன
நிலையான சுற்றத்தா ருறவுமென்ன
தேரப்பா சாதியிலே சமயமென்ன
திரவியங்கள் சம்போக மென்னவு[illegible]ணே. ௪௯௬

காணடா மவுனமென்ற வருளைக்கண்டாற்
 கயிலாச நாதனென்ற கடவுளாச்சு
ஊனடா மவுனம்விட்டா லெல்லாம்பாழாஞ்
 சத்திசிவந் தனையறிய மாட்டான்பாவி
கோனடா குருநிலையு மறியமாட்டான்
 கோடான கோடிசித்து ஆடமாட்டான்
நானடா பரமசிவம் நம்மைக்கேட்க
 நாதாந்த தீட்சைபத்தும் நாட்டினேனே சகூஎ

நாட்டினேன் பரமசிவந் தனக்குமைந்தா
 நலமான மும்பூவின் மார்க்கங்காட்டிப்
பூட்டினேன் திறவுகோல் திறந்துமைந்தா
 பூமியுட நாதவிந்து பொருந்தகாட்டிக்
காட்டினேன் பாறையுப்பு வெடியுப்பென்று
 கலங்கெழுந்த வணுதியுப்பு நாதமாகச்
சூட்டினேன் சுரோணிதசுக் கிலமாமென்று
 சொல்லாலே சிவனென்றுஞ் சொன்னேன்பாரே சகூஅ

பாரப்பா இம்மென்றே விட்டாயானாற்
 பாலகனே மவுனமெல்லாம் பாழாய்ப்போகும்
ஆரப்பா இம்மென்றால் மவுனமாச்சு
 அடிப்பிடையுந் தான்பெலக்கு மனேகஞ்சித்தி
நேரப்பா விந்துவென்றும் பீஜமென்றும்
 நிலையான பிடரிவழி மார்க்கமென்றுந்
தேரப்பா சௌசசம் போகமென்றுந்
 தெள்ளிவாகச் சொன்னதெல்லா மகாரமாச்சே சகூகூ

ஆச்சடா இந்நூலைத் தெளிவாய்ப்பாடி
 யஷ்டகர்ம வாலையுட அருளுங்காட்டி
வாச்சடா குலைமைத்தான் தெய்வமென்றும்
 வாடாத தீபமணி பூரமென்றும்
நீச்சடா என்வாக்கி னாலேசொல்லி
 நித்யபிர்மச் சாரியென்று முருகனானேன்
மூச்சடா அஞ்ஞூறு தெளிவதாக
 முதன்மையாம் குருபரனால் முடிவதாமே. ௱

சுப்பிரமணியர் ஞானம்-நூ.

முற்றிற்று.

வி[illegible] — [illegible] — [illegible] — மே

[illegible] — [illegible] — [illegible]

பெருக்கெ[illegible] — [illegible]

கோ[illegible]

உ. சிவமயம்

272

[illegible]